

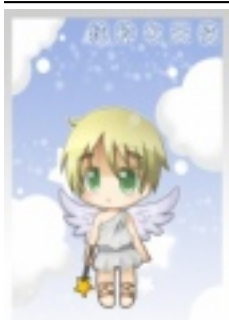
Thiên Thần Không Có Cánh

Contents

Thiên Thần Không Có Cánh	2
1. Chương 1: Gặp Lại	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Đôi Mắt	11
6. Chương 6: Em Là Ai?	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	46
30. Chương 30	47
31. Chương 31	48
32. Chương 32	49
33. Chương 33	50
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	53
37. Chương 37	54
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	56
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44: Vi Thanh	59

Thiên Thần Không Có Cánh

Giới thiệu

Đã hai năm anh ta bỏ nó mà đi không một lời từ biệt. Trong thời gian ấy nó vẫn đợi anh ta trở về n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-khong-co-can>

1. Chương 1: Gặp Lại

- Dậy ngay con bé hư hỏng này!!!!
- Làm gì mà ba la lối om sòm vậy, con sớm mà ba cho con ngủ chút nữa đi mà
- Biết mấy giờ rồi không đại tiểu thư của tôi, còn 15' nữa vào lớp đấy
- Aaaaaaaaaaaaaa !!! điên mất thôi, sao ba không cho người nên gọi con sớm hơn.....

Đó là điệp khúc ngày nào cũng vang lên trong căn biệt thự sang trọng nhất của thành phố. Nó Hạ Vi không ai khác chính là thủ phạm của một chuỗi âm thanh lạ tai này. Năm nay nó đã tròn 17 tuổi và là người thừa kế duy nhất của một võ đường nổi tiếng và một chuỗi các nhà hàng, khách sạn. Ba nó chính là chủ tịch tập đoàn Thái Sơn – Hạ Thái Sơn, ông hết mực yêu thương và chiều chuộng cô con gái độc nhất của mình.

Nó làm vệ sinh với tốc độ của ánh sáng và lao ra cổng nơi có sẵn chiếc xe riêng ba nó với bữa sáng trên tay. Chỉ những hôm có nguy cơ muộn học như hôm nay nó mới chịu đi chung xe của ba nó, không bình thường nó vẫn thích tới trường bằng xe buýt hơn.

Chiếc xe đỗ lại cổng trường Royal, trường dành cho những học sinh nhà có điều kiện kinh tế và có lực học khá giỏi, khi đồng hồ báo hiệu đúng giờ vào học của nó. Vậy là xong! Cổng trường đã khép lại, dám cá với mọi người nếu là người khác thì đã phải bỏ cuộc nhưng nó là Hạ Vi – đai đen karate vậy nên rất nhẹ nhàng nó đã phi thân qua cổng để vào lớp. Lớp mà nó theo học là một lớp chọn nên 2/3 dân số lớp này là con trai, nhưng nó vẫn dễ dàng tìm được chỗ đứng của mình trong lớp này.

- Tình yêu lại ngủ nướng rồi, hôm nay vẫn đi bằng đường không vào trường à?- tiếng nhỏ Mỹ Linh 1 trong 2 con bạn thân nhất của nó với một giọng trong trẻo lên tiếng khi nó vừa đặt chân vào tới cửa lớp.
- Haizzz còn chưa kịp ăn sáng nữa nè!
- Hôm nay sớm hơn hôm qua những 30 giây đấy !- nhỏ San San cô nàng kĩ tính nhe răng cười với trên tay cầm chiếc đồng hồ bấm giờ.
- Kỉ lục mới được xác lập của Hạ Vi nè bà con ơi!

-

-

-

Cứ như vậy nó chỉ có được chút yên tĩnh khi GVCN lớp bước vào lớp. nhưng cũng chỉ có vậy là nó lại gật gù với những lời cô giảng rất chăm chú nhưng thật ra là nó ngủ gật. Trong giờ nào cũng vậy, nó cũng một tai nghe cô giảng còn một tai thì nghe nhạc và ngủ mà thôi. Nhỏ San San và Mỹ Linh phục nó sát đất vì hay ngủ trong giờ học mà nó vẫn có thể đạt được những điểm số siêu cao trong các bài kiểm tra sát hạch phân lớp lại hàng tháng của trường này để trụ lại lớp chuyên Hóa này.

Nói vậy nhưng ngôi trường này cũng khá thoải mái về kỉ luật. trong trường không hiếm các cặp đôi đã đính hôn. Ngôi trường này được các gia đình chọn cho con em họ theo học; chúng có thể làm quen, kết bạn thậm chí là hẹn hò và kết hôn với học sinh trong trường để có thể phát triển sự nghiệp của gia đình trong tương lai.

Cũng với mục đích đó, ba Hạ Vi muốn nó nhanh chóng hẹn hò với anh chàng nào đó để ba nó có thể yên tâm. Nó sở hữu một thân hình mà bất cứ cô gái nào cũng mong ước: khuôn mặt thanh tú không chút tì vết, đôi mắt đen láy phẳng lặng như mặt hồ và hàng mi dày sẫm sàng chìm chết bất cứ tâm hồn nào đi lạc vào đôi mắt ấy; cùng mái tóc dài như dòng suối. Ngoại hình như vậy đáng lẽ nó phải có một tình yêu thật đẹp. Nhưng trái lại nó không những không yêu ai mà còn thẳng thừng từ chối tất cả những anh chàng muốn làm quen với nó vì lý do siêu củ chuối: “ Xin lỗi, mình vẫn chưa quên được mối tình đầu của mình”. Không phải nó kiêu căng nhưng thật sự nó không thể xóa được hình ảnh của người đó ra khỏi trái tim mình để đón nhận một người con trai khác.

Miên man với dòng suy nghĩ của mình nó không nghe thấy tiếng chuông báo hết giờ học buổi sáng, nó giật nẩy mình khi có 1 bàn tay vỗ mạnh vào vai đi kèm một giọng nói lạnh lạnh:

- Hồn ơi, về mặt đất đi đừng mãi trên mây thế, tới giờ ăn trưa rồi

- Hết cả hồn! Đã hết giờ học sáng rồi sao? Hạ Vi ngơ ngác hỏi nhìn 2 cô bạn thân của mình.

- Vâng thưa chị, đã hoàn toàn tỉnh táo chưa? Xuống căng tin mua gì ăn đi tôi đói lắm rồi nè! – vẫn là Mỹ Linh nói.

- ừm đi thì đi-nó ừa nhăn nhó mặt mày xoa bụng vừa nói.

- Từ từ đã hai nàng, hôm nay mình làm Obento đủ cho cả 3 người lại có cả sinh tố hoa quả nữa nè. Im lặng mãi giờ San San mới nên tiếng trên mặt bàn cũng xuất hiện 3 hộp Obento nhìn cực ngon mắt và nhiều màu sắc.

Chỉ đợi có thế nó và Mỹ linh cười toe thắm biết ơn cuộc sống này đã cho 2 đứa cô bạn thân tử mĩ này. Giờ nghỉ trưa tại trường chúng nó thường kéo nhau xuống căng tin hoặc mang đồ ăn do người nhà làm hoặc đôi khi là do San San làm ra khu vực cấm của trường. Thực ra đó là khu vực thuộc sở hữu riêng của 3 đứa nó là một khu vườn hoa rộng với những bãi cỏ xanh mướt.

Ba gia đình là ba nhà tài trợ lớn nhất của trường nên khu vực này chúng được tự do sử dụng không một ai có quyền can thiệp kể cả Ban Giám Hiệu của nhà trường cũng không một học sinh nào của trường được tới gần đó. Một bộ bàn ghế xinh xắn màu trắng được đặt trong một cái đình nhỏ có mái che xung quanh trồng rất nhiều hoa. Đây là nơi lý tưởng cho giờ nghỉ trưa và để nói chuyện của 3 đứa.

- Vi nè, nghe tin gì chưa? Thuận Phong lại bắt đầu việc xây dựng một võ đường y hệt nhà bà để cạnh tranh đấy! – San San nhìn nó hỏi – liệu hẳn có gây khó dễ gì cho gia đình bà không?

- Chuyện này đúng là không thể không đề phòng được nhưng cũng không nên lo lắng quá dù sao chuyện hẳn muốn đối đầu với nhà mình cũng không phải là mới đây – nó trả lời trấn an cô bạn của mình

- ừ tôi nghĩ bà nên nhắc chú cẩn thận.

- Mình biết rồi mà.

- Có chuyện gì mà nghe hai người nói với bộ mặt hình sự thế hả? Mà Thuận Phong là ai

vậy? – đến lúc này cô nàng Mỹ Linh mới lên tiếng vì không hiểu chuyện gì cả; có chuyện gì khi mình không ở Việt Nam vậy?. Mỹ Linh đã sang Pháp trong thời gian 3 tháng theo một chương trình trao đổi học sinh của Royal và một trường ở Pari. Nó cũng được chọn nhưng không đi vì muốn ở lại chăm sóc cha ba nó và giúp ba quản lí tập đoàn.

- Linh không biết gì cũng đúng. Chuyện dài lắm, để San nói cho Linh biết vậy, có được không Vi?

- Ba đứa mình có chuyện gì mà phải giấu chứ? Bà cứ từ từ mà nói chuyện với Linh đi nhé, tôi muốn ngủ một chút nha – nó trả lời và lăn ra ngủ một cách rất thoải mái trên chiếc ghế sal lông nhỏ màu trắng dành riêng cho vua ngủ như nó.

- Vậy thì nghe nè Linh. Chuyện là.....

.....

.....

.....

.....

Nhờ những gì mà San San kể cho Mỹ Linh nghe ta biết được như sau: Thuận Phong là cậu chủ của công ty An Phát, một trong những đối thủ chính của tập đoàn Thái Sơn. Thuận Phong mới trở về nước, từ nhỏ hẳn đã được nhà gửi sang Mỹ. Anh ta trở về nước và hoàn thành chương trình PTTH tại trường Sunshine. Ngôi trường này khác hẳn với Royal. Tuy theo sát Royal về thành tích học tập của học sinh nhưng Sunshine rất ít được con các gia đình có điều kiện cho con em mình theo học do Sunshine tập trung nhiều học sinh khá nghịch ngợm và ngang bướng.

Thuận Phong sau khi về nước đã không theo học tại Royal như gia đình sắp xếp. Nhưng con người anh ta cũng rất lạ, chỉ sau một tuần nhờ vào những thành tích học tập cao chót vót và tài năng của anh ta trong thể thao mà anh ta đã trở thành thủ lĩnh của Sunshine. Không chỉ có vậy anh ta còn rất hay có mặt và tham dự vào công việc của An Phát, anh ta coi Hạ Vi là cái gai trong mắt và luôn tìm cách gây khó dễ cho vô đường nhà nó.

Giờ nghỉ trưa nhanh chóng qua đi, cả ba quay lại lớp học mà không biết được điều bất ngờ đang đợi cả ba trong lớp. Cô Nguyễn Minh Nguyệt GVCN của lớp trong lớp với một học sinh nam làm cho nó và hai cô bạn mắt tròn mắt dẹt nhìn cô. San San và Mỹ Linh nhanh chóng nhận ra sự thay đổi sắc mặt của nó khi mà nó đã nhìn rõ mặt nam sinh kia.

Mặt trắng bệch ra, nó không thể thốt nên lời gì cả, cả San San và Mỹ Linh chưa bao giờ phải chứng kiến sắc mặt nó như vậy từ 2 năm trước, 2 người lo lắng nhanh chóng đưa nó về chỗ ngồi. Lúc này, khi chuông báo giờ học chiều chính thức bắt đầu, cô Minh Nguyệt bắt đầu nói:

- Cả lớp chú ý, đây là Gia Anh học sinh mới của lớp ta. Bạn mới về nước nên cô rất mong lớp mình có thể giúp bạn nhanh chóng hòa nhập với môi trường học tập mới.

- Chào cả lớp mình là Trịnh Gia Anh, mình rất vui khi được học chung với các bạn – vừa dứt lời anh ta không quên nở một nụ cười không thể hoàn mĩ hơn với các nữ sinh dưới lớp.

Các nữ sinh ngây ngất vì vẻ đẹp của anh ta và nhìn anh ta như thể một tuyệt phẩm của tạo hóa. Trong khi đó cả 3 người không hề bị ảnh hưởng bởi vẻ đẹp của anh ta. Chắc ai cũng biết đó là 3 người nào rồi : nó và 2 cô bạn. San San và Mỹ Linh sau khi nghe tên và nhìn kĩ nam sinh mới chuyển tới thì đã hiểu vì sao nó lại có sắc mặt như vậy, cả 2 nhìn nó lo lắng.

Nó không để ý tới San San và Mỹ Linh, như các nữ sinh khác trong lớp nó nhìn anh ta chăm chú nhưng không phải là một ánh mắt ngưỡng mộ mà là một ánh mắt đầy đau khổ và u sầu. Một đôi mắt đẹp nay ai nhìn vào lúc này cũng phải thấy lạnh người. Trên kia, anh ta vẫn vậy, với khuôn mặt chưa bao giờ bị xóa nhòa khỏi trái tim nó. Vẫn đôi mắt biết cười ấy, vẫn vầng trán rộng thông minh ấy và chiếc mũi cao cao ấy, anh ta đứng đó nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, ánh mắt ấy như phủ một lớp sương mù không cho ai nắm bắt được tâm trạng của anh ta.

Đã 2 năm anh ta bỏ nó mà đi không 1 lời từ biệt. Trong thời gian ấy nó vẫn đợi anh ta trở về nhưng không hề có một chút tin tức của anh ta. . Nhìn anh đã trưởng thành hơn, đã người lớn hơn đặc biệt nhìn anh trong những tia nắng chiếu xiên vào lớp học làm nó tưởng anh là thiên sứ; và rồi từ lưng anh sẽ mọc ra đôi cánh đôi bạc đưa anh khỏi tầm mắt nó như một giấc mơ. Nhưng chẳng có một đôi cánh nào cả anh vẫn ở đó thân hình dong dỏng cao với mái tóc hơi xù hoang đại một chút nhưng cũng có vẻ cao ngạo của một hoàng tử khiến cho người đối diện anh có cảm giác chỉ có thể nhìn thấy anh mà không thể chạm tới như thể một ảo ảnh. Nó chưa bao giờ thấy mình yếu đuối đến vậy. vết thương lòng tưởng như đã lành nay sự xuất hiện của anh lại làm vết thương ấy rỉ máu.

Nó mơ màng không còn nhận thức được mọi vật xung quanh, không còn nghe cô Minh Nguyệt nói gì trên kia nữa. Nó không hề nhận thức được rằng anh đã được xếp chỗ ngồi cạnh nó. Cô Minh Nguyệt xếp chỗ như vậy cũng do trong lớp đã không còn chỗ trống nào cả, một chỗ duy nhất đó là chỗ ngồi cạnh nó. Cũng từ đây cuộc đời của nó và anh có sự thay đổi rất lớn.

Cả buổi học, nó không chú ý tới những lời giảng của GV bộ môn, nó cũng không hề nhìn anh thêm lần nào nữa, nó không đủ tự tin rằng bản thân mình có thể bình thản khi nhìn vào đôi mắt của anh lần nữa mà che giấu nổi cảm xúc của bản thân. Điều khiến nó đau lòng hơn cả là anh tỏ ra không quen nó. Hai năm đợi chờ, hai năm hi vọng vậy mà nó đã thu được gì? Một con người giàu tình cảm luôn quan tâm nó trước kia đã đi đâu mất thay vào đó một người bạc tình bạc nghĩa.

Sau buổi học trời đã đổ mưa nó đã về nhà bằng cánh nào, không nhớ nữa. Nhưng có một điều chắc chắn ngày hôm ấy khi nó đặt chân vào đại sảnh của biệt thự thì nó đã ướt sũng.

Lúc này, ba nó cũng đã về nhà nhìn thấy khuôn mặt chan hòa nước mưa kèm nước mắt của nó mà ông thấy lòng mình quặn thắt lại. Chưa bao giờ ông chứng kiến đứa con gái độc nhất của mình lại như vậy, hay đúng hơn từ ngày mẹ của Hạ Vi mất đi vì một tai nạn giao thông thì ông chiều chuộng Hạ Vi hơn, chăm sóc cho nó nhiều hơn. Trong mắt ông chưa bao giờ nó cho ông thấy một Hạ Vi suy sụp như ngày hôm ấy cả. Ngay cả lúc Gia Anh bỏ nó mà đi nó vẫn cho ông thấy một Hạ Vi cười đến híp cả mắt rồi lại giấu mình trong phòng và khóc. Còn bây giờ cô con gái cưng của ông đã không còn làm chủ được ý thức của bản thân.

Đêm ấy hậu quả tất yếu của việc nó dầm mưa, nó bị sốt cao ngất đi tỉnh lại nhiều lần. Ba nó bên cạnh cả đêm, lòng như sát muối trong lồng ngực trái tim như bị ao thít chặt lại. Cho đến giờ vì sao cô con gái của ông vẫn khổ sở vì cậu trai đó? Trong cơn mê sảng vẫn gọi tên cậu ta. Phải chăng 2 năm qua lúc nào con gái ông cũng phải sống như vậy?

Cả đêm ông ở cạnh nó không rời nửa bước. Biệt thự nhà họ Hạ trở thành nơi tập trung các bác sĩ hàng đầu của thành phố. Cho dù bác sĩ giỏi tới đâu cũng không thể giúp nó tỉnh lại. Họ cho ông hay Hạ Vi gặp một cú sốc về tinh thần quá lớn; đó là lý do vì sao nó không tỉnh lại mặc dù đã hết sốt cao. Nó có tỉnh lại hay không phụ thuộc phần lớn vào ý chí của nó. Ông không thể tin vào sự thật ấy, sao Hạ Vi của ông lại phải chịu nhiều đau đớn đến vậy?

Với bản thân nó trong cơn mê sảng, đồng hồ như ngừng chạy và quay ngược về quá khứ đưa nó trở về quãng thời gian nó và anh còn ở bên nhau. Dòng hồi ức ủa về, những kỉ niệm nó đã cố gắng chôn vùi nay lại trỗi dậy hiện hữu ngay trước mắt nó.

Về phần Gia Anh cả đêm hôm ấy anh cũng không hề ngon giấc. Ngay lúc bước vào lớp, anh cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người, anh không hiểu vì sao lại có cảm giác quen thuộc với cô gái trước mặt mình. Sao hình ảnh ấy quen thuộc quá dù chưa một lần anh gặp cô gái này. Làm sao anh có thể gặp cô gái trước mặt anh được chứ khi mà anh đã ở nước ngoài 2 năm không một lần về nước. Khi cô đi ngang qua anh mùi hương trên cô thể cô gợi cho anh một điều gì đó xa xăm lắm. Anh được GVCN xếp chỗ ngồi bên cạnh cô trái tim anh đã đập sai nhịp khi anh nhìn vào đôi mắt của cô. Ánh mắt ấy sao lại đau buồn tới vậy? Anh không hiểu mình đã làm gì khiến cô nhìn anh với ánh mắt ấy.

Cả buổi học chiều hôm ấy, không một lần nào cô nhìn anh thêm nữa. Điều đó làm anh thấy khó chịu anh muốn hỏi cô xem có phải cô biết anh không. Nhưng anh đã thất bại không thể mở lời cô ngồi cạnh anh nhưng như thể có một bức tường bằng bao quanh cô, bức tường ấy ngăn không cho anh có thể nói chuyện với cô. Anh biết cô bạn cùng bàn của mình tên là Hạ Vi nhờ vào cái tên để trên tập vở để trên bàn mà cả buổi học cô không hề động đến. Nhìn cái tên với những dòng chữ mềm mại như nước ấy anh lại thấy đau

đầu.

Tối hôm ấy, anh đã có một giấc mơ lạ, từng mảnh kí ức ứa về trong giấc mơ của anh. Tất cả các mảnh kí ức ấy không hoàn chỉnh, rời rạc ấy tràn ngập bóng hình của một người con gái không rõ mặt nhưng cô luôn gọi tên anh một cách tha thiết đầy trù mến, điều ấy làm trái tim anh nhức nhối. Anh bật dậy, ra khỏi giường toàn thân đầm mồ hôi lạnh toát, miệng khô khốc và đắng ngắt, cảm giác đau nhói trong tim vẫn còn nguyên cho dù anh đã thoát khỏi giấc mơ kì lạ. Mở cửa sổ để gió biển lùa vào phòng làn gió man mát ấy giúp anh tỉnh táo lại. Anh đứng như vậy bên cửa sổ như vậy cả đêm nhin anh như một bức tượng điêu khắc.

2. Chương 2

Quay lại quãng thời gian 3 năm trước, theo dòng hồi tưởng của nó.

Năm ấy, Hạ Vi ra ngoại ô thành phố chơi và nghỉ hè tại đây..Cách biệt thự riêng của gia đình nó không xa có một dòng suối nghe quần gia nói nếu Hạ Vi đến đó thì Hạ Vi sẽ thích ngay làm nó càng hiếu kì. Nó đi về phía dòng suối quả thật dòng suối trong vắt tuy khá sâu nhưng vẫn nhìn thấy đáy. Đang mải mê bước đôi chân trần trên bãi cát vàng óng với những viên đá tròn nhẵn do thời gian. Chợt nó nhìn thấy phía trước cách nó không xa có một vườn hoa có đủ sắc màu hơn nữa có tiếng sáo réo rất lời kéo nó về phía đó. Tiếng sáo hòa quyện với tiếng nước chảy tạo thành một âm tiết vô cùng thú vị. Hạ Vi đến gần vườn hoa hơn; giữa vườn trên chiếc xích đu màu xanh trời có một cậu con trai ngồi thổi sáo. Hạ Vi cũng không biết mình đứng như thế bao lâu để nghe tiếng sáo.

Rồi Hạ Vi muốn tới gần hơn để nhìn thấy người con trai ngồi quay lưng về phía mình và nó vô tình trượt chân ngã (O..ạ..ch.....)

-A! Hạ Vi khê kêu lên.

Nó muốn đứng dậy nhưng đôi chân nó tê dại đi vì đau không thể cử động được. Nghe tiếng người tiếng sáo im bật. Lúc này, Hạ Vi nhìn thấy một người con trai mặc áo full, quần Jean đang tiến lại gần chỗ nó. Nó đã nhìn rõ khuôn mặt của người con trai. Chàng trai có nước da trắng, đôi mắt đen lầy nhưng trong đáy mắt có điều gì đó rất u sầu (nhưng dù sao thì đó vẫn là một đôi mắt đẹp)- đôi mắt ánh lên sự ngạc nhiên và hiếu kì. Khuôn mặt ấy bừng sáng như những vì tinh tú trên bầu trời. Hạ Vi nhìn thấy gương mặt của người con trai cũng không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp ấy. Đường như mọi ánh hào quang đều tập trung quanh người con trai này(giống một hoàng tử trong cổ tích nhỉ!).

Người con trai tiến lại gần chỗ Hạ Vi ngồi với vẻ mặt điềm tĩnh. Tay cầm cây sáo, dáng anh dong dong cao(Hạ Vi ước chừng anh ấy cao hơn mình những hai cái đầu) càng làm cho anh thêm hấp dẫn...

- Bạn là ai? Sao bạn lại ở đây?

Vừa hỏi anh vừa nhìn vào nó gái ánh mắt vẫn vương chút u sầu. Anh nhìn vào nó gái nhỏ- nó mặc chiếc váy trắng nhẹ nhàng, thuần khiết. Nó có đôi mắt to màu hổ phách nơi đáy mắt nó như có một làn sương mùa thu mỏng. Nó có mái tóc xoăn nhẹ thả tự nhiên ngang vai bông bênh. Đôi môi nó nhỏ nhắn mím chặt vì đau, anh lại nhìn thấy nhìn thấy đầu gối nó bị sưng, rớm máu (nếu anh không nhìn thấy vết thương này của nó thì anh đã cứ ngỡ nó là một thiên sứ đang ngồi trước mặt).

- Mình là Hạ Vi – nó vừa trả lời vừa nhìn chàng trai –Mình đi dạo ngoài này không may bị trượt chân. Nó giấu nhem chuyện mình vì sao lại ở trong vườn hoa chứ không phải bờ suối cách đó không xa

- Chân bạn bị thương rồi kìa! Bạn bị thương vậy liệu có đứng lên được không?

- Mình đứng được –vừa dứt lời Hạ Vi lén đau đứng dậy nhưng nó loạng choạng suýt ngã may mà có đôi tay của anh đưa ra đỡ lấy nó...

- Xem ra bạn không thể tự đi được rồi! nhà bạn ở đâu mình sẽ đưa bạn về.

-Nhà mình ở cách đây không xa, nó chỉ về phía ngôi biệt thự của nhà mình/

-Được để mình đưa bạn về.

Hạ Vi cố gắng bước đi nhưng không nổi. Nó còn chưa biết phải làm như thế nào thì đôi tay anh đã nhấc bổng nó lên. Lần đầu tiên có người khác phất bế nó lên như vậy. Khuôn mặt Hạ Vi đỏ ửng vì ngỡ ngàng trông nó càng đáng yêu hơn. Ánh mắt anh đột nhiên nhìn nó hơi lâu trong giây lát rồi anh anh ngỡ ngàng ngượng nhìn đi nơi khác trong khi anh vẫn bế nó trên tay.

- Mình đã bảo bạn không thể tự đi được cơ mà. Mình sẽ đưa bạn về nhưng trước tiên phải lo băng lại vết thương cho bạn đã.

Đi vào đại sảnh của tòa biệt thự đó tay anh vẫn bế Hạ Vi. Nhìn thấy anh đi vào đại sảnh với nó gái lạ. Ông Thành quản gia lại gần anh và nói:

-Thiếu gia Gia Anh, có việc gì xảy ra vậy? – Ông hỏi anh với giọng đầy lo lắng (lúc này Hạ Vi mới biết người đang bế nó trên tay mang tên Gia Anh). Ngay giờ ông chủ tìm thiếu gia. Ông đang đợi thiếu gia tại thư phòng. Mời thiếu gia vào gặp ông chủ ngay ạ.

- Tôi biết rồi, cảm ơn bác. Tôi sẽ đến gặp ông ấy sau khi băng bó lại vết thương cho nó bé này đã – nói rồi Thế Anh nhẹ nhàng đặt Hạ Vi lên chiếc ghế sofa tại đại sảnh.

Hạ Vi nhìn ngắm phòng khách, những chiếc đèn neong được chế tác tinh xảo chiếu sáng khắp gian phòng mang lại một không gian thật nhẹ nhàng mà không quá phô trương. Cầu thang trải thảm đỏ uốn lượn dẫn lên lầu được chế tác vô cùng tinh xảo. Tuy tòa biệt thự có kiến trúc theo lối Châu Âu thế kỉ XIX nhưng không thiếu đi không khí hiện đại.

-Thiếu gia, việc này để tôi làm cũng được mong thiếu gia lên gặp ông chủ đi ạ. Ông đợi thiếu gia đã lâu. Bác Thành khẽ nhắc lại.

- Tôi đã nói rồi, tôi sẽ lên gặp cha nhưng không phải bây giờ - Thế Anh khẽ nhíu mày lại; tự sâu trong đáy mắt toát ra một ánh mắt lạnh lùng (thấy giống giống ở Bắc Cực đó !!!). Anh nhìn Bác Thành trả lời.

- vâng thưa thiếu gia vậy tôi xin lui ra ngoài ạ.

Quả thật lúc này Hạ Vi vẫn còn ngẩn người nhìn Thế Anh sao trong cùng một khoảng thời gian mà anh lại khác vậy.

-Uhm! Bé con! Đưa chân đây mình xem vết thương của bạn nào. - Thế Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng xem vết thương nơi đầu gối của Hạ Vi.

- Mình không phải là bé con gì đâu nha! Mình tên Hạ Vi !- Hạ Vi khẽ hét lên (đủ lớn để Gia Anh giật mình) nhìn chăm chăm vào Gia Anh .

- Được rồi! Được rồi! Bé con không phải là bé con! Đừng giận nha. Đưa chân ra nào.-Thế Anh bật cười (nụ cười như ánh mặt trời, có được nụ cười này sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế gian này-Hạ Vi nghĩ thầm như vậy) vì phản ứng của Hạ Vi. Anh nhẹ nhàng rửa sạch vết thương cho Hạ Vi. Anh băng bó lại vết thương cho Hạ Vi thật nhẹ nhàng làm cho Hạ Vi không hề thấy đau(hay vì Hạ Vi mất hồn vì nụ cười của Gia Anh ???)

- Được rồi, ổn cả rồi đó bé con (ngay lập tức anh nhận được một cái lườm cháy áo của Hạ Vi). Í lộn! Hạ Vi !!! giờ bạn chờ mình ở đây một lát nha, ỉnh quay lại liền – vẫn với nụ cười chết người anh vừa nói vừa cười với nó.

Gia Anh theo cầu thang đi lên lầu để lại nó một mình trong phòng khách. Lát sau, lão quản gia vào phòng với đĩa hoa quả trông thật ngon mắt. Ông đặt chiếc đĩa trên mặt bàn nơi móm đang ngồi.

-Tiểu thư Hạ Vi (quen ừ ở nhà Hạ Vi ai cũng phải gọi nó như vậy) thiếu gia nhà chúng tôi đang bận nên cậu dặn tôi mang vào cho tiểu thư.

-Cám ơn bác! Cháu cũng đỡ đau hơn nhiều, cháu nghĩ cháu không nên làm phiền mọi người hơn nữa. Cũng đã đến lúc cháu nên về rồi ạ! Không kéo ngoại cháu mong.

- Tiểu thư, nó không thể về lúc này vì thiếu gia nói sẽ đưa nó về - bác Thành khẽ đưa ánh mắt hướng lên lầu.

- Đúng đó, bác Thành nói đúng. Bé con mình đã bảo sẽ đưa bạn về rồi mà. Chân bạn không khỏi nhanh như vậy đâu- Gia Anh vừa nói vừa bước từ trên cầu thang xuống. Sắc mặt anh không còn tốt như lúc trước nữa, vương trên mắt một nỗi buồn u ám.- Nói với cha tôi, tôi sẽ về ngay.- Anh quay sang nói với bác Thành; đồng thời anh bế nó lên đi ra phía đại sảnh.

Anh bế nó trên tay men theo bờ suối, như hướng Hạ Vi đã chỉ. Trong ánh chiều bóng hai người trải dài trên bờ cát. Nó một hai đôi xuống vì ngượng:

- Bạn để mình xuống đi, mình đã đỡ đau rất nhiều. Cảm ơn bạn đã gips mình nhưng mình và bạ không hề quen biết.

- Thì coi như mình đang giúp một con mèo lạc đi. Mà bạn muốn xuống thật không?

- Đúng vậy! Mau thả mình xuống! Mà mình không phải bé con, cũng không phải mèo lạc – nó vừa nói dứt lời thì anh liền thả lỏng hai tay làm cho hai chân nó chạm đất. Nhưng chân vẫn rất đau nó loạng choạng suýt ngã. Lúc này có một bàn tay rắn chắc đỡ lấy nó (Gia Anh chứ ai vào đây!!! Nếu không thì hix....). nó ngã dúi người vào anh và thế là....(khuôn mặt hai người lúc này kì lắm ... mau tomato đó..). Gia Anh khẽ ho nhẹ:

- Vậy để mình dìu bạn nha.

- Cảm ơn bạn nha.

Hai người ngượng ngùng nói chuyện với nhau. Cuối cùng cũng tới biệt thự của gia đình nó. Gia Anh chào tạm biệt nó và vội ra về vì hoàng hôn đã hối hả buông xuống.

Cuộc gặp gỡ nơi vườn hoa của nó và anh là một cuộc gặp gỡ định mệnh...

3. Chương 3

Nó vẫn hôn mê như vậy mặc dù thời gian trôi qua, trở lại quá khứ thời gian hè 3 năm trước.

Sau khi gặp gỡ với Gia Anh nó luôn nghĩ về anh một con người có đôi mắt thật buồn; ánh mắt anh có gì đó thu hút nó một cách đặc biệt. Nó cũng luôn nhớ tới giọng nói trầm ấm của anh. Đó là lần đầu tiên nó dao động vì một người khác giới nó luôn muốn biết vì sao anh lại có ánh mắt ấy. Điều ấy thôi thúc nó muốn tìm gặp anh thêm. Vì vậy trâu không đi tìm cọc thì cọc đi tìm trâu, nó đã tìm tới hoa viên bên bờ con suối nhỏ để tìm anh sau khi chân nó đã khỏi.

Nó đã tìm Gia Anh điều đó khiến anh hết sức ngạc nhiên và cảm thấy cô gái này thật thú vị.

Dần dần nó trở thành vị khách quen thuộc của nhà họ Trịnh. Hàng ngày nó tới cùng Gia Anh nói chuyện, đủ thứ trên trời dưới đất thỉnh thoảng nó cũng ngồi nghe những bản nhạc do anh chơi bằng các nhạc cụ khác nhau khi thì bằng sáo khi thì bằng piano nhưng bài nhạc nào cũng thật buồn khiến nó rất xúc động.

Không biết từ khi nào đã rất hiểu nhau không cần nó nói, chỉ cần nhìn vào mắt nó là Gia Anh đã hiểu nó muốn nói gì và nó nghĩ gì. Nếu mọi chuyện chỉ diễn ra như vậy thì đã không có gì để nói và rồi chuyện của nó và Gia Anh sẽ có một kết cục gọi là happy ending.

Nhưng đó chỉ là chữ “nếu”, sự thật không thay đổi, một sự việc đã diễn ra đã làm thay đổi tất cả. Sự việc đó đã gây cho nó một vết thương lòng sâu sắc mà thời gian trôi qua cũng không thể xóa nhòa vết thương ấy trong lòng nó.

Vào thời gian nó quen biết và gặp gỡ Gia Anh, nó đã chuyển về ngoại ô sinh sống mặc dù kì nghỉ hè của nó đã kết thúc. Ba mẹ nó cũng không ngăn cản nó mặc dù họ hết lòng yêu thương cô con gái này của mình. Một phần lý do vì lúc này gia đình nó nhận được lời đe dọa của bang Độc Long.

Bang chủ của bang này là bạn học với cùng một sư phụ của ba nó, hần còn phải gọi ba nó nó một tiếng sư huynh. Nhưng do ba nó được sư phụ truyền lại cho vị trí võ đường chủ của võ đường Ngọa Long nên hần ôm hận trong lòng, luôn nói ba nó nhờ thủ đoạn mới có được vị trí đó.

Cũng từ đây, 2 người không còn chung đường nữa, hần Trịnh Luân cũng là ba của Gia Anh từ bỏ Ngọa Long và một mình trở thành thủ lĩnh của Độc Long. Nếu nói tại đảo Thiên Đường này Hạ Thái Sơn là ông hoàng của kinh doanh bất động sản, nhà hàng và võ đường Ngọa Long là võ đường mạnh nhất tại đây; còn Trịnh Luân là ông trùm của thế giới bóng đêm. Hần và bang Độc Long thao túng tất cả các bang hội khác tại đảo Thiên Đường này.

Ai mà nghe đến tên của Trịnh Luân cũng phải run sợ, e rè; trong các năm trước đây, hần luôn tìm cách gây khó khăn cho công việc kinh doanh của gia đình nó nhưng chưa bao giờ ba nó có suy nghĩ coi hần là kẻ thù của mình. Ông vẫn luôn mong muốn hóa giải mọi hiểu nhầm để ông và hần có thể quay lại làm anh em như xưa.

Năm ấy, sau gần một năm nó và Gia Anh quen biết, ba nó nhận được lời đe dọa của Độc Long sẽ gây tổn thương cho cô con gái độc nhất của ông. Ông không muốn cô con gái của mình bị tổn hại cho nó nên đã đồng ý cho nó về ngoại ô sinh sống mong nó sẽ được bình yên. Vậy mà sự đời không ai có thể tính được chữ “ngờ”; sau ngày nó nhận được lời tỏ tình của Gia Anh thì một sự việc đã bất ngờ xảy ra.

Nó không thể ngờ mình lại đem lòng yêu Gia Anh cậu chủ của bang Độc Long, nó đã hết lòng yêu thương anh. Cả 2 người không thể ngờ tới mình đang yêu người mà vạn lần cũng không được yêu, nghìn lần không thể yêu.

Cả 2 cùng không biết về thân phận thật sự của nhau, khi biết thì mọi chuyện cũng đã rồi, chuyện xảy ra đi tới tình huống không thể cứu vãn được nữa.

Nó và anh không hề biết rằng chuyện tình cảm của nó và Gia Anh không thể qua mắt được ông Thành(trong chap 2 đó các bạn). Mọi chuyện được ông Thành báo cáo lại một cách đầy đủ cho Trịnh Luân. Khi nhận được báo cáo hần cho người điều tra một cách đầy đủ thông tin về người con gái cơ hội sẽ trở thành con dâu của hần vì hần biết Gia Anh rất yêu nó. Sau khi nhận được mọi thông tin cơ bản về nó, một nụ cười nham hiểm trên môi hần

“- Hạ Thái Sơn, ông hãy chống mắt lên mà xem ta sẽ hủy hoại viên ngọc minh châu trong tay ông như thế nào”

Từ đó một kế hoạch hoàn hảo đã được hần vạch ra, trong kế hoạch ấy hần cũng không từ bỏ việc sẽ lợi dụng cậu con trai độc nhất của mình vào kế hoạch trả thù của hần. Trịnh Luân sẵn sàng chà đạp lên tình cảm của đôi trẻ, chia rẽ nó và Gia Anh.

Nhưng kế hoạch ấy chỉ thành công mỹ mãn nếu thực hiện vào lúc nó và Gia Anh thật sự yêu nhau, trong lúc nó và Gia Anh hạnh phúc bên nhau nhất thì hần sẽ ra tay. Và cơ hội ấy đã đến, ngay sau ngày nó nhận được lời tỏ tình của anh, đó là một bữa tiệc sinh nhật tuổi thứ 15 của Gia Anh .

Kế hoạch ấy là gì? Vì sao ở hiện tại Gia Anh không nhớ được quá khứ, không nhận ra nó?

4. Chương 4

Hôm ấy, buổi sáng lòng nó còn tràn ngập hạnh phúc vì đã chính thức trở thành bạn gái của Gia Anh. Anh đã tỏ tình với nó tại hoa viên của nhà họ Trịnh, nơi lần đầu 2 người gặp gỡ. Nó thức dậy mà vẫn nâng nâng hạnh phúc.

Tối hôm trước tại vườn hoa ấy, thật bất ngờ sau khi nó và Gia Anh dùng bữa tối xong thì mọi ánh đèn trong hoa viên đều tắt hết cả, trong giây lát những tiếng nổ rền vang phá vỡ không gian tĩnh lặng; trên bầu trời đêm vụt sáng bởi hàng loạt pháo hoa và rực rỡ hơn cả là dòng chữ “Hạ Vi mình yêu bạn” và nó đã đồng ý làm bạn gái của Gia Anh; nguyện gắn bó với anh suốt đời.

Nó xuống nhà ăn sáng và nhận được tin báo của bà Trần, người luôn chăm sóc nó: “Thưa tiểu thư thiếu gia nhà họ Trịnh muốn mời tiểu thư tối dự bữa tiệc mừng sinh nhật của cậu ấy tối nay”. Bà còn cho nó biết

thêm ông Thành quản gia nhà ấy cho biết tối nay Gia Anh sẽ giới thiệu với khách mời bạn gái của anh. Khi bà Trần nói tới đây thì khuôn mặt của nó ửng hồng, ánh mắt tràn ngập sự hạnh phúc của người đang yêu. Cảm xúc của nó quá rõ ràng và mãnh liệt đến mức bà Trần cũng mong cho đôi trẻ được hạnh phúc.

Cả ngày hôm ấy nó tất bật chuẩn bị cho việc sẽ dự tiệc tại nhà của Gia Anh. Nào là làm lại tóc, rồi nó lại tíu tít hỏi xem bà Trần xem bộ váy nào đẹp. Không vừa ý nó kéo luôn 2 cô bạn của mình là San San và Mỹ Linh làm quân sư cho nó. Nào là đi tới shop quần áo, tiệm chăm sóc da, tiệm trang sức... Cuối ngày tuy vất vả nhưng nó có thể tự tin rằng mình sẽ không làm xấu mặt chủ nhân bữa tiệc.

Nó không hề biết rằng, trong khi nó tất bật chuẩn bị thì tại nhà họ Trịnh cũng bận rộn không kém, kể ra người vào chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay của nhà ấy. Trong một căn phòng của trang viên ấy có một sự đối đầu của 2 người.

-Ta hỏi con lần cuối, Gia Anh con có chịu hợp tác với ta không?- từng câu nói chậm rãi phát ra từ một người trung niên, từng câu, từng chữ cho người nghe cái cảm giác lạnh tới thấu xương.

-Tôi nói rồi, tôi không phải là con người máu lạnh như ông. Bảo tôi phải chà đạp nên tình cảm của một người thật lòng yêu thương tôi đã là một tội ác; còn sẽ là một tội ác ghê tởm hơn nếu tự tay tôi làm tổn thương tới người con gái mà mình yêu. Lâu nay ông không hề coi tôi là con trai ông, với ông tôi chỉ là một con rối. Nhưng từ giờ sẽ không như thế nữa tôi sẽ không để ông sắp đặt cuộc đời mình nữa, có chết tôi cũng phải ở bên cô ấy.- đáp lại lời người trung niên ấy là một thiếu niên có dáng vẻ mệt mỏi thể hiện rõ trên khuôn mặt tuấn mĩ của anh.

-Vậy là đã rõ, sau buổi tối ngày hôm nay con sẽ được làm những gì mà mình mong muốn. Sau ngày hôm nay mà con muốn đi gặp cô ta thì ông thì ông già này cũng không ngăn cản. Nhưng ta khẳng định con sẽ không thể gặp cô ta nữa và cô ta cũng không xuất hiện trước mặt con cũng như tại trang viên này.

-Tôi không thể ngăn cản ông làm hại cô ấy nhưng ông hãy nhớ rằng nếu cô ấy có mệnh hệ nào thì đây cũng sẽ là cuộc trò chuyện cuối cùng của tôi và ông – vừa nói anh tức giận vừa dùng bàn tay thư sinh của mình đâm vào chiếc gương trên tường bàn tay đâm máu mà anh không hề mấy may biểu hiện một chút đau đớn.

Người đàn ông không nói gì thêm nữa bỏ mặc anh trong căn phòng nhỏ ấy. Chìm trong bóng tối và sự yên tĩnh anh thầm cầu nguyện cho nó được bình yên vô sự “Hạ Vi tôi không thể bảo vệ cho em, nhưng tôi không bao giờ từ bỏ tình yêu của tôi đối với em”

Tại phòng khách của Trịnh gia, xuất hiện một Gia Anh khác nhưng không phải anh vì Gia Anh thật sự vẫn bị nhốt trong phòng của mình. Người ấy có dung mạo giống hệt anh nhưng người ấy không có khí chất của anh, từ thân người này tỏa ra hàn khí lạnh lẽo. Người đóng thế này đã được đích thân Trịnh Luân chọn lựa, tên thật của người ấy là Lý Triết Vũ – cháu họ của ông Thành. Nhờ tài hóa trang của Trịnh Luân Lý Triết Vũ giống hệt Gia Anh làm ông Thành cũng không thể nào nhận ra được Lý Triết Vũ đang đóng giả Gia Anh.

Bữa tiệc hôm ấy diễn ra trong sự trang trọng và đúng kiểu một bữa tiệc thượng lưu tại đảo Thiên Đường. Nó xuất hiện trong một bộ váy trắng nhẹ nhàng, không chút sexy tôn nên vẻ đẹp còn non nớt thơ ngây nhưng nó cũng có một vẻ đẹp quyến rũ, mái tóc dài uốn lọn tỉ mỉ. Nó như một nàng công chúa, nhanh chóng trở thành tâm điểm của bữa tiệc. Quả thật sự xuất hiện của nó thu hút mọi ánh nhìn: ngưỡng mộ có, ghen tị cũng có. Nó không quan tâm tới những ánh mắt ấy, đưa mắt nhìn khắp đại sảnh tìm anh. Nó tìm ánh mắt dịu dàng của Gia Anh giữa hàng chục khách mời. Anh đang đứng trên kia thật bảnh bao trong bộ Tuxedo màu trắng lịch lãm như một vị hoàng tử. Nhưng lạ thay anh không nhìn nó bằng ánh mắt mọi ngày mà là một ánh mắt lạnh như băng; ánh mắt ấy khiến nó sững sờ. “Đó mới chỉ là khởi đầu thôi cô bé ạ” - ở một góc tối của đại sảnh có một người đàn ông đang lặng lẽ quan sát nó.

Đúng lúc này nhạc ngừng hẳn mọi người hướng về anh chủ nhân của bữa tiệc, tay trong tay với một người con gái mà không phải nó:

- Cảm ơn mọi người đã đến dự bữa tiệc này, với tôi hôm nay là một ngày đáng nhớ của tôi, tôi tròn 15 tuổi. Đáng trân trọng hơn cả ngày hôm nay tôi xin giới thiệu với mọi người vị hôn thê tương lai của tôi cô Ngô Minh Huyền ! – rồi anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn say đắm lên môi cô gái đứng cạnh mình.

Nghe và nhìn tới đây, nó thật sự sock, mới hôm qua thôi con người kia còn thề nguyện với nó vậy mà hôm nay lại thản nhiên hôn người con gái khác ngay trước mũi nó. Dưới chân nó mặt đất như biến mất, hoảng loạn và nó hét lớn và lao ra khỏi hoa viên nhà họ Trịnh. Tại căn phòng của mình Gia Anh nghe như thấy trái tim mình như vỡ vụn từng mảnh khi nhìn thấy nó như vậy qua màn hình máy theo dõi. Anh không thể làm gì cho nó được, cánh cửa phòng đã bị khóa trái bên ngoài “Hạ Vi tôi nợ em một ân tình, nếu có kiếp sau tôi nguyện gắn bó với em suốt đời” – anh nói nhẹ nhàng như vậy, những giọt nước mắt hiếm hoi của anh đã rơi xuống vì nó.

Cuối cùng sau một tiếng rơi vỡ, anh nhặt một mảnh thủy tinh vỡ trên nền nhà và cửa mạnh vào tay mình. Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ tay anh, giờ phút này anh không còn thấy đau nữa. Với anh, cái chết chính là sự giải thoát, chỉ có cái chết mới có thể đưa anh lại gần với Hạ Vi hơn nữa. Anh dầm lì đi và trong tâm trí vẫn tràn ngập hình ảnh của Hạ Vi. Khi người nhà phát hiện ra thì mạch của anh còn rất yếu. Họ đưa anh đi cấp cứu bàn tay vẫn nắm chặt sợi dây chuyền có hình một tiểu thiên sứ với đôi cánh bạc nhỏ xinh. Đó chính là vật đính ước của hai người; nó cũng có một chiếc nhưng ngay sau ngày hôm đó nó đã cắt chiếc vòng ấy vào một chiếc hộp nhỏ và không động tới nữa.

Sự việc anh tự sát vào tuổi 15 đã được Trịnh gia giấu kín nên nó không hề biết chuyện này. Trịnh Luân đã giữ lại được sinh mệnh cho anh và anh tỉnh dậy trong trạng thái mất hết ý thức. Phải khó khăn lắm nhờ vào liệu pháp thôi miên mà Trịnh Luân đã tạo cho anh một ký ức mới, trong ký ức ấy không hề có hình bóng của nó. Sau đó hắn đã đưa anh ra nước ngoài du học để tránh cho anh gặp lại nó. Nhưng quả đất tròn xoay, 2 năm sau bây giờ nó và Gia Anh lại gặp lại nhau tại Royal này.

5. Chương 5: Đối Mặt

Cuối cùng đã tỉnh lại sau 3 ngày hôn mê với khuôn mặt đầm nước mắt trong niềm vui sướng tốt cùng của ba nó và đội ngũ bác sĩ vẫn túc trực bên nó từ khi nó bất tỉnh.

Nó quyết định phải đối mặt với Gia Anh, đã 2 năm nó vẫn chờ đợi một lời giải thích của Gia Anh về chuyện ấy. Nó đã tự bảo mình phải mạnh mẽ hơn nữa, từ một cô bé thích gấu bông và hoa nó đã chấp nhận học võ và trở thành người rất mạnh trong Ngọa Long. Mặc cho ba nó ngăn cản nó vẫn trở lại Royal, nó cần phải đối mặt với sự thật cho dù sự thật ấy đau lòng đến mấy.

Sự việc nó nghỉ học liên tiếp làm chấn động cả Royal, chưa bao giờ nó lại nghỉ học lâu như vậy cả.

Nó đi học lại, vừa đặt chân vào cổng trường thì bao ánh mắt nhìn nó khác lạ cũng có mà ngưỡng mộ và ghen tị cũng không thiếu. Cũng đúng thôi vốn dĩ nó đã là một người con gái đẹp nay càng quyến rũ hơn nữa khi nó bỏ đôi kính áp tròng màu đen ra và để lộ ra màu mắt thật sự của nó. Đôi mắt ấy có màu hổ phách trong veo và hút hồn tất cả. Không quan tâm, nó đi thẳng về lớp nơi có chắc chắn hai cô bạn thân của mình đang đợi nó ở đó.

Những ngày nó hôn mê là những ngày San San và Mỹ Linh hết sức lo lắng cho nó và thường xuyên lui tới nhà nó thăm hỏi tình hình của nó. San San và Mỹ Linh đều không tìm Gia Anh để hỏi chuyện, dù sao đó cũng là chuyện riêng của nó và anh. Cả hai chỉ lặng lẽ quan sát anh, đánh giá con người ấy qua từng hành động, lời nói. Thật lạ khi một người luôn giúp đỡ người khác một cách nhiệt tình ở hiện tại lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương nó ở quá khứ. San San và Mỹ Linh không hề biết chuyện Gia Anh bị mất trí nhớ.

Về phần Gia Anh, sau cái ngày gặp gỡ định mệnh ấy anh luôn mong sẽ được nhìn nó thêm lần nữa nhưng không thể. Ba ngày liền anh đến trường và phát hiện chỗ ngồi của nó còn trống làm anh cảm thấy mất mát một thứ gì đó, nhưng là gì thì anh không thể xác định được.

Hôm nay khi bước vào lớp, thật sự anh thấy trong lòng nhen lên một niềm vui lạ kì khi vừa nhìn thấy nó ngồi kia, ngay chỗ ngồi của anh. Có đôi chút ngại ngùng nhưng anh đã bước tới chỗ ngồi của mình; cũng như lần trước nó không hề nhìn anh mà lại nghe nhạc và ngủ quên từ lúc nào.

Nhìn khuôn mặt nó khi ngủ thật bình yên, Gia Anh đang tự nhủ như vậy thì thấy môi nó mím chặt lại, đôi lông mày thanh tú chợt nhăn lại khuôn mặt nó không còn sự bình yên nữa thay vào đó là một biểu cảm đầy đau đớn tới tột cùng. Nó lại thấy hình ảnh một Gia Anh hôn một người con gái khác sánh vai với cô bước vào lễ đường bỏ mặc lại nó sau lưng đang gọi anh một cách tuyệt vọng: “Đừng đi, anh đã quên mình đã có thời gian thật đẹp khi bên nhau rồi ư?” – lời nói ấy trong mơ nó đã thốt lên một cách vô thức. Anh nhìn vậy mà thắc mắc rốt cuộc ai có thể làm nó đau khổ đến vậy, anh trách thầm người ấy thật nhẫn tâm mà không biết người ấy chính là mình. Khẽ đưa tay lau giọt nước mắt trong veo của nó vương trên gò má. Tay anh chạm vào má nó, cả thân hình Gia Anh khi ấy như có một luồng điện cao thế chạy qua.

Hành động ấy của Gia Anh khiến nó thức dậy và đương nhiên là anh nhận được một cái nhìn “yêu mến” của nó. Ánh mắt ấy khiến anh thấy lạnh người, vì sao nó không thể đối xử bình thường với anh làm anh luôn thắc mắc vì điều ấy. Nhìn thấy màu mắt của nó khiến Gia Anh phải giật mình mới hôm trước là đôi mắt đen láy thì nay lại có màu hổ phách. Màu mắt ấy như một liều thuốc đánh mạnh vào trí nhớ của anh. Trong trí nhớ của anh có bóng hình một người con gái có đôi mắt màu hổ phách, chỉ duy có đặc điểm ấy trên khuôn mặt người con gái là anh nhận ra rõ nhất. Đó là hình ảnh vụt qua trong trí nhớ của anh, anh cũng không thể nghĩ gì thêm bởi vì mỗi khi anh cảm giác sắp nhớ ra chuyện gì đó thì lại thấy đau đầu dữ dội.

Nó ngạc nhiên vì hành động ấy của Gia Anh, thoáng xúc động vì anh đã giúp nó lau đi giọt nước mắt ấy. Trong đôi mắt anh có chút quan tâm nó nhưng vẫn nhìn nó như người xa lạ, nó không thể hiểu nổi anh nữa vì sao đối xử với nó như vậy dù anh có là con của Trịnh Luân thì nó vẫn tin là Gia Anh yêu nó thật lòng. Nó không hề có ý sẽ từ bỏ tình yêu của mình nhưng nó muốn sẽ tự tìm cách bảo vệ mình. Như vậy, nó đã vô tình lạnh lùng với Gia Anh, nó vẫn yêu anh nhưng đôi lúc nó cũng hận Gia Anh rất nhiều.

Nó đã yêu yêu cầu San San và Mỹ Linh không để lộ chuyện ấy với Gia Anh. Dần dần sau một tuần nó nhận ra thật sự Gia Anh đã mất trí nhớ về nó. Hạ Vi đã yêu cầu ba nó không can thiệp tới việc nó và Gia Anh học cùng lớp.

6. Chương 6: Em Là Ai?

Qua những ngày tiếp cận với nó anh đã bị cô gái nhỏ này hút hồn. Anh không thể rời mắt khỏi nó, không hiểu sao nữa anh luôn có cảm giác nó thật thân quen với anh. Tìm cách nói chuyện với nó nhưng anh không thể khiến nó tiếp chuyện anh dù chỉ một lần; như thể có một núi băng bao quanh nó. Điều đó khiến anh phải suy nghĩ nhiều về nó. Và đêm đêm giấc mơ về cô gái kì lạ ấy vẫn luôn ám ảnh anh, đặc biệt hơn cả là một lần anh đã nhìn thấy rõ mặt của người con gái đó, không ai khác đó chính là nó. Điều này khiến anh mong sẽ làm rõ được chuyện này.

Hôm ấy, sau buổi học sáng trong phòng của lớp nó. Cả lớp chỉ còn lại nó và anh. Cả hai người ngồi cạnh nhau nhưng tâm hồn lại cách xa nhau vạn dặm. Nhẹ nhàng anh lên tiếng hỏi nó:

- Hạ Vi, rốt cục tôi và bạn có quen biết nhau từ trước không? – câu hỏi này khiến trái tim nó như ngừng đập, không lẽ anh đã nhớ lại tất cả? không thể nào, nếu anh nhớ lại thì sẽ có cách cư xử khác rồi. Khuôn mặt nó thoáng biến sắc nhưng lại nhanh chóng lấy lại sắc mặt lạnh lùng của mình:

- Tôi phải quen anh từ trước hay sao? Không phải anh mới về nước hay sao? – nó trả lời anh một cách lạnh lùng.

Đau, đau quá nó thấy mình sắp không thể chịu được nữa rồi, nó cố gắng kiềm chế lắm, suýt chút nữa nó đã ôm lấy anh và òa khóc. Mím chặt môi, quay lưng lại nó cố ngăn dòng nước mắt đã trực trào ra và nó đi nhanh về phía vọng đình tại khu vực sau trường trong khi San San và Mỹ Linh đi mua đồ ăn trưa tại căng tin. Nó ra đi, không hề ngoái lại nhìn về phía sau nên anh không nhìn thấy khuôn mặt sắp khóc của nó, cũng như nó và cũng không thể nhìn thấy khuôn mặt đầy đau đớn của anh. Trên đường đi mọi suy nghĩ của nó đều hướng về anh. Nó phủ nhận về việc anh không những biết nó mà hai người đã từng rất yêu nhau vì

nó vẫn yêu anh, nó thà chỉ được nhìn thấy nah còn hơn là lại để anh biến mất không một chút tin tức như lần trước.

Vài ngày trước, nó đã gặp lại ông Thành quản gia của nhà họ Trịnh sau khi đi học về. Hôm ấy, trời nắng đẹp lòng nó lại như có gió bão cấp 12 đang hoành hành sau buổi gặp giữa nó và ông Thành. Tại một phòng trà nổi tiếng bậc nhất tại đảo Thiên Đường nó chậm rãi thưởng thức tách trà theo đúng cách trà đạo của Nhật Bản.

- Đã lâu rồi không gặp, bác Thành – nó vừa nói vừa đặt tách trà lên bàn mặt không hề biểu lộ một cảm xúc nào cả.

- Vâng, thưa Hạ tiểu thư, đã lâu rồi tôi không được gặp cô. Hôm nay, tôi xin gặp cô thật quá đường đột vậy mà vẫn được cô chấp nhận, cô làm tôi thật cảm kích. – trước mặt nó một người đàn ông mái tóc đã có những sợi tóc bạc lưa thưa.

- Quả thật lúc đầu tôi cũng rất ngạc nhiên vì lời lẽ của ông. Giờ tôi và Gia Anh đã không còn liên quan gì nữa cả, không biết ông còn muốn nói gì với tôi nữa đây. Thiết nghĩ, Gia Anh cũng không nhớ ra tôi thì việc gì ông phải lo lắng tới vậy? – Nó đáp mà mặt vẫn vậy, khiến cho người đối diện cũng phải suy nghĩ rất nhiều.

- Thưa Hạ tiểu thư, hôm nay tôi muốn gặp cô vì có một thỉnh cầu với cô, không biết cô có thể giúp đỡ tôi được không?

- Tôi không thể nói có đồng ý giúp ông được hay không khi mà tôi còn chưa biết được ông muốn gì ở tôi, biết đâu thứ mà ông muốn lại là mạng sống của tôi thì sao nhỉ? – nó đáp lại với mặt nụ cười mỉa mai thấp thoáng trên khóe môi.

- Tôi cũng đoán được tiểu thư sẽ có ý nghĩ như vậy. Giờ tôi chỉ mong cô suy nghĩ thật kĩ về những lời tôi sắp nói sau đây. Nếu thật sự tiểu thư còn yêu thiếu gia nhà chúng tôi thì tôi xin cô hãy vì tình yêu ấy mà đừng tìm cách khêu gợi lại những kí ức về cô và tình yêu ngang trái này của thiếu gia nữa. Cậu ấy không thể chịu được tổn thương hơn nữa. Nếu lần này cậu ấy lại yêu cô thêm lần nữa thì tôi e là cậu ấy sẽ mãi mãi không xuất hiện tại đảo Thiên Đường này nữa. – những lời nói làm cho nó dường như tê liệt – tuy nhiên ông không hề nhắc tới chuyện anh đã từng tự sát.

- Ông nghĩ là tôi sẽ chấp nhận hay sao? Vì sao trong chuyện này tôi phải chịu đựng tất cả trong khi mà anh ta lại có thể sống những ngày vui vẻ - nói tới đó, nó bỏ lại ông Thành tại phòng trà và không hề cho ông một câu trả lời rõ ràng.

Nhưng việc vừa rồi cho thấy nó đã quyết định và mong nhìn thấy anh hàng ngày. Vừa tới vọng đình mắt nó suýt rớt ra khỏi mắt vì có một kẻ to gan dám chiếm chiếc salon yêu quý của nó và ngủ ngon lành trên đó. Hơn nữa con người này còn dám xoi gọt đồng hoa quả trên bàn của bọn nó nữa.

Nhìn từ xa thì đó là một nam sinh, nó lại gần thì đã nhìn rõ hơn cậu ta. Haizz, không biết từ bao giờ mà lại có người dám tới đây ngủ trưa nữa cơ chứ. Nó không thể phủ nhận cậu ta có một khuôn mặt tuấn mĩ rất thu hút, hàng mi khẽ lay động và chiếc mũi cao cao khiến cậu ta càng thêm giống một nam tài tử Hàn Quốc. Nó từ từ lại gần, thật gần và quan sát anh ta. Oa lại còn làn da không chút tì vết nữa này.

Nếu như nó gặp cậu ta trong tình hình bình thường thì có lẽ nó đã hỏi xem cậu ta chăm sóc da như thế nào nhưng bị giờ cậu ta đang chiếm dụng địa bàn của nó. Thế nên, một...hai...ba, nó co giò và tung hết sức bình sinh của mình tặng cho cậu ta một cú đá không thể mạnh hơn nữa.

-Oạchch. Động đất, khủng bố tới.....@#\$% - đó là những gì cậu ta phát ngôn khi “được” nó giúp “chuyển nơi định cư”.

- Ê! Cậu là ai mà dám tới đây hả? – nó chưa kịp hỏi thì San San và Mỹ Linh đã đi tới và Mỹ Linh nên tiếng hỏi cậu ta.

- Hì hì mình là học sinh mới thấy chỗ này không khí mát mẻ, lại có chỗ ngủ thoải mái nên mình . . . mà mình không làm phiền các cậu nữa nha, mình xin phép nhường lại chỗ này cho các bạn – cậu ta nhìn thấy ánh mắt tóe lửa của 3 cô nương nên nhanh chóng kiểm soát và chạy mất trước khi nó và San San, Mỹ Linh kịp phản ứng.

- Anh chàng này khá vị đây nhỉ! Sẽ có nhiều chuyện vui đây – Mỹ Linh nên tiếng và kéo 2 cô nàng ngồi xuống “xử lý” đồng đồ ăn mà cô và San San vừa mua về.

Đầu giờ chiều, 3 người quay lại lớp học và lần này cô Minh Nguyệt cũng có mặt ở lớp nó. Cô lên tiếng:

- Cả lớp chú ý cô giới thiệu với cả lớp học sinh mới, cô mong cả lớp sẽ chào mừng bạn ấy. Vào đây nào em, hoan nghênh em đến với tập thể lớp mình – cô vừa nói vừa quay ra phía cửa lớp gọi cậu học sinh mới.

- Cậu...UUUUUUUUUUUU ! - đó là tiếng hét lớn của ba đứa nó và kèm cả Gia Anh hét to cũng không kém.

Việc này khiến cho cô giáo và cả lớp hết nhìn 4 người này lại nhìn cậu học sinh mới.

7. Chương 7

-Chào cả lớp mình là Lý Triết Vũ mong cả lớp sẽ giúp đỡ mình. – đó là lời tự giới thiệu của cậu học sinh mới đó. Nó không hề nhận ra đây là người đã đóng giả Gia Anh 2 năm trước, nhưng Triết Vũ đã nhận ra nó ngay trong lúc chạm trán tại vọng đình; làm sao cậu lại có thể quên được người mà mình bắt buộc phải làm tổn thương. Cậu không cố ý làm nó đau lòng nhưng cậu không thể làm trái lệnh của Trịnh Luân vì giữa cậu có một mối liên hệ không thể tách rời.

-Xem nào không biết phải xếp chỗ cho em vào đâu đây. – cô Minh Nguyệt vừa nói vừa đảo mắt nhìn xuống lớp.

-Thưa cô, em nghĩ cô nên để cậu ấy ngồi cạnh em vì dù sao em cũng là người trong ban cán sự lớp; em hứa với cô sẽ giúp bạn ấy nhanh chóng hòa nhập với trường lớp ạ. – nó định thần lại; nhìn thật kĩ con bạn trời đánh của mình (Mỹ Linh đó các bạn) với nụ cười cứ gọi là tươi như hoa.

-Vậy thì Triết Vũ sẽ ngồi với Mỹ Linh nhé. Cô cũng mong các em sẽ hòa thuận với nhau. Cả lớp mở trang...ra học bài mới.

Vậy là cậu học sinh mới ấy đã rõ danh tính. Nhưng có một điều làm Gia Anh thắc mắc là tại sao mà Triết Vũ lại được Trịnh Luân cho vào trường này học hơn nữa lại còn cùng lớp với anh.

Trong giờ học ấy, cũng có 3 người không hề học được chút xíu gì cả. San San và Mỹ Linh đang nghĩ cách đối phó với Triết Vũ vì đã tới vọng đình khi mà chưa được chúng nó mời đến; còn nó thì đương nhiên là lại lăn ra ngủ với khuôn mặt ngây thơ, vô (số) tội.

Sau giờ ra chơi có vô số nữ sinh vây quanh Triết Vũ để tìm hiểu về cậu nam sinh có vẻ ngoài như một mỹ nam tử này. Các nữ sinh không dám lại gần Gia Anh vì từ khi Hạ Vi nói không hề quen biết anh cũng như không muốn nói chuyện với anh thì như thể anh rơi xuống một hố băng không lối thoát, nụ cười tắt hẳn trên môi, mọi người từ đây đã đặt biệt hiệu cho anh là “ hoàng tử tuyết”. Dù cho có bao nhiêu nữ sinh vây quanh Triết Vũ nhưng khi họ nhìn thấy nó, San San và Mỹ Linh cùng tiến về phía cậu thì lập tức đám đông tản ra ngay, không ai dám cản đường chúng nó cả. Một nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên môi của San San – cô bạn này không quậy thì thôi mà đã quậy thì quậy tới bến luôn :

-Triết Vũ mình và ban cán sự có chuyện muốn nói với bạn. Sau giờ học bạn hãy tới vọng đình nhé.

Lời mời này của nhóm nó làm cả lớp kinh ngạc, chưa bao giờ lại có người được mời tới vọng đình cả. Họ lo lắng nhìn về phía Triết Vũ thắc mắc không biết anh bạn này đã gây ra họa gì mà chúng nó lại mời tới vọng đình.

-Mình sẽ đến, không biết ba tiểu thư đây có gì chỉ giáo. – cậu vừa nói vừa nhìn về phía nó và mỉm cười. Nụ cười ấy nó thấy giống nụ cười của Gia Anh một cách thật lạ lùng.

Vì nụ cười ấy mà có người sắp điên lên rồi kìa. Chắc các bạn cũng đoán ra là ai rồi đó đúng không. Là Gia Anh, anh đứng ngay ở đó và chứng kiến tất cả. Nó khó khăn khi nói chuyện với anh bao nhiêu thì lại thoải

mái nói chuyện với Triết Vũ bấy nhiêu; làm cho anh dù không thể nhớ ra nó đã từng là bạn gái của anh cũng khiến anh thấy mình như đang ăn dấm vậy đó.(ăn dấm:ghen)

Sau giờ học khó khăn lắm anh và Triết Vũ mới thoát khỏi sự đổ bê tông của các nữ sinh. Đang trên đường đi tới vọng đình thì Triết Vũ bị Gia Anh kéo lại và dẫn lên tầng thượng của trường.

Trên sân thượng này có thể nhìn xuống phía vọng đình, đây cũng là nơi mỗi buổi trưa anh lên đây để lặng lẽ dõi theo nó. Gia Anh quay lại nhìn Triết Vũ ánh mắt ánh lên một vẻ u ám:

-Nói đi, tại sao cậu lại có mặt tại đây? Không phải ba tôi lại muốn quản lí tôi ngay tại trường nữa hay sao?

-Không phải tôi tới đây không phải để theo dõi cậu, vì vậy cậu hãy cứ yên tâm là mọi hành động của cậu tôi không hề có hứng thú mà báo cho chú Luân cả. – Triết Vũ chậm rãi trả lời anh, ánh mắt ấy không hề rời khỏi ba bóng hình tại vọng đình.

-Vậy cậu tới đây làm gì? Vì sao cậu lại quen với nhóm của Hạ Vi ? – hỏi một hồi Gia Anh vẫn để lộ ra sự quan tâm của anh với nó.

-Cậu hỏi hay thật, đây là trường học tôi không tới đây để học thì tới đây để làm gì? Còn về nhóm của 3 cô gái ấy thì tôi nghĩ cậu nên đi hỏi các cô bạn ấy thì hơn. Mà tôi cũng phải đi gặp họ đây, cậu cứ từ từ mà thưởng thức cảnh đẹp nhé .

Triết Vũ nhà ta tuôn ta một tràng dài làm cho Gia Anh đơ ra và tranh thủ cơ hội ấy đi về phía vọng đình. Khi Triết Vũ đi khuất rồi Gia Anh mới định thần được là cậu đã chuồn mất.

Tại vọng đình, nó, San San và Mỹ Linh đang nên một kế hoạch để hành hạ Triết Vũ đấy ạ. Khi Triết Vũ đến vọng đình thì tự nhiên thấy ớn lạnh khi nhìn thấy nụ cười gian xảo của cả ba đứa.

Từ từ nhìn ra xung quanh cậu không thấy vật nào có thể gây thương tích ỉnh nên thấy có thể chán tỉnh đôi chút. Nó không nói gì cả vì dù sao cũng nên để San San và Mỹ Linh ra tay với Triết Vũ, nó sẽ đón nhận vinh dự cao nhất trong trò nghịch tình quái này của hội. Mỹ Linh cười cười nói với Triết Vũ :

-Bạn Triết Vũ à, lần đầu tiên gặp nhau của bạn với bọn mình không phải là trong lớp học đúng không? Bạn trở thành khách của bọn mình tại vọng đình này cũng vì lí do đó đấy. Bạn có biết là vì bạn mà bọn mình phải mất rất nhiều công sức để dọn đồng chiến trường mà bạn đã bày ra không?

-Không những thế bạn thật quá đáng khi gây cho Hạ Vi nhà chúng tôi sợ hãi khi có người lạ ngủ trên salon của nhỏ đó. Giờ biết làm thế nào đây, thật là phiền mà đau đầu quá cơ – San San cũng không thua kém gì Mỹ Linh trong việc dụ Triết Vũ vào bẫy.

-Mình không cố ý làm các bạn bức mình mà. Hơn nữa là con gái thì không nên tức giận sẽ mau già lắm . – Triết Vũ cũng không phải là tay vừa nhưng cậu lại phạm một lỗi chết người khi nói câu tiếp theo: mình sẽ chịu trách nhiệm về việc đã tự ý vào vọng đình, có gì các bạn hãy cứ yêu cầu nếu có thể làm theo thì mình sẵn sàng thực hiện.

Chỉ chờ có thế San San và Mỹ Linh liền cười và đưa cho cậu một tờ giấy mà khi cậu đọc xong thì khóc cũng không được mà cười cũng không xong. Kèm đó là giọng nói ngọt như mật của Mỹ Linh: “ Bạn đã hứa làm theo những gì mà bọn mình muốn rồi đó nha, chắc bạn sẽ không nuốt lời chứ?”

8. Chương 8

Nội dung của tờ giấy đã đưa Triết Vũ vào tình huống khó xử như sau:

“ Tên tôi là Lý Triết Vũ, hiện nay do đã tự ý xâm phạm tới vọng đình của các cô Hạ Vi, San San và Mỹ Linh.Vậy nên tôi tự nguyện bồi thường thiệt hại cho các cô trên bằng cách sẽ trở thành vệ sĩ kiêm người giúp việc cho 1 trong 3 chủ nhân của vọng đình trong thời gian 3 tháng.

Kí tên ngày...tháng ...năm”

- San và Linh không nên làm khó bạn ấy như vậy chứ, dù sao thì bạn ấy cũng đã xin lỗi rồi mà. Các cậu không thấy cậu ấy là người không thể thực hiện được yêu cầu của bọn mình à. Haizzzzzzzz. – nó thở dài có vẻ như rất thông cảm với Triết Vũ. Đến giờ nó mới nên tiếng sau khi quan sát anh chàng tội nghiệp đã rơi vào tay bọn tiểu ác quỷ(nó, San San và Mỹ Linh).

- Ai bảo mình không làm được, mình đồng ý với điều kiện trên. – Triết Vũ bị nó khích tướng nên đã ngoan ngoãn nộp mình cho 3 tiểu ác quỷ.

Chỉ chờ có thế chúng nó vui vẻ cười nói và tranh nhau xem ai có thể trở thành bà chủ nhỏ của Triết Vũ mặc cho cậu đứng đó ngây ngốc không biết số phận mình sẽ ra sao. Sau một hồi bằng oản tù tì bất phân thắng bại chúng nó đành ghi tên mình lên 3 mảnh giấy giống hệt nhau và bắt Triết Vũ phải chọn lấy một mảnh.

Cậu lo lắng và hít một hơi thật sâu và bốc lấy, một mảnh giấy, trên đó đề tên: Hạ Vi. Chỉ đợi có thế nó vui đến mức ôm lấy cánh cửa cậu và hét lên: “ Cậu là của tôi!” mà không hề nhìn thấy ánh mắt tràn ngập đau thương và giận dữ của Gia Anh ở phía trên cao cũng như là khuôn mặt bí xị của San San và Mỹ Linh khi mắt đi miếng môi ngon.

Sau khi Triết Vũ kí vào tờ giấy cam kết, nó kéo luôn Triết Vũ cùng về biệt thự nhà họ Hạ với lý do Triết Vũ phải là osin cho nó 24/24 => Triết Vũ phải đi học cùng nó, tập võ cùng nó=> Triết Vũ phải đến nhà nó sống trong vòng 3 tháng. Cậu cũng thấy may mắn vì người mà cậu bốc phải là nó vì cậu cũng đang muốn tìm cách chuộc lỗi với nó vì chuyện của 2 năm về trước và giờ cậu có thể danh chính môn thuận ở bên nó rồi.

Nó và Triết Vũ về tới nhà nhìn thấy ba nó đang ngồi đọc báo cáo tài chính của tập đoàn. Ba nó suýt nữa thì té khỏi ghế khi nhìn thấy cô con gái của mình dẫn theo một thiếu niên về nhà. Điều này là chưa từng có trong lịch sử trưởng thành của nó. Ông hỏi nó thì nó trả lời một câu gọn lỏn “ Osin của con đó” khiến ông cửa gọi là “mất chữ O miệng chữ A”.

Ông lắc đầu nhìn nó chỉ có trời mới biết trong đầu cô con gái của ông đang nghĩ gì. Nhưng bằng linh cảm của một người cha ông có thể thấy rằng cậu thiếu niên ấy sẽ mê một với nó.

Nó xin phép ba về phòng và thay quần áo, xong xuôi nó nhận ra rằng Triết Vũ đã báo về nhà (nhà ông Thành đó, nhưng nó không biết Triết Vũ được ông Thành nuôi dưỡng) là sẽ ở nhà bạn một thời gian nên nó thấy là một bà chủ nhỏ thì nó có trách nhiệm phải thu xếp cho Triết Vũ một căn phòng trong biệt thự này cũng như toàn bộ quần áo cho cậu.

Vậy là Triết Vũ chưa ngồi nóng chỗ lại bị nó lôi ngay ra phố. Nó vào hết cửa hàng này đến cửa hàng khác để chọn những bộ quần áo mà nó cho là hợp với cậu nhất. Kết quả tất yếu là khi nó và Triết Vũ về nhà trong bộ dạng bơ phờ và Triết Vũ thì gần như chết chìm dưới núi quần áo mà nó chọn còn bắt cậu chỉ tiền. Nhiều lúc nghĩ lại mà cậu thấy mình may mắn khi mang theo thẻ tín dụng mà ông Thành trao cho cậu khi chuẩn bị vào Royal học.

Sáng hôm sau, thay vì tiếng volum hết cỡ của ba nó hàng ngày gọi nó dậy thì nó lại tự bò ra khỏi giường. Nguyên nhân là do Triết Vũ nhà ta bị ba nó giao cho nhiệm vụ đánh thức nó và cậu không lên phòng nó mà lại xuống bếp để làm món canh gà hầm. Chính mùi thơm này đã lôi nó khỏi giường và khiến nó phải mò xuống phòng ăn xem ai lại tra tấn nó bằng cái mùi thơm không thể cưỡng lại được. Nó xuống bếp và nhìn thấy Triết Vũ trong chiếc tạp dề hình Hello Kitty cực kì dễ thương bên cạnh nồi canh gà đang sôi tỏa hương nghi ngút. Nó không thể im lặng và lên tiếng:

- Lý Triết Vũ, anh đang làm trì gì vậy? kiếm đâu ra cái tạp dề nữ tính vậy? không sợ người ta nghi ngờ giới tính của anh à?

- Ô, cô dậy rồi à? Tối qua ngủ ngon không? Còn cái tạp dề này là của cô mà, thấy ba cô nói là của cô nên tôi mượn của cô thôi mà. – cậu vừa cười vừa trả lời khiến nó tỉnh cả ngủ vì được chiêm ngưỡng một mỹ nam khi vừa thức dậy lại còn được người ta nấu bữa sáng cho nữa chứ. – cô nhanh nhanh lại đây ăn sáng rồi cả 2 còn phải đi học nữa đấy.

Bữa sáng nhanh chóng trôi qua trong không khí vui vẻ và tràn ngập tiếng cười của nó, Triết Vũ và ba nó.

Nó cùng Triết Vũ đến trường nhưng nó không muốn phải đi cùng ba nên đã cùng cậu đi xe buýt tới trường.

Bước vào trường ai cũng ngoái đầu nhìn lại một cặp Kim Đồng – Ngọc Nữ sánh vai nhau trên sân trường. Nó không quan tâm tới mọi ánh nhìn kéo thẳng cậu về lớp của mình. Trong Royal rộ lên tin đồn “bà chúa tuyết” – nó đang hẹn hò với nam sinh mới chuyển tới. Tin đồn này làm cho ai đó thấy tim mình đau nhói.

9. Chương 9

Nó hay San San và Mỹ Linh đều không quan tâm tới tin đồn ấy. Với nó thì không có gì ghê gớm cả; nhưng với những học sinh của Royal thì quả thật là một tin chấn động. Ai ai cũng thấy việc một người như Triết Vũ mặt mày luôn lạnh te với con gái lại nhất nhất nghe lời nó thật là lạ, nếu không phải hẹn hò thì là gì? Nhưng với nó thì chẳng sao cả người giúp việc hay vệ sĩ của nó thì không thể bình thường được.

Chỉ ngay trong ngày thứ 2 từ ngày nó và Triết Vũ đi cùng nhau Gia Anh đã không chịu được. Tại sao nó luôn lạnh lùng với anh, không quan tâm tới anh? Mặc dù anh luôn cố gắng bắt chuyện và giúp đỡ nó nhưng nó vẫn cứ như một tảng băng di động. Nếu nó lạnh lùng với tất cả thì anh có lẽ sẽ chịu được nhưng nó lại thân mật với Triết Vũ. Điều đó làm anh khó chịu và thấy mình như mất đi vật gì đó quý giá lắm.

Anh nhìn nó với Triết Vũ từ trên tầng thượng nên đâu thấy ánh mắt tóe lửa của nó và Triết Vũ khi nó “nhờ” cậu đi mua đồ ăn tại canteen cho cả 3 người.

-Vì sao tôi phải mua cả 3 phần cho cả 3 người chứ - cậu nhìn nó với ánh mắt đầy phẫn nộ nhưng cũng đầy cam chịu.

-Vì tôi là cô chủ của cậu trong vòng 3 tháng – nó nói và nở một nụ cười ranh mãnh tay không quên phát tờ giấy bán thân tạm thời của Triết Vũ.

-Tôi biết, nhưng còn 2 con người này là thế nào? – cậu chỉ làm vệ sĩ cho nó chứ đâu phải là người giúp việc cho cả 3 người.

-Vì chúng tôi là bạn thân của cô chủ của cậu vậy đã đủ chưa? - San San và Mỹ Linh đồng thanh lên tiếng. Nụ cười tà mị đồng loạt xuất hiện trên 3 khuôn mặt thiên thần khiến anh thấy lạnh hết sống lưng.

-Đầu hàng vô điều kiện đi cưng, sớm biết lỗi sẽ nhận được khoan hồng hahahaha... - nó nói và cười thật sảng khoái khi nhìn thấy điệu bộ của cậu lúc này.

Tiếng cười của nó vang tới tận tai Gia Anh khi anh đang đứng trên sân thượng. Không nghe

được Triết Vũ nói gì nữa anh chỉ thấy cậu đưa 2 tay lên trời giáng vẻ bất lực và đi về phía canteen. Ngay lập tức anh rời mắt khỏi 3 con người đang ở vọng đình kia và đi nhanh về phía canteen. Đã đến lúc anh làm rõ quan hệ của Triết Vũ và nó.

Tại hành lang, sau khi không mấy vất vả mau đồ ăn mà không phải bon chen tất cả bí quyết của cậu là nở một nụ cười và đám nữ sinh sẵn sàng nhường đường cho cậu. Thì giờ Triết Vũ lại đang sống giờ chết giờ để mang nui đồ ăn ấy về vọng đình: “ Không thể hiểu được vì sao 3 đứa ấy ăn nhiều như thế này sao lại không béo nhỉ?” – vừa suy nghĩ cậu đã va phải một bóng người làm cho đồng đồ trên tay anh rơi xuống sàn hành lang. Đang mãi miết nhặt đồng đồ ăn thì có một bàn tay đưa ra giúp cậu.

-Để tôi giúp cậu một tay, nhìn cậu vất vả quá đấy. – Gia Anh lên tiếng trước khi Triết Vũ nhìn thấy mặt của mình.

Chậm rãi từ từ cậu ngược lên nhìn người đứng trước mặt mình. Ánh mắt ấy không hướng về đâu khác mà là chiếc dây chuyền trên cổ của anh. Đó là một cây thành giá được chạm khắc tinh xảo vô cùng. Vậy là anh vẫn chưa tìm lại được kí ức của mình nếu không thì trên cổ hẳn phải là chiếc dây chuyền có hình thiên sứ ấy.

-Lâu rồi không gặp cậu thiếu gia, cậu vẫn khỏe chứ? – lúc này Triết Vũ mới lên tiếng với cái giọng lạnh lạnh nhưng cũng đầy sự tôn trọng với người trước mặt.

-Cũng không phải là lâu lắm đâu Triết Vũ ạ, tôi nhớ lần cuối gặp nhau là cách đây 2 ngày - giọng nói đan xen 2 cảm xúc vừa tức giận cũng như có chút gì đó ghen tuông anh trả lời Triết Vũ – nếu tôi nhớ không nhầm thì chính cậu đã nói sẽ không can thiệp vào cuộc sống của tôi. Vậy tại sao cậu lại xuất hiện bên cạnh cô ấy? Cậu có biết cô ấy là người rất quan trọng trong lòng tôi không?

-Thưa thiếu gia, tôi đã giữ đúng lời hứa của mình. Còn việc tôi ở cạnh Hạ Vi thì tôi nghĩ mình không có bổn phận phải trả lời cậu. Tôi cũng không hiểu sao cậu lại nói cô ấy quan trọng với cậu? Tôi thấy 2 người đâu có quan hệ gì với nhau hơn nữa cô ấy đâu có để mắt tới cậu. Cậu cũng đừng quên mình đã có vị hôn thê tương lai là tiểu thư Minh Huyền, cậu không thể làm cô ấy đau lòng được – nói đến đây giọng Triết Vũ như lạc đi ánh mắt tràn ngập bi ai. Gia Anh cũng không thể hiểu được vì sao cậu lại có biểu hiện như thế.

-Tôi không biết mình có làm sao không nữa nhưng tôi luôn có cảm giác mình đã quên mất một ai đó quen thuộc với mình. Và mỗi khi gặp Hạ Vi thì cái cảm giác ấy lại rất sống động. Còn với Minh Huyền thì tôi chỉ coi cô ấy như một người em gái nhỏ. Thật ra cảm giác của tôi là như vậy cậu cũng hiểu mà dù sao tôi và cậu cũng đã cùng lớn lên. Cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với tôi không. Tôi luôn cảm giác kí ức của mình giả tạo làm sao ấy. Tôi không biết vì sao Minh Huyền lại là hôn thê của tôi và việc tôi kết hôn với ai thì cũng ảnh hưởng tới cậu cả. giờ tôi chỉ mong cậu trả lời tôi: “ Thật ra tôi và Hạ Vi có quan hệ gì và vì sao tôi không có kí ức gì về Hạ Vi cả?”

-Tôi không thể trả lời cậu được thiếu gia. Giờ tôi mong cậu sẽ nhường đường cho tôi về vọng đình chắc cậu cũng không mong có cô ấy bị bỏ đói đâu nhỉ?

Nói rồi cậu bỏ lại Gia Anh và đi về phía vọng đình. Với Gia Anh từ khi gặp nó anh đã cảm thấy cuộc sống của mình có gì đó giả tạo. Thắc mắc nên anh bắt đầu cho người điều tra về chính mình trong quá khứ và anh đang chờ đợi câu trả lời ọi thắc mắc của chính mình.

Triết Vũ vừa đi về vọng đình vừa suy nghĩ một kế hoạch sẽ làm cho nó người con gái cậu yêu, Gia Anh và chính bản thân mình.

Cuộc nói chuyện của 2 người đã có 2 người nghe thấy nữa và điều đó đe dọa tới kế hoạch của Triết Vũ.

10. Chương 10

Hai người nghe thấy cuộc đối thoại đó không phải ai khác mà chính là San San và Mỹ Linh. Hai người thấy cậu đi lâu quá nên đã đi tìm và vô tình nghe thấy cuộc đối thoại ấy.

Vào giờ học chiều, không khí trong lớp có phần căng thẳng vì nhóm 5 người: nó, San San, Mỹ Linh, Triết Vũ và Gia Anh không ai nói câu nào cả. Mỗi người một ý nghĩ đặc biệt là San San và Mỹ Linh. Qua cuộc nói chuyện đó của Triết Vũ và Gia Anh thì 2 đứa tạm thời có thể kết luận được Triết Vũ có thể là người của Trịnh Luân vì cách nói chuyện của cậu với Gia Anh không hề xa cách.

Chính vì điều đó mà San San và Mỹ Linh lo lắng, không biết mục đích Triết Vũ tiếp cận nó là gì. Cả hai cũng rất khó khăn khi quyết định có nên nói với nó về chuyện này hay không. Nó đã bị tổn thương vì tranh chấp của hai nhà Trịnh - Hạ quá nhiều rồi. Nếu giờ một lần nữa nó bị người bên cạnh phản bội thì không khéo nó sẽ không còn tin tưởng bất kì ai nữa. San San và Mỹ Linh khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định cuối cùng khi tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên.

Tại cổng trường Royal, cả nó, Triết Vũ, San San và Mỹ Linh vừa bước ra ngoài thì cùng là lúc có 3 chiếc xe sang trọng đã đợi sẵn ở cổng trường. Nó không hiểu vì sao xe của gia đình lại đến đón nó và Triết Vũ, khi mà sáng nay nó đã dặn không phải cho xe đón nó.

Chưa kịp hiểu ra vấn đề thì nó phát hiện ra anh chàng osin của mình đã bị 2 cô bạn thân kéo lên xe rồi. Nó càng ngạc nhiên khi 2 chiếc xe lăn bánh và 3 người mất tăm chỉ để lại cho nó vụn vụn một tin nhắn vào em để yêu của nó: “ cho chúng tôi mượn Triết Vũ của bà một lúc nhé, hihi có việc gấp – San San”.

Ngay cả Triết Vũ khi đã yên vị trên xe cũng không hiểu vì sao mình lại bị 2 người này kéo đi. Chỉ khi xe dừng bánh tại “Kenny Coffe” và đi vào trong với 2 người thì cậu mới lơ mơ nhận ra ý định của San San và Mỹ Linh.

Cả 3 đi đến một phòng vip đã đặt trước, thái độ nhản nhở khi San San và Mỹ Linh khi đứng trước mặt nó đã biến mất thay vào đó là khuôn mặt có chút gì đó cảnh giác cao độ với người con trai trước mặt mình. Chính những biểu cảm ấy đã khiến cho Triết Vũ cảm thấy đây không còn là một trò đùa nữa. Chậm rãi cậu ngồi thưởng thức li Capuchino và chờ đợi 2 cô gái nhỏ lên tiếng.

-Nói đi, rốt cuộc anh có quan hệ gì với Trịnh Luân và anh có mục đích gì khi tiếp cận nhóm chúng tôi. – câu nói mở đầu của San San đã làm cậu hơi bàng hoàng, thật sự chuyện này xảy ra quá nhanh so với dự đoán của cậu.

-Nếu tôi nói tôi không có mục đích gì xấu khi tiếp cận các cô liệu các cô có tin lời tôi nói không? - Triết Vũ trả lời và trên môi không hề tắt nụ cười.

-Chúng tôi không nói là không tin anh nhưng ngược lại chúng tôi cũng không thể không đề phòng, dù sao thân thể của anh cũng làm cho chúng tôi nghi ngờ - Mỹ Linh lúc này mới lên tiếng.

-Tôi đã từng ở bên cạnh thiếu gia Gia Anh nhiều năm nhưng tôi không hề được Trịnh Luân đào tạo để làm hại đến Hạ Vi. Tôi mong các cô hãy giữ kín thân phận của tôi với Hạ Vi trong thời gian là 3 tháng. Trong thời gian ấy tôi hứa sẽ không làm tổn hại đến bất cứ ai trong 3 người và các cô có thể giám sát tôi mà đúng không? – nói đến đây Triết Vũ dừng lại một chút như để cân nhắc xem mình nên nói gì và cũng như để cho 2 cô gái có thời gian để suy nghĩ về lời đề nghị này. Sau 3 tháng tôi sẽ chủ động dời xa cô ấy, nếu không lúc ấy các cô muốn làm gì tôi cũng được.

Sau câu nói ấy cả không gian thời gian trong căn phòng như ngưng lại. San San và Mỹ Linh đang suy nghĩ xem nên đối phó với cậu ta như thế nào. Có nên mạo hiểm tiếp tục để nó bên cạnh Triết Vũ hay không? Cuối cùng cả hai cùng đưa một câu nói:

-Chúng tôi cho anh một cơ hội nhưng hãy nhớ mọi hành động của anh luôn được chúng tôi theo sát.

Nói rồi San San và Mỹ Linh rời khỏi căn phòng để lại Triết Vũ đi ra sau cũng nhanh không kém. Trong lúc cả 3 hồi hã theo dòng suy nghĩ của mình nên không để ý đến một người con trai vừa đặt chân vào đại sảnh của Kenny Coffe.

Người này có mái tóc nâu hạt dẻ từng sợi tóc đều mềm mượt, dáng người dong dỏng cao và người này có một đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo. Mỹ Linh đi lướt qua người ấy mà không hề nhìn lên khuôn mặt người này cô chỉ cảm nhận được mùi hương trên người đó thân thuộc đến lạ lùng. Nhưng cũng chỉ có vậy, khi cô quay lại nhìn phía sau thì chỉ thấy dáng người của Triết Vũ. Tự nhủ và tặc lưỡi “ chỉ là người giống người không thể là anh ấy được, có rất nhiều người cũng dùng mùi hương đó mà”.

Nhưng Mỹ Linh đã không nhầm vì người con trai kia cũng rơi vào tình trạng tương tự; “ không lẽ mình hoa mắt không thể là cô ấy được, khi mình về đây cô ấy vẫn đang ở Pari kia mà. Mỹ Linh anh rất nhớ em. Nhớ em đến mức sắp phát điên nên rồi đây”.

Cuộc trò chuyện trên hành lang lúc sáng cũng hồi thúc Gia Anh phải mau chóng tìm hiểu về chính quá khứ của mình. Anh đã nhận thấy ánh mắt lạnh đậm nhưng cũng đầy vẻ phần nộ của Trịnh Luân khi anh nói về cảm giác của mình trong suốt thời gian qua.

Không thể nhờ ai trong Độc Long vì dù sao đó cũng là những người dưới quyền của Trịnh Luân và kiểu gì họ cũng báo cáo cho ba anh biết. Vì vậy anh đã âm thầm tìm đến những thám tử hàng đầu của đảo Thiên Đường để điều tra. Và chỉ ngay ngày mai thôi anh sẽ có được kết quả ấy trong tay.

Điều này khiến anh đôi chút vui mừng và cũng có đôi chút lo sợ.

11. Chương 11

Tiểu thiên sứ Triết Vũ về nhà trong suy nghĩ, cậu không biết cách để hóa giải mọi ân oán của 2 nhà Trịnh - Hạ, cũng như không thể tìm được chiếc dây chuyền có hình tiểu thiên sứ của Gia Anh. Có nó may ra mới có thể lấy lại phần kí ức đã bị phong ấn của Gia Anh. Khi vừa về đến cửa thôi cậu đã cảm nhận được một luồng sát khí cực mạnh phát ra từ phòng khách. Không mấy khó khăn cậu đã nhìn thấy chủ nhân của luồng sát khí ấy trên ghế salon của phòng khách. Nó đã đợi rất lâu, rất lâu để cùng cậu ăn tối nhưng lại không thấy đâu. Lần này thì phải hành hạ Triết Vũ thật thích đáng để cậu không còn dám bỏ nó để đi chơi một mình nữa, dù sao thì nó cũng là cô chủ mà.... Vậy là, Triết Vũ chưa kịp ngồi nóng chỗ trong phòng đã thấy nó khuôn sang một đồng lĩnh kính toàn là những hộp nữ trang sa xỉ đắt tiền mà lâu nay nó chẳng thèm nhìn tới. - Anh hãy lau sạch cho tôi toàn bộ đồng trang sức này. Tôi không muốn nhìn thấy một hạt bụi nào còn dính lại. Đây là hình phạt cho việc anh dám bỏ đi chơi với hai người kia mà không cho tôi đi cùng. - nói rồi nó đi thẳng ra sảnh để tới Ngọa Long luyện tập không cho Triết Vũ một cơ hội nào phản đối. Cậu chỉ còn nước than trời, thà bắt cậu tập luyện với nó còn hơn là bắt cậu phải làm cái công việc chán ngắt này. Nhưng cũng chỉ còn nước làm cho xong việc nó đã giao thôi nếu cậu không muốn phải dời khỏi Hạ gia khi chưa đạt được mục đích của mình. Trong khi đóng vai chàng lọ lem, cậu bỗng nhìn thấy một vật mà lâu nay cậu đã kiếm tìm được chứa trong một hộp trang sức nhỏ đã phủ một lớp bụi mỏng của thời gian. Đó là một chiếc dây chuyền bằng bạc với một tiểu thiên sứ có một đôi cánh bạc được chế tác một cách rất tinh xảo và đẹp mắt. Nó đã không đeo chiếc dây chuyền này đã lâu và vô tình nó đã đưa cho Triết Vũ để cậu lau bụi trên đó. Khi nó hoàn thành bài tập tại Ngọa Long và về nhà, một nụ cười như trăng khuyết hé nở trên môi nó khi nhìn thấy đồng đồ trang sức đã được là sạch và để trên bàn trang sức mà nó không nhận ra đã thiếu đi một hộp nhỏ. Ngày hôm sau, cả ngày học diễn ra trong yên bình trừ một việc là Triết Vũ đã không tới lớp như bình thường. Mỗi người một suy nghĩ và mỗi người lại xác định hình con đường riêng mà mình sẽ phải đi cho dù có bạn bè là người đồng hành thì vẫn còn nhiều sóng gió đang chờ đón ở tương lai phía trước. Tan học, Gia Anh đã rất bất ngờ khi nhận được một tin nhắn của Triết Vũ “ nếu thiếu gia muốn biết chuyện gì đã xảy ra với mình thì chiều nay mong thiếu gia hãy tới Kenny Coffe gặp tôi”. Anh không ngờ được rằng ngày anh hẹn gặp thám tử của mình cũng là ngày mà Triết Vũ đồng ý cho anh biết sự thật về những gì mình thắc mắc. Anh nhận thấy rằng Triết Vũ đã đồng ý cho anh biết sự thật này quá nhanh, ngoài cả sự mong đợi của anh. Triết Vũ đã đưa ra quyết định ấy bởi vì đã tìm được toàn bộ chìa khóa để mở ra những mảng kí ức bị phong ấn của Gia Anh. Tại không gian yên tĩnh, bản Sonat buồn, trầm mặc vang lên làm cho không khí trong phòng càng thêm tĩnh lặng. Triết Vũ chưa đến, trước mặt Gia Anh là một vị thám tử và một tập hồ sơ mà anh luôn tìm kiếm. Anh không biết có lên mở ngay ra không và anh đã chờ đợi vị kia lên tiếng: “Theo những gì tôi tìm hiểu được thì có một thời gian cậu và Hạ tiểu thư là một cặp đôi. Đó là khoảng thời gian cách đây 2 năm nhưng không biết vì lý do gì cậu đột ngột chia tay cô ấy và đính hôn với tiểu thư Minh Huyền. Ngay sau đó cậu đã được ra nước ngoài du học cho đến giờ. Còn một điều nữa chắc cậu chưa biết về hiềm khích giữa hai nhà Trịnh Hạ.” Chỉ nghe đến đây thôi, tất cả lời nói ấy như một cú đấm thẳng vào mặt anh. Anh không ngờ tới mình đã từng có thời gian vui vẻ bên cạnh nó mà theo lời người kia thì anh vẫn không biết được lý do vì sao anh lại chia tay nó và tại sao anh lại không nhớ gì về nó. Giờ này anh chỉ có thể chờ đợi những thông tin mà Triết Vũ sẽ mang đến cho anh. Tất cả những gì trong tập hồ sơ kia là những bức ảnh anh và nó bên nhau. - Tôi có thể hỏi câu hỏi cuối cùng được không? - ánh mắt của anh thật lạnh nhạt và cũng tràn ngập đau đớn - tôi và cô ấy đã ở bên nhau bao lâu? - Theo tôi được biết thì khoảng hơn 1 năm. Vậy tôi đã có thể đi được rồi chứ ạ? - Ông có thể đi và tôi hi vọng cuộc gặp gỡ này sẽ là một bí mật nho nhỏ giữa tôi và ông. - anh trả lời và đưa tay đẩy một tấm séc về phía vị thám tử đó. Vị thám tử đó lặng lẽ dời đi nhường lại cho anh căn phòng tĩnh lặng. Nhưng anh cũng không phải ở một mình lâu. Bởi vì ngay sau đó là Triết Vũ đã bước vào căn phòng ấy, nhưng cậu không đi một mình mà có một người nữa đi cùng. Người này đã quen thuộc với Gia Anh đó chính là một người bạn thân của ông Thành đồng thời người này cũng đã gắn bó với anh trong suốt thời gian 2 năm qua. Cả hai nhìn nhau và Triết Vũ không hề đưa ra một câu trả lời nào cho anh. Thay vào đó, cậu chỉ nói anh hãy làm theo những yêu cầu mà người đàn ông kia yêu cầu. Người đàn ông này chính là người đã thi triển thuật thôi miên trên người anh hai năm trước và cũng chỉ có chính bản thân ông mới có thể hóa giải thuật thôi miên này. Triết Vũ đã mất rất nhiều công sức để thuyết phục ông ta hợp tác và đến đây với cậu. Dù sao Gia Anh cũng đang nóng lòng tìm lại đoạn kí ức đã mất của mình nên anh đã làm theo những yêu cầu ấy mà không kháng cự. Chỉ trong nháy mắt, mùi hương tinh dầu oải hương làm anh cảm thấy thư giãn không còn căng thẳng như ban đầu nữa. Dần dần anh chìm vào không gian yên tĩnh chỉ còn một giọng nói

của người đàn ông đó. Trước mắt anh là chiếc dây chuyền có hình tiểu thiên sứ - chìa khóa để mở ra cánh cửa đang giấu đoạn kí ức của anh về nó mà Triết Vũ đã “mượn” của nó mang tới đây. Tất cả đột ngột sáng lên ngay sau khi anh nghe được câu nói của người đàn ông: “Hãy thức tỉnh, những kí ức đau buồn, hãy giải phóng mình để đi tìm hạnh phúc.” Trong luồng sáng ấy lần đầu tiên anh nhìn rõ ràng khuôn mặt người con gái gọi tên anh hàng đêm, không ai khác đó chính là nó. Theo đó là những hình ảnh lướt qua tâm trí anh. Kí ức được giải phóng như một dòng suối tuôn chảy, mang lại cho anh nhiều cảm xúc, vui có, buồn cũng có. Hơn tất cả anh nhận ra rằng mình đã quá yêu nó và tình yêu của anh dành cho nó khiến nó bị tổn thương. Ngay khi mùi tinh dầu tan hết cũng là lúc anh trở về với thực tại, anh đã nhớ lại toàn bộ nhưng anh không thể hiểu được vì sao Triết Vũ lại giúp anh như vậy. Nhìn anh với ánh mắt dò xét, cuối cùng Triết Vũ cũng lên tiếng:- Chào mừng cậu trở lại, một thiếu gia Gia Anh mà tôi đã không gặp từ lâu.

12. Chương 12

Gia Anh không phản ứng gì sau câu nói của Triết Vũ bởi vì trong anh đang vẫn tràn ngập hình bóng của nó. Dù khi anh còn trí nhớ về nó anh vẫn yêu nó tha thiết và đến giờ này anh lại càng yêu nó. Không những thế anh mong ngay lúc này anh có thể đến ngay bên nó, ôm lấy nó vào lòng để che chở cho nó.

Nó đã phải chịu quá nhiều đau đớn do kẻ mà anh gọi là cha gây ra. Anh không thể chống lại Trịnh Luân nhưng lần này anh quyết không rời xa nó cho dù có chuyện gì xảy ra.

- Cậu muốn gặp cô ấy với danh nghĩa là người yêu cô ấy thì tôi nghĩ giờ chưa phải là lúc thích hợp. Cậu không đủ mạnh để chống lại ông chủ đâu. Nếu giờ ông chủ biết cậu đã nhớ lại tất cả thì tôi e là cả 2 sẽ gặp nhiều rắc rối đó. Nhất là sẽ cực kì bất lợi cho Hạ tiểu thư – như đọc được suy nghĩ của anh Triết Vũ lên tiếng ngăn anh lại ngay trước khi anh định đi ra phía cửa.

- Vậy anh nói tôi phải làm gì? Cô ấy đã phải chịu đựng đủ rồi, không lẽ tôi vẫn phải coi cô ấy như người xa lạ. Tôi không làm được, anh cũng đừng nói như ra lệnh cho tôi như vậy – anh nói với khí chất lạnh lùng, với bất kì ai cũng vậy thôi, con người trước kia của anh chỉ dịu dàng với một mình nó.

- Tôi không ra lệnh cho cậu phải rời xa Hạ Vi, tôi chỉ khuyên cậu hãy cố gắng kìm nén cảm xúc cho tới khi tình thế chín muồi rồi hãy trở về bên Hạ Vi. Hơn nữa cậu cũng nên giải quyết vụ hôn ước của cậu với cô Minh Huyền đi. Tôi chắc cậu cũng đã biết cô ấy đã về nước và hiện tại cũng anh trai học tại Sunshine. Cậu không yêu Minh Huyền vậy tại sao không dứt khoát với cô ấy để cô ấy có thể tìm một người xứng đáng với mình. Một người như Minh Huyền không đáng bị đối xử như vậy – mỗi lần nhắc tới Minh Huyền là khuôn mặt của Triết Vũ lại thoáng biến đổi. Đó không phải là tình cảm dành ột người bạn đơn thuần.

- Tôi nhắc lại chuyện của Minh Huyền không phải do tôi quyết định. Đó là quyết định của cha mẹ 2 bên và tôi nhớ không nhầm thì người đính ước với cô ấy ngày hôm đó là anh không phải tôi.

- Tôi không biết phải nói thế nào cậu mới nghe tôi thiếu gia của tôi ạ. Cuối cùng thì chỉ mong cậu coi như hôm nay cậu không có gặp tôi và ông bác sĩ đó. Tôi cũng cho cậu biết chiếc dây chuyền của cậu hiện đang ở chỗ bác Thành. Còn chiếc này thì tôi phải mang về trả lại cho cô ấy đây.

Nói tới đó Triết Vũ đi nhanh ra khỏi Kenny Coffe, bỏ lại anh trong căn phòng với cảm xúc lẩn lộn. Đã hơn 2 năm anh sống với kí ức giả tạo, cũng hơn 2 năm nó phải chịu không ít đau khổ.

Anh muốn ở bên cạnh nó che chở, bao bọc cho nó nhưng như vậy có làm hại nó không? Anh không thể chắc chắn, đúng như lời Triết Vũ anh chưa có đủ khả năng để bảo vệ nó.

Rất khó để đưa ra quyết định, nhưng anh đã lựa chọn im lặng ở bên bảo bọc, yêu thương nó cho tới khi anh có thể đường đường chính chính ở bên nó với tư cách là người yêu nó.

Việc đầu tiên khi anh ra khỏi Kenny Coffe là về ngay nhà và tìm gặp ông Thành. Anh đã không cho ông một cơ hội để tìm hiểu tại sao anh chủ động tới gặp ông. Hơn thế nữa ngay lập tức ông đã bị ông vặn hỏi về chiếc dây chuyền:

- Bác Thành này, hôm nay tôi rất ngạc nhiên khi có một người bạn nhắc với tôi về chiếc dây chuyền có hình tiểu thiên sứ. – chỉ mới nghe đến đây ông Thành đã mặt mày biến sắc, không hiểu vì sao anh lại biết được sự tồn tại về chiếc dây chuyền, phải chăng cậu chủ của ông đã nhớ lại tất cả.

- Thừa thiếu gia tôi nghĩ đã có sự nhầm lẫn ở đây, tôi biết là cậu không hề có chiếc dây chuyền nào như vậy ạ. – sau phút hoảng hốt, ông lấy lại bình tĩnh và trả lời anh.

- Vậy sao? Vậy là tôi nhớ nhầm, vậy là kể cả việc tôi đã tự sát cách đây 2 năm cũng là do tôi hoang tưởng mà ra?

- Cậu.... không lẽ cậu đã.... – từng giọt mồ hôi lạnh toát ra trên người ông Thành. Chưa bao giờ ông cảm thấy anh lại tức giận như vậy, từ một người ôn nhu, vui vẻ nhưng giờ trước mặt ông, anh không hề khác Trịnh Luân một tẹo nào. Anh có thừa nhận hay không thì trong người anh vẫn có dòng máu của Trịnh gia đang chảy, cái khí chất của anh lúc này khiến người đối diện phải hoảng hốt và không dám nhìn vào anh mắt sắc bén của anh.

- Đúng, tôi đã tìm lại được phần kí ức mà các người đã đánh cắp của tôi. Và bây giờ tôi tới gặp ông để lấy lại thứ đáng lẽ thuộc về tôi. Tôi muốn ông biết rằng, không chỉ có ông ta mới là chủ nhân của ông, tôi cũng chính là cậu chủ của cái nhà này. Hơn nữa, lúc này ông ta không hề có mặt tại đảo Thiên Đường này nên tôi nghĩ ông biết mình phải làm gì đúng không? – anh nói mà trong âm sắc gợi cho người nghe tưởng tượng ra kết quả nếu chống lại anh thì sẽ bị thảm ra sao.

- Tôi hiểu, thừa thiếu gia nhưng tôi mong cậu sẽ không để chuyện này tới ta ông chủ nếu không thật sự tôi sẽ rất khó ăn nói với ông ấy.

Nói rồi ông Thành đi về phòng của mình và mang ra một chiếc hộp nhỏ. Trong hộp chính là chiếc dây chuyền của anh. Đôi cánh của tiểu thiên sứ lung linh dưới ánh nắng như gửi lời chào tới chủ nhân của mình. Anh nhận lấy chiếc dây chuyền và không quên dặn dò ông Thành về việc này.

Anh cũng không ở tại biệt thự của nhà họ Trịnh nữa mà thay vào đó anh chuyển tới biệt thự của mình cách nhà nó không xa. Khi nhận ra mình đã bị xóa đi kí ức, anh không thể chấp nhận được việc mình vẫn hàng ngày sống cùng một mái nhà với người đã làm tổn hại tới nó, mặc dù anh gọi người đó là ba.

Hôm sau, Gia Anh tới trường và trên cổ không còn là chiếc dây chuyền có hình cây thánh giá mà thay vào đó là một tiểu thiên sứ bằng bạc được chế tạo công phu gấp bội phần so với cây thánh giá.

13. Chương 13

Ngày hôm ấy, nó đã gặp anh tại cổng trường, vô tình thôi ánh mắt hai người

giao nhau. Nhanh chóng lẩn trốn ánh mắt ấy nó đã nhìn lên cổ anh.

Nhìn thấy trên cổ anh là chiếc dây chuyền mà lâu nay nó đã gần như quên

mất. Đã lâu lắm rồi, nó mong sẽ có ngày này, ngày anh lại mang trên mình chiếc dây chuyền đó nhưng cũng chính nó lại thấy sợ cái ngày này.

Ngày mà anh mang lại nó có nghĩa là anh đã nhớ lại tất cả chính vì vậy nên nó sẽ lo sợ, nó không muốn lại một lần nữa anh biến mất khỏi tầm mắt của nó. Thà rằng anh cứ không nhớ ra nó thì có khi nó còn được nhìn thấy anh hàng ngày nhưng bây giờ thì chỉ e điều mà nó lo sợ sẽ đến. Nó im lặng không lên tiếng trước biểu hiện của anh. Nó biết, giờ nó mà có ý đến bên anh thì cả anh và nó sẽ gặp nhiều đe dọa từ Trịnh Luân.

Cả buổi học, tinh thần căng như dây đàn, nó chỉ mong kết thúc nhanh chóng buổi học để không phải lo sợ. Yêu thì yêu đấy, nhưng nó chưa có đủ khả năng để giành hạnh phúc về phía mình.

Như nó mong muốn, anh không đến tìm nó, bởi vì cũng như nó anh biết giờ chỉ có thể đứng từ xa nhìn nó, dù có bên cạnh nó trong giờ học thì cũng chỉ thể thôi. Đầu có làm gì được, anh không muốn nó bị tổn thương bởi ba của anh.

Cả giờ học cứ như vậy, có lẽ sẽ không có gì khuấy động được cái không khí im ắng của lớp học nếu như không có cô Minh Nguyệt mang đến cho cả lớp 12A của tụi nó. Theo những gì cô cho chúng nó biết, Royal và Sunshine sẽ tổ chức một dạ tiệc giao lưu giữa 2 trường và thành phần tham gia chính là thành viên của 12A và 24 người đứng đầu về thành tích học tập của Sunshine.

Đó là việc chưa từng có trong lịch sử của 2 trường, tất cả đều không biết đó là hành động của Thuận Phong nhằm tìm kiếm người con gái mà Thuận Phong yêu. Một điều duy nhất yêu cầu là tất cả mọi người đều phải hóa trang, và mang mặt nạ.

Không thích thú gì với việc tham gia vào dạ tiệc nhưng nó, San San, Mỹ Linh, Gia Anh và Triết Vũ đều là những người xuất sắc nhất của 12A cũng như Royal nên bắt buộc phải tham gia. Không để nó – công chúa của Royal xuất hiện trong dạ tiệc mà làm mất mặt cả trường cũng như thanh thế của Hạ gia nên Triết Vũ đã buộc phải trở tài. Từ váy dạ tiệc đến giày, tất cả Triết Vũ đều đích thân lựa chọn, cậu muốn nó trở thành người con gái nổi bật nhất trong dạ tiệc đó để xứng đôi với Gia Anh. Chỉ khi 2 người đó ở bên nhau thì cậu mới có thể có được hạnh phúc. Chính vì vậy cậu kiên luôn cả việc trang điểm cho nó trước khi tới khi dạ tiệc và cậu cũng không quên lạng lẹ mang cho nó chiếc dây chuyền cũng đôi với Gia Anh.

Khi nó đặt chân tới dạ tiệc, tất cả đều đã có mặt không ai lộ ra khuôn mặt thật của mình. Tất cả đều ngoái nhìn nó, đẹp kiêu sa trong chiếc váy dài đen bó sát lấy cơ thể khoe ra những đường cong tuyệt mỹ của nó. Chiếc váy ấy được đính những viên đá nhỏ trong suốt phản chiếu ánh sáng của ánh đèn của dạ tiệc khiến nó càng trở nên rạng rỡ. Màu đen của chiếc váy đã khiến nó toát ra khí chất tao nhã nhưng cũng khiến người ta cảm thấy nể sợ. Đã vậy nó mang trên mình chiếc mặt nạ được chạm khắc tinh xảo được nạm những viên kim cương nhỏ. Sau chiếc mặt nạ đó đôi mắt màu hổ phách của nó trở nên sâu thẳm khiến ai cũng phải siêu lòng. Trên cổ chính là chiếc dây chuyền của Gia Anh tặng nó, chính nhờ chiếc dây chuyền này mà San San, Mỹ Linh và Gia Anh đã nhận ra nó.

Những tưởng nó không tới nhưng nhìn thấy nó tới tay trong tay với Triết Vũ. Tất cả đều ngạc nhiên khi nó đi cùng Triết Vũ. Cậu mặc bộ vest màu đen, tất cả nhìn đơn giản nhưng cũng để toát ra khí chất của mình không phải là người tầm thường.

Nó không khó khăn lắm khi đưa ánh mắt mình khắp đại sảnh của khách sạn để tìm hai cô nàng kia. San San và Mỹ Linh đều rất nổi bật bởi vì hai cô đều mặc những trang phục cầu kì và cũng sang trọng, ánh mắt nó không dừng lại ở đó nó đưa mắt tìm anh. Kia rồi, anh đang đứng kia mặc một bộ vest màu trắng, tôn nên vẻ đẹp khó người bì kịp của anh.

Anh mang một chiếc mặt nạ không kém phần tinh xảo mặt nạ của nó. Và đương nhiên trên cổ anh vẫn mang chiếc dây chuyền cùng một đôi với nó.

Khi nó vừa đến bên San San và Mỹ Linh cũng là lúc mà một điệu nhạc du dương vang lên, tất cả nhưng học sinh ở đây đêm nay đều tạm quên đi sự khác biệt về thân phận và cùng nhau khiêu vũ. Nó muốn mình như nàng Lọ Lem được ở bên anh cho đến hết đêm nay, được một lần nữa trong vòng tay anh để tìm lại cảm giác ấm áp trong trái tim đã lạnh giá từ lâu của nó.

Cũng phải cảm ơn người đã đề ra ý kiến này, nhờ đó mà anh đã không ngại ngần tới mời nó một điệu slow nhẹ nhàng. Không lo ngại, nó nhẹ nhàng đưa tay cho anh và cùng anh bắt đầu nhảy. Nhẹ nhàng, anh vẫn là người dẫn dắt nó trong từng bước nhảy như ngày nào. Nó và anh vẫn cứ khiêu vũ mà không để ý những ánh đèn đã tập trung vào 2 người và tất cả đã ngừng khiêu vũ và nhìn cặp đôi đẹp như thiên thần kia khiêu vũ. Nó và anh như lạc vào thế giới riêng, thế giới của hai người.

Phút giây này nó và anh như thấy mình trở lại ngày còn bên nhau. Cả hai đều không muốn điệu vũ này kết thúc, muốn thời gian như ngừng đọng nó lâng lâng trong men say của ái tình. Dù ngắn ngủi thôi nhưng nó thấy mình đã không uổng phí khi đã cất công tới dạ tiệc này.

Trong khi đó, Mỹ Linh cũng đang nhìn bạn nhảy của mình, đó là một học sinh của Sunshine và trên người con trai này có mùi hương của người con trai mà cô vẫn hằng thương nhớ.

Điệu nhạc kết thúc, nó phải trở về bên 2 người bạn của mình. Tâm trạng hụt hẫng như đã đánh mất vật quý giá nhất không chỉ của riêng mình nó mà cả Mỹ Linh cũng vậy. Cô vẫn mơ màng, bởi mùi hương của Kevin vẫn còn đâu đây, như một giấc mơ vậy. Từ ngày về nước, cô và Kevin hoàn toàn mất liên lạc, lẽ nào anh đã trở về và ở ngay bên cạnh cô?

Quả thật hạnh phúc thường ngắn ngủi, nó mong mãi được ở bên cạnh anh nhưng sao nhanh quá, điệu vũ đã kết thúc. Triết Vũ đưa cho nó một ly vang đỏ, loại mà nó vẫn rất thích. Đang uống thì nó nhận ra một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía đại sảnh, mọi ánh sáng đều tập trung về đó:

“ Ngày hôm nay, tôi đến với dạ tiệc này không cần công khai thân phận nhưng tôi sẽ công khai tình yêu của mình. Tôi đã đợi ngày này rất lâu, và tôi muốn em biết rằng tôi chưa bao giờ hết yêu em,”

Người con trai mặc vest trắng ấy, hoàng tử của bữa tiệc nhìn thật khôi ngô dù phân nửa khuôn mặt đã giấu sau chiếc mặt nạ. Khi anh vừa dứt lời, một tiếng đàn piano vang lên, tiếng đàn ấy đã quá quen thuộc với nó. Anh đã viết bản nhạc này nhưng lúc ấy chưa hề có lời cho bài hát. Thế rồi, một giọng ca trầm ấm vang lên khiến cho không ít thiếu nữ ở phía dưới xao động

“ Ai nói rằng có cánh mới là thiên thần

Ai nói rằng thiên thần thì phải có cánh

Không có cánh em vẫn là thiên thần

Em là duy nhất

Thiên thần trong lòng tôi

Tôi lạc bước trong mùa đông

Trong tuyết phủ băng giá

Trái tim đã khép cửa, để mình tôi cô độc

Và thế rồi

Như một phép màu

Em đã xuất hiện

Đột ngột gõ cửa trái tim này

Em cho anh cảm xúc

Được yêu thương chân thành, được khóc và được cười

Dùng đôi cánh vô hình

Kết từ tình yêu

Đưa anh tới miền gọi tên thiên đường

Nơi tràn ngập yêu thương, đọng đầy những tiếng cười

Từng điệu nhạc dịu êm và hiền hòa

Như chính em

Người yêu ơi có biết?

Cho dù phải cách xa

Cho dù vạn năm sau

Tôi vẫn chờ và yêu mình em

Bởi em là duy nhất

Thiên thần không có cánh của tôi

Đừng ngại ngần

Hãy nắm tay tôi này

Cùng hướng về tương lai

Đừng chia xa nữa nhé em

Tôi sẽ bên em suốt kiếp trọn đời

Tôi yêu em rất nhiều”

Từng lời ca tha thiết, cổ họng nó thấy đắng ngắt ngay cả mùi vị rượu nó cũng thấy đắng. Nó không thể không chế được mình nữa, suýt chút nữa nó lao đến bên anh nếu như Triết Vũ không giữ nó lại. Đúng lúc đó, có một giọng nói vang lên, đều đều không nhanh cũng không chậm:

“ Các bạn có nhận thấy hôm nay số khách mời nam và nữ của dạ tiệc này là bằng nhau? Bởi vì hôm nay ngay tại đây và vào lúc này chúng ta hãy tham gia một trò chơi nho nhỏ. Lát nữa ánh đèn sẽ tắt hết và nhiệm vụ của các bạn là phải tìm ình một bạn khác giới và trao đổi với người ấy bông hoa cài ngực của 2 người, sau 3 phút ai không thực hiện được người ấy sẽ thua cuộc và sẽ nhận hình phạt tương xứng”

Khi giọng nói kết thúc là lúc đèn cũng tắt hết, nó nhanh chóng thoát khỏi bàn tay của Triết Vũ nhờ một cú nắm vừa đủ mạnh khiến cậu phải buông tay. Trước khi đèn tắt cả nó đã nhìn thấy anh xúng như Triết Vũ đã khập nhận ra có một bóng người con gái mặc chiếc váy màu đỏ đang tiến về phía Gia Anh.

Trong bóng tối, nó đã va phải một người con trai. Nó cũng nhanh chóng nhận thấy người này đã đổi bông hoa cài ngực của mình. Tệ hơn nữa là nó cảm nhận thấy một hơi thở nóng ấm đang kề sát mặt mình, và rồi một đôi môi ấm nóng kề ngay nên môi nó. Đôi môi ấy mềm mại mang lại cho nó không phải sự hoảng sợ mà là một sự thoải mái. Trái tim nó như đập sai nhịp, khuôn mặt nó ửng hồng may mà không có đèn nên không ai nhìn thấy. Nhưng gần như ngay lập tức nó muốn giữ lại người này xem là ai thì nó sờ thấy một vết sẹo khá lớn ở cổ tay người đó. Người con trai nhanh chóng dời đi trước khi đèn sáng trở lại. Không ai biết được trong bóng tối cũng còn có bao nhiêu nụ hôn nhanh chóng như vậy nữa

Ánh sáng trở lại nó nhanh chóng nhận ra anh đứng cách nó khá xa và Triết Vũ thì đã biến mất. Không ai nhận ta ngoài Triết Vũ ra thì cũng có một người con gái biến mất.

Nó dời khỏi dạ tiệc mà không hề tìm được Triết Vũ. Đêm ấy sau dạ tiệc không chỉ có nó mất ngủ mà còn có mấy người nữa không thể ngủ nổi bởi vì trong trái tim đang thấp lè tè ngọn lửa của tình yêu.

14. Chương 14

Sáng hôm sau, như thường lệ nó xuống nhà đã thấy Triết Vũ trong chiếc tạp dề màu hồng hình Hello Kitty (của nó ạ), đang chuẩn bị bữa sáng cho 2 người. Quả thật ngày hôm qua nó đã rất giận Triết Vũ vì đã bỏ về trước mà không thông báo với nó tiếng nào. Đôi khi ngồi một mình nó cũng thấy lạ là Triết Vũ lại chấp nhận về ở nhà nó và trở thành người giúp việc cho nó trong 3 tháng vì một lý do rất củ chuối như vậy. Nhưng nó lại không hề biết rằng thật ra Triết Vũ đã biết nó học ở Royal và cậu đã tìm cách tiếp cận, làm quen nó ngay từ khi cậu đặt chân tới Royal.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc trong im lặng và 2 người đi tới lớp. cả trên đường tới lớp nó vẫn im lặng vì vẫn đang giận Triết Vũ, còn cậu thì đang lo lắng liệu ngày hôm nay có được bình yên?

Quả thật không nằm ngoài dự đoán của cậu khi cả 2 người vừa đặt chân tới cổng trường thì đã có chuyện đợi họ. Một đám đông học sinh vây quanh ai đó nó không nhìn rõ mặt; đang định đi vào mà không quan tâm tới đám người ấy thì nó đã bị San San và Mỹ Linh kéo lại. Chán nản nhưng nó vẫn theo 2 cô bạn xem rốt cục họ muốn nó xem cái gì. Ba người đi vào trung tâm của vòng tròn người ấy, đi tới đâu là lại có người nhường lối cho cả 3 tới đó, theo sát ngay sau đó là Triết Vũ.

Khi vừa nhìn rõ mặt của nhân vật chính của cuộc náo loạn ngày hôm nay thì chân nó nặng như chì không thể bước tiếp nữa. Không phải đó là Gia Anh đó sao? Nhưng cô gái đang đứng trước mặt anh là ai? Trên người cô là bộ quần áo của Sunshine, quả thật nếu so về sắc đẹp thì cô còn kém nó nhưng đúng là một mỹ nhân. Khuôn mặt tròn trĩnh, đôi môi phớt hồng như cánh hoa anh đào. Cô gái ấy đứng trước anh làm nó có cảm giác như đã gặp người này ở đâu? Còn Triết Vũ thì quả thật khuôn mặt lúc này rất khó coi, không ai hiểu được đó là biểu hiện của cảm xúc gì nữa.

Trong tích tắc, mọi âm thanh như không còn vang vọng trên thế giới này, cô gái đã lên tiếng chất vấn anh:

“Tại sao anh lại né tránh em như vậy? Sao anh không hề quan tâm tới vị hôn thê của mình như vậy?” – câu nói như một mũi tên găm thẳng vào trái tim của nó. Thì ra anh vẫn duy trì hôn ước với người con gái kia. Ra vậy, nó có nên đợi chờ một tình yêu không lối thoát.

“Minh Huyền à hay là tôi nên gọi cô là Ngô tiểu thư, tôi không tránh né cô mà chỉ là không muốn gặp cô. Tôi cũng không muốn kết hôn với cô vì vậy mong cô đừng tự nhận mình là vị hôn thê tương lai của tôi nữa.” – câu nói của anh làm cho khuôn mặt cô gái ấy tái nhợt mất hết sức sống; giọng nói của anh vô cùng lạnh nhạt khiến cho người chứng kiến cảm thấy như có một làn hàn khí vạn năm thổi qua khiến họ cảm thấy lạnh người mặc dù đó đang là tiết trời xuân ấm áp.

“Anh đang nói gì vậy? Anh đang đùa em đúng không cái gì mà không muốn gặp? Chẳng phải 2 năm qua em vẫn luôn ở cạnh anh sao? Hai năm qua anh và em đã rất vui vẻ mà.” – cô gái ấy nói giọng gần như mất kiểm soát run run.

Cô gái xinh như búp bê, môi mím chặt đôi mắt đã ầng àng nước. Nhìn thấy cảnh ấy anh cũng không còn quan tâm. Lý do đơn giản là trong trái tim anh chỉ có một bóng hình duy nhất là nó, bóng hình ấy đã quá lớn và không còn chỗ nào trong trái tim anh dù là rất nhỏ để dành cho cô. Tốt nhất là anh nên phân định tình cảm thật rõ ràng để cô gái ấy dời bỏ anh và tìm được người yêu cô thật sự.

“Cô còn chưa nghe rõ sao? Quả thật là tôi chưa từng yêu cô và bây giờ tôi đã tìm được người con gái mà tôi yêu thì tại sao tôi lại không thể ở bên cô ấy?”

“Anh nói dối, em không tin chỉ trong thời gian ngắn mà anh lại có thể thay đổi như vậy được. Em đã làm gì để anh giận mà anh lại đối xử với em như vậy? Còn nếu anh có thật thì đó chắc chắn là đứa con gái ấy đã quyến rũ anh” – những lời nói này như là nỗ lực cuối cùng của cô gái ấy đã cứu vãn lại tình thế. Nó không muốn nghe tiếp nữa, việc này là của anh thì tự anh phải giải quyết.

“Cô không tin thì cũng tùy cô, mong là cô sẽ không quấy rầy tôi nữa” anh nói mà không chú ý những giọt nước mắt đã chảy trên khuôn mặt của Minh Huyền. Nhưng những giọt nước mắt ấy lại làm cho ai đó thấy thật đau lòng.

“Như một món quà cuối cùng anh hãy cho em gặp người con gái ấy được không? Thua như vậy thì em không chấp nhận được” cô nói với giọng yếu ớt hết mức làm anh cũng thấy siêu lòng.

15. Chương 15

Nó chứng kiến và nghe mọi việc không sót chi tiết nào cả. Lúc đầu nó nghe lòng mình nhen lên một ngọn lửa vui vẻ, mang lại chút hơi ấm trong lòng. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, chính phần kết của cuộc đối thoại nó chứng kiến đã khiến nó thấy đau lòng.

Hóa ra anh chỉ lợi dụng nó để rũ bỏ cô gái kia. Nó thấy thương thay cô gái ấy 2 năm ở bên anh, nhưng chỉ một câu nói của anh mà cô phải từ bỏ tất cả. Nó không muốn phải chứng kiến thêm nữa nó không muốn thấy cảnh cô gái kia khóc vì người mà nó đã từng yêu.

Khi vừa quay đi nó bị một bàn tay kéo lại, ngay trước mặt mọi người anh đã đặt lên môi nó một nụ hôn mãnh liệt. Tham lam như muốn nuốt trọn lấy đôi môi mềm mại và nồng ấm của nó. Mất 5s để bình tĩnh vì nụ hôn bất ngờ của anh.

Nó muốn lắm nhưng không thể chấp nhận được việc này. Anh dùng nó để tổn thương người con gái kia, chẳng phải là 2 năm trước cô gái kia cũng cùng anh đã dùng một nụ hôn như vậy mà làm tổn thương nó hay sao?

Nó không muốn lại chơi trò này nữa, cố thoát khỏi vòng tay của anh nhanh hết mức. Thật nhanh anh cảm nhận được mùi máu tanh nồng trong miệng mình. Nó đã cắn vào môi anh để từ chối nụ hôn này, nó không chấp nhận anh. Điều này không chỉ làm anh mà làm tất cả mọi người chứng kiến ngạc nhiên. Tất cả còn chưa kịp hoàn hồn vì hành động của anh lại đứng hốt hốt vì nhìn thấy khoe miệng anh chảy máu.

Minh Huyền không ngoại lệ, cô chứng kiến việc anh đặt lên môi nó nụ hôn kia và ngay sau đó là nhìn thấy anh bị nó cự tuyệt. Chẳng phải đó là người mà anh nói là người mà anh yêu sao? Tại sao lại như vậy? Cô thật không hiểu vì sao anh lại từ bỏ cô để theo đuổi nó. Cô quay lưng đi về phía chiếc Audi màu thanh thiên nơi có một người con trai luôn là chỗ dựa của cô.

Cô không muốn phải chứng kiến thêm một màn tình cảm mùi mẫn nào của hai người kia nữa, cô cũng quay đi không để anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang chảy dài trên gò má thanh tú của mình. Nhưng những giọt nước mắt ấy đã không thoát khỏi ánh nhìn của hai chàng trai.

Chính lúc mà Minh Huyền bước lên xe Mỹ Linh đã nhìn thấy bóng hình mình cô luôn mong nhớ. Là Kenvin, là Kenvin mà Mỹ Linh luôn luôn nhớ đến. Mỹ Linh cố đến bên chiếc xe nhưng không kịp, chiếc xe ấy nhanh chóng lao đi. Mỹ Linh cố sức chạy theo chiếc xe như người bị mất hồn nhưng không kịp, ngay cả một làn khói mỏng Mỹ Linh cũng không thể bắt kịp. Trước hành động đó, khiến ọi người lại một phen kinh ngạc. Một trong ba đại tiểu thư đình đám của Royal lại có hành động kì lạ như vậy.

Quả thật là ngày hôm nay có quá nhiều chuyện khiến cho người ta kinh ngạc tại trường Royal.

Mọi chuyện đã khiến nó, San San và Mỹ Linh tập trung tại vọng đình để nói chuyện. Nhưng không ai nhìn thấy Triết Vũ đâu cả ngay sau khi chiếc Audi chở Minh Huyền đi.

“ Mọi chuyện là như thế nào vậy Vi? Mình không hiểu vì sao cậu lại từ chối tình cảm của Gia Anh dành cho cậu. Còn Linh nữa rốt cuộc cậu nhìn thấy ai trên chiếc xe ấy mà lại chạy theo như vậy? Thật là khó hiểu cả hai người” – San San vừa nói vừa nhìn 2 cô bạn như 2 tên tội phạm.

“ Mình và anh ta không còn gì nữa cả. Mình không muốn bị anh ta lợi dụng để chà đạp lên tình cảm của người con gái khác như vậy” – nó nói rồi lại gieo mình xuống chiếc sofa của mình như thể thiên hạ vẫn thái bình.

“ Vậy còn Linh?” – cả hai người đồng thanh quay sang hỏi Mỹ Linh.

“ Mình... mình” – cô ấp úng mãi không nói nên lời và không biết có nên nói ra chuyện của mình và Kenvin hay không nữa.

16. Chương 16

“Là sao? Không lẽ cậu nhìn thấy ma?” – nó uể oải nhìn hỏi Mỹ Linh nó biết cô bạn này sẽ chẳng dễ dàng chịu nói ra sự thật một cách dễ dàng.

“ Có chuyện gì mà Linh lại giấu cả bọn mình. Cậu không coi tớ và Vi là chị em tốt à?” – San San nhìn cô và nói.

Lúc này khuôn mặt của Mỹ Linh của thật khó diễn tả, nhiều cảm xúc đan xen trong lòng cô. Vừa muốn nói ra tất cả với 2 người bạn của mình nhưng một phần nào đó trong cô khiến cô không cất lên lời. Nếu họ biết nhất định họ không cười cô nhưng sẽ mắng cô là ngốc. Thôi thì hãy cố giữ bí mật tới khi nào còn có thể:

“ Chỉ là người ngồi trong chiếc xe đó giống với Kenvin một người mà mình vô tình gặp ở Pari trong đợt du học vừa rồi.” – cô mong sao câu trả lời này sẽ làm cho Hạ Vi và Mỹ Linh thỏa mãn.

“Chỉ là ? Nếu là bạn bình thường thì đâu cần phải chạy theo vội vã như vậy phải không San?” – nó nhanh chóng tóm được sơ hở của Mỹ Linh trong câu trả lời.

“Nếu thành thật thì cậu còn có khả năng được khoan hồng còn nếu không thì...” – San San chưa nói hết câu mà nó và San San đã lao vào mà cù Mỹ Linh một trận.

Tiếng cười trong trẻo của 3 cô gái vang vọng khắp cả một khu hậu viên của Royal.

Gia Anh đứng từ xa nhìn lại, anh những tưởng bày tỏ tình cảm của mình với nó ngay trước mặt đông đảo mọi người thì nó sẽ hiểu ra anh yêu nó đến mức độ nào và sẽ quay lại bên anh. Nhưng anh không ngờ nó lại thẳng thừng cấn mũi anh đến bật máu, hành động này của nó như một nhát dao xuyên thẳng vào tim anh. Hóa ra nó hận anh đến vậy, anh nghĩ như vậy mà không hề biết rằng trong sâu thẳm trái tim của nó vẫn luôn luôn có tình yêu sâu đậm nó dành cho anh.

Sau khi bị San San và nó ột trận tơi tả thì Mỹ Linh cũng phải đầu hàng và tự động nói ra chuyện mà cô cố giấu kín bao lâu nay:

“Thôi thôi.. Mình... đầu...hàng... mình xin nói, toàn bộ những gì các cậu muốn biết.” – cô vừa nói vừa nhìn 2 cô bạn của mình đang nhìn cô với ánh mắt của sói già nhìn cừ non, cô biết giờ mà nói dối thì chỉ còn nước dọn nhà lên Mặt Trăng để ở mà thôi.

Lấy hơi thật dài cô để mình trở về thời điểm khi mình vừa đặt chân đến Pari.

“Mình gặp Kenvin tại một quán cà phê bên cạnh chân tháp Eiffel, anh ấy đã giúp mình chụp ảnh lưu niệm và giúp mình chuyển hành lý về trường. Tại nơi ấy, thiếu các cậu anh ấy đã giúp mình rất nhiều. Không biết từ lúc nào mình đã yêu anh ấy mất rồi.” – cô nói và nhìn đợi phản ứng từ phía nó và San San.

“Ai da, Mỹ Linh của chúng ta ngây thơ quá. Sao cậu có thể yêu một người chỉ vì người ta giúp đỡ cậu chứ? Mà cậu có biết thân thế của anh ta như thế nào không?” – nó hỏi và nheo nheo đôi mắt màu hổ phách của mình,

“Mình không hỏi nhiều về gia đình anh ấy, chỉ biết gia đình anh ấy kinh doanh trong nước và anh ấy chỉ ghé qua Pari trước khi anh ấy về Việt Nam thôi. Anh ấy được cho đi du học từ nhỏ ở Mĩ.” – cô lúng túng trả lời.

“Trời ạ, Linh ơi là Linh cậu có bị làm sao không thế hả? Sao ngay chút thông tin về gia đình của anh ta mà cậu có thể bên cạnh anh ta chứ?” – San San than thở về cô bạn gốc của mình.

“Mình thấy anh ấy là người tử tế mà.....” – cô chưa nói hết câu thì tiếng chuông báo giờ học chiều bắt đầu giải thoát cho Mỹ Linh khỏi tay của nó và San San.

“Tạm thời thế đã, chuyện này còn chưa chấm dứt đâu. Cậu nhớ đấy” – nó vừa nhìn Mỹ Linh đang nhe răng cười toe toét với nó vừa dứ dứ quả đấm vì phía cô bạn mình ngay trong lớp.

Nó quét mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Triết Vũ cậu vẫn vắng mặt, không một lời thông báo với nó nào cả. Từ sau vụ buổi sáng nó không nhìn Gia Anh lấy một lần nào. Nó có xao động vì nụ hôn của anh nhưng mà nó không thể tiến tới với anh. Nó sợ mình không có khả năng giữ anh ở bên cạnh. Nếu nó cứ lạnh lùng với anh thì chẳng phải là nó sẽ tiếp tục được nhìn thấy anh sao?

Còn anh, anh muốn bảo bọc che chở cho nó nhưng nó cứ như con nhím xù lông lên khi anh tìm cách tiếp cận nó. Anh nghe từng giọt, từng giọt máu trong tim mình bị vắt kiệt mỗi khi nó lạnh lùng với anh như vậy.

Đến cuối buổi học, nó vẫn không thấy Triết Vũ đâu cả. Còn Mỹ Linh đã nhanh chân chạy trước nên nó và San San không thể tóm được Mỹ Linh để hỏi chuyện còn dở lúc ban sáng. Nó và San San chán nản kéo nhau đi shopping tại chuỗi cửa hàng thời trang của nhà San San. Cả buổi nó đi chơi rất vui vẻ nên tạm thời quên đi mọi chuyện không vui của ngày hôm ấy.

Đêm hôm ấy, trên đường phố vắng ngắt của đảo Thiên Đường chỉ còn ánh đèn đường mờ nhạt có bóng của một cô gái nhỏ bước đi không vững. không may cho cô gái nhỏ cô đã va vào một đám người đi ngược chiều mình. Mà đúng hơn là đám người đó cố tình va vào cô để kiếm chuyện.

“ Cô em nhìn xinh thế mà lại phải cô đơn vậy sao được? Tối nay đi chơi với bọn anh đi. Đảm bảo cô em sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay đâu. Hahaha...” – một tên có vẻ là người cầm đầu lên tiếng, trong tiếng nói tràn ngập sự ti tiện.

17. Chương 17

“ Cô em nhìn xinh thế mà lại phải cô đơn vậy sao được? Tối nay đi chơi với bọn anh đi. Đảm bảo cô em sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay đâu. Hahaha...” – một tên có vẻ là người cầm đầu lên tiếng, trong tiếng nói tràn ngập sự ti tiện.

Cô gái nhỏ không đủ sức chống lại đôi bàn tay của tên cầm đầu đang bóp chặt khuôn mặt thanh tú của cô gái. Loạng choạng cô không còn đứng vững, đôi mắt ánh lên sự tức giận

“ Bỏ ..bàn ..tay... bắn ...thủ... của ...mày.. rakhỏi.. mặ..t... ta..o....” – từng câu nói khó nhọc thoát ra khỏi làn môi nhỏ nhắn của cô.

“ Ha ha.. cô em nhìn như vậy đâu có thể bỏ qua được. Càng cứng đầu anh đây càng thích phải không bọn mày? Nếu ngoan ngoãn bọn anh còn nhẹ nhàng, nếu không thì...” – sau đó hất di chuyển tay của mình xuống phía cổ áo của cô.

Phía sau hất bọn đàn em cười lên sằng sặc như một lũ điên.

“ Nhìn cô em là muốn lăm rồi đó.”

...

“ Ha ha nhìn phê thật đấy.”

...

“ Hôm nay mình cùng nhau vui vẻ nhé.”

Một cảm giác ghê tởm đang dâng lên trong cô. Nếu là bình thường thì cô đã cho chúng một bài học rồi nhưng hôm nay cô đã uống quá nhiều không còn chút sức lực nào để chống lại nữa. Hôm nay, là một ngày tồi tệ của cô, đã mất đi vị hôn phu tương lai của mình giờ không khéo lại mất đi thứ quý giá nhất của đời người con gái.

Cô không muốn mình bị ô nhục trong tay của bọn vô lại này. Bằng chút sức lực nhỏ nhoi còn lại trong mình cô cố gắng vùng tay của mình ra khỏi hất, vô tình móng tay của cô đã làm xước mặt của hất, làm hất như nổi điên lên.

“ Nhẹ không nghe, lại muốn tao dùng bạo lực à?” – nói là làm hất dùng lực xé phanh chiếc áo của cô.

Trong cơn hoảng loạn cô hình ảnh của Gia Anh – một con người luôn luôn quan tâm và chăm sóc cô. Quả thật cô vẫn không quên được anh, trong lúc ấy như một hành động vô ý cô cô thốt nên

“ Gia Anh, cứu em với” – chính lúc này cô cũng không ngờ mình lại gọi tên anh.

Lại một tràng cười man rợ vang lên.

“ Đường vắng như vậy thì lấy đâu ra anh hùng mà cứu mỹ nhân hả cô em?”

Nhưng tất cả lại không ngờ được chính lúc ấy có một người con trai đang chạy tới với tất cả sức lực của mình. Chỉ trong chốc lát anh đã đến bên đám người ấy. Mùi bạc hà thoang thoảng quen thuộc trong gió làn cô như hoàn toàn tỉnh rượu. Hóa ra anh không hề hết yêu cô, vậy tại sao ban sáng anh lại đối xử với cô như vậy?

Cô không nhìn rõ khuôn mặt của người con trai ấy, chỉ nhìn thấy lưng của người con trai đó.

“ Buông cô ấy ra ngay lập tức” – giọng nói có một luồng sát khí nặng nề.

“ Ha ha, nhai ranh đi chỗ khác chơi đi đừng cản trở việc tốt của các anh” – cả lũ vẫn cười mà không hề nhận ra từng nét mặt của anh đã không còn tệ hơn được nữa.

“ Tôi đã cảnh cáo các người rồi đấy nhé.” – anh nói và không để cho chúng có cơ hội phản ứng.

Từng đường quyền cước, anh luôn nhằm vào những chỗ hiểm của đối phương mà đánh. Quả thật, nhìn dáng người nhỏ nhả không ai ngờ lực phát ra từng cú đánh của anh lại mạnh đến vậy. Những cú đá xoáy, đá hậu và tạt ngang tới tấp giáng xuống bọn vô lại. Cả bọn nhanh chóng bị người con trai ấy đánh cho tan tác. Lê lét trên mặt đất, cả bọn cố gắng tìm đường tháo chạy để lại cô gái nhỏ run rẩy vì sợ hãi.

Người con trai đến bên cô cởi bỏ áo khoác ngoài giúp cô choàng lên người. Cả thân ảnh cô vẫn run lên vì lạnh và sợ, miệng vẫn lẩm nhẩm gọi tên anh

“ Gia Anh, Gia Anh.” – điều đó khiến cho trái tim của người con trai kia đau xót.

“ Minh Huyền, nhìn tôi này, tôi không phải thiếu gia Gia Anh. Tôi là Triết Vũ này.” – lúc này Triết Vũ không ngừng lắc vai cô muốn làm cô tỉnh táo lại.

“ Không mùi hương này, giọng nói này là Gia Anh mà. Chính là anh, em không nhầm anh với người khác được” – Minh Huyền lúc này nhìn chằm chằm vào Triết Vũ và không ngừng lắc đầu.

“ Cô bình tĩnh đi đã, tôi sẽ đưa cô về nhà. Minh sẽ nói chuyện này sau được chứ?” – Triết Vũ vừa nói vừa dìu cô đứng dậy.

Lúc này Minh Huyền ngoan ngoãn không chút chống cự lại cậu. Triết Vũ mang lại cho cô cảm giác an toàn không chút lo sợ.

Vậy là trên đường phố của đảo Thiên Đường, có bóng của hai người trải dài trên phố. Một cô gái nhỏ có khuôn mặt thanh tú gục trên vai của một chàng trai mà ngủ không chút ưu tư.

Triết Vũ đưa được Minh Huyền về biệt thự của nhà họ Ngô thì gặp Thuận Phong – anh trai của Minh Huyền là người rất ít xuất hiện trước giới truyền thông. Mặc dù học ở Sunshine nhưng anh cũng đã rất ít xuất hiện tại Sunshine.

Cả đêm, Triết Vũ được cho phép ở bên cạnh Minh Huyền vì dù sao cậu cũng là người có công cứu Minh Huyền.

Sáng ngày ra, Minh Huyền thức dậy đã thấy người con trai đêm qua cứu mình ở bên giường. Vẫn mùi hương ấy, vóc dáng ấy nhưng sao khuôn mặt của người ấy không phải của Gia Anh mà lại là Triết Vũ? Có nhiều thắc mắc mà bản thân cô không thể tự trả lời.

18. Chương 18

Cô thức dậy và cảm thấy mình như đang trong đám sương mù. Không hiểu mình phải bắt đầu từ đâu, cô muốn nhanh chóng hiểu rõ tất cả.

Minh Huyền rời khỏi chiếc giường để khỏi đánh thức Triết Vũ dậy, dù sao thì cậu cũng là người đã cứu cô đêm qua. Thế nhưng khi cô vừa đặt nhẹ chiếc áo khoác lên người cậu thì cậu đã tỉnh giấc. Muốn lưu lại chút quan tâm của cô nên anh vẫn giả vờ ngủ cho tới khi bóng của cô khuất sau cánh cửa.

Cậu xuống phòng khách của Ngô gia, đúng như một vị ân nhân quan trọng của nhà này. Ai cũng rất mực lễ độ với cậu đó là do Thuận Phong dặn dò mọi người trên dưới của Ngô gia. Lúc này, ông Ngô Trung và Trịnh Luân vẫn đang ở nước ngoài bàn về sự hợp tác của 2 nhà Trịnh – Ngô vì vậy mà Thuận Phong là người đứng đầu Ngô gia lúc này.

Hơn cả Minh Huyền, chính Thuận Phong là người mong muốn rút cuộc mối quan hệ giữa 3 người Triết Vũ, Gia Anh và cô em gái yêu quý của mình – Minh Huyền. Đó là do Thuận Phong con muốn biết về mối quan

hệ của Gia Anh và Hạ Vi – kẻ mà Thuận Phong vẫn luôn coi là đối thủ số 1 của mình tại đảo Thiên Đường này.

Sau khi dùng bữa sáng xong, cả 3 người đều không tới trường. Minh Huyền do vẫn chưa hết hoảng sợ và do Thuận Phong không muốn cho cô đi cho tới khi cô hoàn toàn ổn định tâm lí. Triết Vũ thì bị 2 người kia giữ lại để hỏi làm rõ mọi chuyện. Thuận Phong cũng vì lí do đó mà không đến trường hay công ty vào ban sáng.

Nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn cẩm thạch trắng, cần có ai đó phá vỡ không khí yên tĩnh đến đáng sợ trong căn phòng này nên Triết Vũ quyết định cất tiếng

“ Không phải hai người đang có rất nhiều thắc mắc sao, sao không hỏi tôi đi?”

Chính là câu nói là Thuận Phong và Minh Huyền đang đợi câu nói này của cậu. Nhiều điều họ muốn biết nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“ Tất cả, tôi muốn biết tất cả sự thật” – Thuận Phong nói sau khi có một chút thoáng suy tư trên khuôn mặt.

“ Em chỉ muốn biết tại sao anh lại cứu em đêm qua.” – Minh Huyền nhỏ nhẹ lên tiếng.

Chậm rãi, cậu đưa ánh mắt mình nhìn thẳng vào mắt của 2 người ngồi đối diện mình. Không để họ đợi lâu cậu trả lời bằng một giọng nói hết sức bình thản nhưng cũng rất thật lòng:

“ Đơn giản vì tôi yêu em Minh Huyền ạ. Ngay lần đầu gặp em tôi đã yêu em. Và bây giờ thì tôi yêu em đến điên cuồng” – câu trả lời này khiến cho Thuận Phong và Minh Huyền hóa đá ngay tức khắc.

Không thể nào như vậy được, Minh Huyền không tin vào tai mình, sao lại có người yêu cô dù chỉ gặp cô có vài lần. Không kìm nén được sự tò mò cô muốn biết rõ lý do vì đâu anh lại nói như vậy.

“ Sao lại như vậy? Anh đang đùa em đấy à? Em và anh có gặp nhau vài lần trong vòng 2 năm qua.” – cô nhìn thẳng vào anh.

“ Thật sự là trong 2 năm qua, tôi luôn bên em ở bất cứ đâu.” – cậu vẫn tiếp tục nói mặc cho Thuận Phong và Minh Huyền tiếp tục không hiểu gì.

“ Anh có tỉnh táo không vậy? Trong 2 năm qua người luôn ở bên em là Gia Anh cơ mà? Sao lại là anh được?” – mặc dù cô hỏi vậy nhưng quả thật cô có cảm giác thật thân quen với Triết Vũ, ngay cả mùi hương và vóc dáng cũng đúng là người con trai luôn bên cô. Nhưng có một điều làm cô không hiểu đó là khuôn mặt ấy là của Gia Anh. Đó là lý do khiến cô phải Triết Vũ.

“ Tôi hoàn toàn tỉnh táo, tôi yêu em thật lòng và chính vì thứ này mà tôi đã được ở bên em trong suốt thời gian qua.” – vừa nói cậu vừa mang lớp hóa trang được làm theo công thức đặc biệt khiến cho cậu có khuôn mặt giống Gia Anh. Vì hành động này của cậu mà 2 người kia lại được sock tập 2, trước mặt họ là một Gia Anh giống với bản gốc 100%.

“ Tôi cần một lời giải thích ọi chuyện. Thật là rắc rối quá.” – Thuận Phong lúc này mới lên tiếng.

“ Em cũng không hiểu vì sao anh lại ở bên trong khi người em sẽ kết hôn là Gia Anh.” – Minh Huyền phụ họa.

“ Quả thật chuyện rất dài. Ngày đầu tiên tôi gặp em chính là ngày sinh nhật 15 tuổi của Gia Anh và người hôn ấy đính hôn cũng em chính là tôi. Lý do mà tôi thay thế Gia Anh là do ý muốn của Trịnh Luân – ông chủ của tôi, cũng là cha của Gia Anh. Để ngăn cản tình yêu của Gia Anh và Hạ Vi – con gái của kẻ thù của Trịnh Luân nên ông ta đã ép Gia Anh đính hôn với em. Chính trong đêm ấy, thiếu gia đã tự sát để bảo vệ tình yêu của mình và tôi đã thay thế thiếu gia Gia Anh. Và về sau, ông ta xóa bỏ trí nhớ của Gia Anh rồi đưa em và thiếu gia ra nước ngoài nhưng chính thiếu gia là người đã đề nghị tôi và cậu ấy đổi vị trí cho nhau vì cậu ấy không yêu em cho dù mất trí nhớ. Trong 2 năm ở cạnh em là 2 năm hạnh phúc nhất trong thời gian đã qua của cuộc đời tôi.” – Triết Vũ nói ra toàn bộ những gì mà mình đã giữ trong lòng mình.

Đến đây, từng giọt nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt của cô. Thì ra 2 năm qua cô luôn yêu một người khác dưới vỏ bọc của Gia Anh. Cô luôn cảm thấy xa cách với Gia Anh cũng vì lý do này bởi vì người thật

sự ở bên và chăm sóc cho cô là Triết Vũ. Thì ra, cô đau khổ khi bị Gia Anh làm tổn thương ngày hôm qua nhưng Triết Vũ còn đau khổ gấp vạn lần khi không thể công khai tình yêu của mình với cô.

19. Chương 19

Ngay lúc này cô không biết là mình đang yêu ai nữa, là người mang hình dáng giống hệt Gia Anh nhưng yêu thương cô hay là hình bóng của Gia Anh thật sự người mà cô phải lấy làm chồng. Đất dưới chân cô như biến mất hút cô vào không gian sâu thẳm.

Tâm trạng của Minh Huyền rối loạn, bỏ mặc cho Triết Vũ và Thuận Phong dưới phòng khách, cô đi nhanh về phía phòng mình và khóa trái cửa lại. Minh Huyền muốn chôn tránh hiện thực ngay trước mắt dù chỉ là trong giây lát. Mặc cho Triết Vũ và Thuận Phong gọi cửa bên ngoài cô chìm đắm trong những kỉ niệm và những suy tư.

Quả thật, ngày hôm trước khi chứng kiến cuộc đối thoại của Gia Anh và Minh Huyền lại nhìn thấy những giọt nước mắt của Minh Huyền nên Triết Vũ đã không yên tâm mà đi theo cô cả ngày. Đúng như cậu dự đoán Minh Huyền đã uống rất nhiều và suýt nữa xảy ra chuyện nếu như Triết Vũ không có mặt ở đó.

“ Ngay bản thân tôi còn thấy bất ngờ nữa là em gái tôi. Trong suốt 2 năm qua, con bé đã dành rất nhiều tình cảm ột Gia Anh mà cậu đóng thế để rồi bây giờ phát hiện ra người đó là giả mạo. Tôi mong là cậu sẽ hiểu cho con bé và xin cảm ơn cậu vì mọi việc cậu đã làm cho nó.” – Thuận Phong nhẹ nhàng lên tiếng, vừa nói anh vừa nhìn vào cánh cửa phòng Minh Huyền.

Triết Vũ hết sức ngạc nhiên vì câu nói này của Thuận Phong, một con người cao ngạo lại nói được lời cảm ơn vì em gái của mình. Xem ra tình cảm anh em giữa Minh Huyền và Thuận Phong khá tốt, xem ra cậu có thể lợi dụng Thuận Phong để thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch rồi.

“ Không có gì đâu, tôi chỉ là mong muốn Minh Huyền được vui vẻ thôi. Bây giờ cũng đã muộn, chào anh tôi về” – vừa nói cậu vừa đưa tay ra để bắt tay Thuận Phong để chào tạm biệt.

“ Hẹn gặp anh một ngày không xa” – Thuận Phong lên tiếng. Không biết từ lúc nào anh trở lên hứng thú với Triết Vũ một phần vì cậu ta quan tâm tới Minh Huyền, một phần vì anh có thiện cảm với người mang tên Triết Vũ này.

“ Tạm biệt” – đó là câu nói cuối cùng của Triết Vũ trước khi cậu quay lưng và đi về phía cửa của ngôi biệt thự.

Lúc này, tại một thành phố cách đảo Thiên Đường cả nửa vòng trái đất có một cuộc trao đổi, mà điều kiện của cuộc trao đổi ấy ai nghe cũng phải thấy hết sức vô đạo. Hai người đàn ông đã mang hạnh phúc của con cái họ để có thể liên minh lại với nhau. Họ muốn dùng một mối quan hệ hôn nhân để duy trì mối liên minh ấy.

Những người tham gia vào cuộc hôn nhân oan nghiệt kia là chính là con trai, con gái của họ. Không cần biết chúng có yêu nhau hay không nhưng chắc chắn phải ép chúng kết hôn trong thời gian ngắn nhất. Vâng, không ai khác 2 người đó chính là Trịnh Luân và Ngô Trung. Cả hai đều đang nóng lòng muốn thúc đẩy hợp tác giữa An Phát và Độc Long.

Nếu có Độc Long là chỗ dựa thì nghiêm nhiên An Phát sẽ có cơ hội gây khó dễ cho tập đoàn Thái Sơn của gia đình Hạ Vi. Độc Long cũng vậy nếu nhanh chóng có thể liên minh với An Phát thì chẳng phải An Phát đã trở thành bộ máy rửa tiền cho Độc Long hay sao?

Suốt 2 năm qua, đã để cho Minh Huyền và Gia Anh một khoảng thời gian khá dài đủ để chúng hiểu về nhau và đi tới một cuộc liên hôn.

Đó là kế hoạch của 2 lão cáo già ấy, nhưng cả hai đều không ngờ được trong khi cả 2 dời khỏi đảo Thiên Đường chưa đầy 3 tháng mà có rất nhiều chuyện thay đổi.

Lại nói về Hạ Vi, nó nhanh chóng nhận ra Triết Vũ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Tối hôm ấy, Triết Vũ không về nhà, Hạ Vi bắt đầu cho người điều tra hành tung của Triết Vũ. Kết quả thật bất ngờ, Triết Vũ không những đã đi theo Minh Huyền cả ngày mà lại còn ở lại Ngô gia cả đêm. Vẫn là chưa đủ nếu như cô không biết về mối quan hệ của Triết Vũ và Trịnh Luân thông qua những thông tin mà thám tử cung cấp cũng như thông tin mà San San và Mỹ Linh đã nói cho cô biết khi bị cô hỏi dồn.

“ Triết Vũ rốt cục anh là ai?” – nó vừa hỏi vừa nhìn vào đồng hồ sơ trên bàn của mình. Đúng lúc này, nó nhận được thông báo của bà Trần là Triết Vũ đã về nhà.

“ Dì có thể bảo Triết Vũ nên gặp cháu ngay được không? ” – nó nói vào bộ đàm và chờ đợi.

Đã đến lúc phải kết thúc hợp đồng với Triết Vũ rồi. Nó không thể tiếp tục giữ một người rất có khả năng là người của Độc Long ở bên cạnh được. Nó cũng rất thắc mắc nếu là người của Độc Long thì tại sao cậu không hề hại nó hay làm hại tới Ngọa Long dù chỉ là một chút. Nếu không phải vì những thắc mắc này thì có lẽ ngay cơ hội bước chân vào cổng của nhà nó Triết Vũ cũng không có.

Có tiếng gõ cửa phòng nó, nén lại hơi thở và thu xếp lại đồng giấy tờ trên bàn lại nó lên tiếng: “ Mời vào” – thanh âm lạnh lẽo xấu nó khiến cho Triết Vũ dù chưa nhìn thấy mặt nó cũng có thể cảm nhận được một việc gì đó trong phòng đợi cậu bước vào.

20. Chương 20

Quả nhiên khi bước chân vào phòng Triết Vũ đã cảm nhận được luồng hàn khí lạnh lẽo toát ra từ nó. Chưa bao giờ nó lại như vậy cả. Không gian trong phòng như đông cứng lại, tưởng chừng một cử động nhỏ thôi cũng sẽ làm vỡ tan cái không khí ấy. Thời gian gần như là kéo dài vô tận nếu như nó không chủ động lên tiếng:

“ Nói đi, rốt cuộc cậu là ai?” – nó đã có câu trả lời đầy đủ trong tập hồ sơ để trên bàn trước mặt nó nhưng nó muốn cậu có câu trả lời do miệng cậu nói ra.

Nhẹ nhàng ngồi trên chiếc ghế đối diện nó và nở một nụ cười che giấu cảm xúc của mình. Cậu tự tin rằng nó không thể biết sự thật nhanh đến vậy được nhưng cậu đã nhầm vì nó muốn biết truyện gì liên quan cậu thì thật là dễ dàng.

“ Tôi là Lý Triết Vũ, là vệ sĩ của cô không phải sao?” – cậu nói mà không để ý đến nét mặt rất khó coi của nó. Khuôn mặt Hạ Vi đang dần đen sạm lại do tức giận.

“ Vậy cậu thử nói xem đây là những gì? Đừng nói với tôi là cậu không hề biết người trong những thông tin ở đây là ai nhé.” – vừa nói nó vừa ném tập hồ sơ về phía cậu.

Khuôn mặt cậu trắng xanh nhìn rất thảm hại, quả nhiên Hạ Vi là một cô gái không đơn giản như hình dáng bên ngoài.

“ Vậy là cô đã biết tất cả nhưng tôi mong cô hiểu rằng tôi không hề có ý làm hại cô cả. Tôi chỉ mong cô hiểu là tôi đang cố giúp cô quay về với thiếu gia Gia Anh mà thôi.” – cậu nói chưa dứt cậu đã bị nó tấn công.

Là một cú đá thật tạt ngang thật sự với lực rất mạnh. Mỗi khi tập luyện ở Ngọa Long nó cũng đã tập với cậu nhưng lực của cú đá ấy không hề có uy lực như cú đá vừa rồi. Cú đá ấy nhằm thẳng vào ngực cậu, may mà cậu dặc đưa 2 tay ra đỡ lấy, trong tích tắc ngăn ngừa cậu hiểu ra rằng mình không phải là đối thủ của Hạ Vi. Loạng choạng, cậu lùi một bước nhỏ về phía sau để lấy lại thăng bằng.

“ Đó chỉ là đòn cảnh cáo cậu, tôi không hi vọng sẽ nhìn thấy cậu vò bất kì lý do gì cả. Dù sao thì cậu cũng là người của nhà họ Trịnh mà giờ này thì tôi không mong có bất cứ mối quan hệ với ai của nhà họ Trịnh cả.” – nó nói và quay về phía cửa sổ nhìn ra hoa viên của biệt thự nhà nó.

“ Kể cả khi một người của nhà họ Trịnh sắp chết chỉ và có cô mới cứu được người đó?” – đây chính là câu nói như đánh thẳng vào tâm trí của nó.

“ Tôi không phải là một con cóc mà không thể nhận ra rằng cậu không hề làm sao cả; giờ thì làm ơn biến đi trước khi tôi đổi ý.” – nó vẫn tiếp tục buông những câu nói vô tình như vậy.

“ Đúng là tôi không sao, nhưng tôi đâu có nói tôi mà người đó là thiếu gia Gia Anh.” – một nụ cười thoáng hiện lên trên môi của Triết Vũ. Quả thật đây là cơ hội tốt để hàn gắn hai con người cố chấp này trước khi cậu phải rời khỏi nhà nó.

Đúng là câu nói của cậu có trọng lượng hơn hẳn khi nhắc tới Gia Anh, nó đã có linh cảm xấu nhưng không thể đoán ra là gì. Tâm trí nó xáo trộn, nên hay không việc hỏi thăm về Gia Anh ?

Không thể kìm chế được hơn nữa, mọi cảm xúc của nó như vỡ òa; Triết Vũ không hề có ý đùa cợt trong câu nói vừa rồi nên nó buộc phải lên tiếng:

“ Nói đi rốt cuộc..... đã có chuyện gì xảy ra.. vớ..i..... anh..... ấy....?” – nó nói với giọng run run. Nó không thể mất anh như vậy.

“ Nếu muốn thì cô có thể tự tìm đến, và đây là địa chỉ. Cô có thể tìm đến đó mà không phải lo lắng về nhà họ Trịnh vì cậu ấy đã ở một mình ngay khi vừa nhớ lại về cô. Nên nhớ việc sống chết của cậu ấy đang nằm trong tay cô” – cậu nói và đưa cho cô địa chỉ biệt thự của Gia Anh.

Ngay sau ấy, cậu bỏ lại nó trong phòng và đi về phía cửa biệt thự nhà nó. Triết Vũ đã hoàn thành mục đích của mình khi tiếp cận nó và giờ cậu có thể vun vén tình yêu cho bản thân mình.

Về phần nó, nó không biết mình đã đứng như vậy bao lâu, trong vô thức nó đã nắm chặt tờ địa chỉ mà Triết Vũ đưa in trong bàn tay.

Đi hay không đi? Nó vẫn chưa đủ mạnh để đến bên anh nhưng nếu không đến bên anh thì có lẽ nó sẽ hối hận cả đời. Trong lòng nó đang nổi lên 2 luồng suy nghĩ trái ngược : theo lí trí thì nhất định nó không đến nhưng trái tim nó đang gào thét thôi thúc nó phải đến ngay bên Gia Anh.

Nó không biết mình nên làm gì nên cứ đứng như vậy mãi.

21. Chương 21

Đột nhiên ở đâu đó xa xa vọng lại một bản nhạc quen thuộc

“....Anh lạc lối trong cô đơn

Trong tuyết phủ băng giá....”

Không phải là bài hát nào khác, đó chính là bài hát mà Gia Anh đã hát trong đêm dạ hội. Sau đêm ấy người ta đón nhận bài hát cuồng nhiệt và giới trẻ của đảo Thiên Đường đang lùng sục nhân vật nữ chính trong bài hát ấy.

Bất giác khi nghe thấy bản nhạc này nó đưa tay chạm vào tiểu thiên sứ trên cổ nó. Bài hát ấy đã thổi bùng lên ngọn lửa tình trong lòng. Nó muốn cùng anh đi hết cuộc đời này cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Trước khi nó kịp đưa ra quyết định cuối cùng thì đôi chân đã kịp đưa nó ra ngoài. Hạ Vi đã ra khỏi nhà họ Hạ để chạy về phía địa chỉ mà Triết Vũ đã đưa cho nó. Nó giận Triết Vũ vì đã lừa nó nhưng nó cũng phải cảm ơn cậu ta vì nhờ những gì cậu ta vừa nói làm nó hiểu ra rằng nó không thể mất Gia Anh thêm lần nữa.

Nó đã chạy, hơi thở ngày một gấp gáp và trong lòng nó đang dâng lên một nỗi lo sợ man mác. Nếu như Triết Vũ nói sự thật thì Gia Anh đang gặp nguy hiểm, mọi suy nghĩ lúc này của nó đều hướng về Gia Anh.

Trong chốc lát nó đã đứng trước biệt thự của Gia Anh, nó thật sự rất ngạc nhiên vì ngôi biệt thự này được xây dựng theo thiết kế mẫu của nó. Không có nhiều thời gian để do dự, nó đi qua cánh cổng không hề khóa một cách dễ dàng. Từ cổng tới cửa chính là những khóm tú cầu và thiên kiều – hai loài hoa nó thích nhất

được chăm sóc một cách tỉ mỉ. Ngôi biệt thự được sơn màu trắng sữa, tất cả các cánh cửa đều đang đóng kể cả cửa sổ. Khi nhìn thấy vậy linh cảm có chuyện chẳng lành càng dâng cao trong lòng nó.

Hạ Vi liên tục gõ cửa: “Gia Anh, mở cửa cho em. Em Hạ Vi đây. Anh có trong đó không? Cho em vào đi...”.

Nhưng vô ích không có ai mở cửa cho nó cả. Gia Anh có nghe thấy tiếng gọi của nó nhưng anh nghĩ là mình bị ảo giác nên không đáp lại hơn nữa có thật là nó ở ngoài kia thì anh cũng không thể nhúc nhích cơ thể mình chứ đừng nói là ra mở cửa cho nó.

Không còn cách nào khác, nó đành dồn toàn bộ sức lực của mình vào chân trái rồi đá thật mạnh vào cánh cửa; thế nhưng cánh cửa vẫn cứ trơ trơ ra đó không hề suy chuyển chút nào cả. Bất ngờ, nó nắm lấy tay nắm của cánh cửa và xoay thì cửa lại mở ra một cách hết sức nhẹ nhàng. Chỉ vì nôn nóng lên nó không hề phát hiện ra cửa chính không khóa.

Đi thẳng vào trong nhà, nó cảm giác thật khó thở khi mà không khí ở đây tràn ngập toàn là mùi rượu. Không chút do dự Hạ Vi đi thẳng về phía căn hầm chứa rượu (dĩ nhiên là do nhà do nó thiết kế thì nó phải nắm rõ vị trí từng nơi ạ.). Quả nhiên anh ở đó, bất động trong một góc tối của căn phòng; xung quanh là vô số vỏ các chai rượu nặng đã rỗng ruột như; Vodka, Martin...

Nó hoảng loạn tới tột độ và đi tới bên anh. Khuôn mặt của Gia Anh tái mét lại như không còn giọt máu nào trên mặt cả. Nếu không nhìn thấy ngực anh vẫn còn phập phồng vì hơi thở khá yếu của anh thì nó sẽ nghĩ anh đã về miền cực lạc rồi. Trên khoe môi của anh có những vết máu đã khô nhưng cũng có vết máu còn khá mới. Chiếc áo sơ mi của anh cũng dính máu ít nhiều.

Nhìn thấy anh như vậy lòng Hạ Vi xót xa tột độ. Nó có xứng đáng với tình cảm của anh dành cho nó? Sao anh phải dấn vật bản thân mình vì nó đến gần chết thế này?

Quả thật sau buổi sáng ngày nó từ chối anh rõ ràng như vậy thì Gia Anh khi vừa về tới nhà là tới ngay căn hầm rượu này. Gia Anh cũng không nhớ nổi bản thân mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ biết rằng anh đã uống rất nhiều. Uống rồi nôn khan, nôn khan rồi lại uống.

Anh muốn nhờ mem rượu để làm tê dại đi cảm xúc của mình nhưng anh đã thất bại. Uống rượu vào anh lại nhớ đến nó; càng nhớ tới nó anh càng thấy trái tim mình rất buốt. Cảm giác ấy khiến cho anh quên luôn cả cơn đau đang hành hạ anh vì anh đã uống quá nhiều rượu.

Đúng cả đêm anh đã nôn khan và kèm theo cả máu chứng tỏ anh đã bị chảy máu dạ dày. Có hề gì so với nỗi đau nhức nhối trong trái tim anh? Khi cơ thể anh sắp không thể chịu đựng hơn nữa thì anh nghe thấy tiếng của nó. Anh không tin vào tai mình nữa, và anh nghĩ đó là ảo giác.

Nhưng khi nghe rõ tiếng động và anh hé mắt nhìn qua rèm mi khép hờ của mình thì anh đã nhìn thấy nó. Tự hỏi mình xem đây có phải là ảo giác, nhưng sao ảo giác lại thật đến vậy khi mà anh có thể cảm nhận được mùi hương thân thuộc của nó. Nếu là một giấc mơ thì anh mong mình mãi mơ như vậy để không phải đau lòng khi tỉnh dậy mà không có nó.

Trong cơn say, anh có cảm giác bàn tay ấm áp của nó áp nhẹ lên trán anh. Từng hơi thở của nó ngay trước khuôn mặt anh, vậy là đây không phải là mơ mà là thật. Như thể phép màu đã xuất hiện anh cố dồn chút sức lực cuối cùng để nắm giữ đôi bàn tay nó trước khi lịm hẳn đi.

“ Hạ Vi, em đừng đi mà. Đừng rời xa anh nữa có được không?.....”

Đó là những gì nó nghe anh nói trước khi anh ngất hẳn. Lo sợ trước tình huống hiện tại. Nó không thể đưa anh về nhà nó hay đến bệnh viện, cách duy nhất lúc này là phải đưa anh đến khách sạn của nhà nó nhưng do nó đứng tên. Không có nhiều thời gian suy nghĩ nó buộc phải gọi điện thông báo về khách sạn để chuẩn bị phòng trước.

Khó khăn lắm nó mới có thể dìu Gia Anh ra khỏi cổng nhà để gọi taxi tới khách sạn. Trên đường đi, Gia Anh dù đã lịm đi nhưng không hề buông cánh tay đã nắm chặt tay nó ra; nhìn Gia Anh lúc này nó không thể cầm được nước mắt. Nó không muốn mất Gia Anh thêm nữa, đã quá đủ rồi.

Chiếc xe phóng đi rất nhanh và chẳng mấy chốc đã dừng trước khách sạn Blue – khách sạn của nó. Ngay trước cổng Blue đã có cả một đội ngũ bác sĩ và y tá đợi sẵn nó. Họ là những người ưu tú nhất mà nó đã yêu cầu thư kí của ba nó liên hệ cho nó khi 2 người đang đến khách sạn.

Ngay lập tức anh được họ chuyển lên phòng VIP của khách sạn với những trang bị y tế tối tân nhất. Nó không được theo vào trong phòng nên rất lo lắng cho tình hình của Gia Anh. Nhân viên khách sạn rất tò mò về người con trai mà cô chủ của họ đưa đến. Không phải vì đó là con trai mà vì họ nhìn thấy Hạ Vi đã khóc. Một cô chủ cứng rắn của họ cũng có lúc rơi nước mắt vì một người con trai sao?

Sau hơn một tiếng, cuối cùng cửa phòng đã bật mở và từ trong đó có một bác sĩ đi ra. Nhìn ông có một nét nào đó như là thất vọng trên khuôn mặt già nua của mình. Nhìn vào nó, ông đoán nó là người nhà của bệnh nhân lên đã đi về phía nó.

“ Xin lỗi bác sĩ nhưng tình hình Gia Anh thế nào rồi ạ?” – nó lên tiếng khi vừa nhìn thấy ông bác sĩ ấy.

“ Cô là người nhà bệnh nhân? Tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?” – ông nheo nheo mắt nhìn nó rồi lại nhìn đám nhân viên phục vụ đang đứng sau nó.

22. Chương 22

Nhìn ánh mắt của ông nó hiểu mình phải làm gì.

“ Mọi người đi làm việc cả đi có gì tôi sẽ gọi sau” – nó nói một cách dứt khoát – “ giờ thì ông có thể nói được chưa thưa bác sĩ?”

“ Có thể là tôi hơi cẩn thận thái quá. Tình hình bệnh nhân đã tạm thời ổn định và không có gì nguy hiểm. Chúng tôi đã tiến hành lọc máu và rửa dạ dày cho cậu ấy. Thật không hiểu cậu ấy nghĩ gì nữa, lần nào cũng làm tổn thương bản thân mình..giới trẻ ngày nay thật là.....” – ông nói như một lời oán trách.

“ Xin lỗi nhưng ông nói lần nào cũng làm tổn thương bản thân mình là sao ạ? Anh ấy uống hơi nhiều rượu nhưng anh ấy đâu có làm gì nữa đâu ạ?” – Hạ Vi truy hỏi lời nói của ông bác sĩ.

“ Xin lỗi nhưng cô có phải là người nhà của cậu ấy?” – ông hỏi với ánh mắt nghi hoặc.

“ Vâng tôi là bạn gái cũ của anh ấy. Chúng tôi đã chia tay cách đây hơn 2 năm.” – nó trả lời mà không khỏi xót xa. Đúng giờ nó là bạn gái cũ của Gia Anh, nó muốn quay về bên anh nhưng liệu anh có đồng ý?

“ Thì ra cô chính là nguyên nhân. Tôi nghĩ chắc hẳn cô chưa biết cách đây khoảng hơn 2 năm cậu ấy đã từng tự sát trong đêm sinh nhật của mình. Chính tôi là bác sĩ đã đứng ra phẫu thuật cho cậu ấy. Với tôi đó là một ca phẫu thuật khó quên bởi vì bệnh nhân còn quá trẻ và cũng rất đặc biệt. Kể cả khi cận kề cái chết cậu ấy vẫn giữ chặt trong tay một sợi dây chuyền mà nếu tôi không nhầm thì chính là sợi dây chuyền giống hệt cô đang đeo. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với 2 người nhưng tôi mong cô có thể khiến cậu ấy bớt kích động để không có những hành động quá khích như vậy nữa.” – từng lời, từng lời của vị bác sĩ như những mũi kim chích vào người nữa.

Vậy là trong thời gian qua nó đã hiểu nhầm anh. Anh đã yêu nó và phải chịu đựng nhiều. Hạ Vi không nghĩ được nhiều nữa. Nó muốn ở bên anh, chỉ kịp cảm ơn bác sĩ và đi về phía chiếc giường mà Gia Anh đang bất động trên đó. Anh nằm đó, bình yên không chút ưu tư.

Từng giọt nước mắt của nó lăn dài khi nó nhìn thấy vết sẹo khá sâu trên tay của Gia Anh. Có phải đã đến lúc nó lên tự mình giành lấy hạnh phúc ình. Cả đêm nó ngủ rất ít, nó nhìn Gia Anh suốt như sợ anh lại biến mất trước mặt nó.

Đến sáng, khi những tia sáng đầu tiên của ngày mới đang đùa nghịch trên làn tóc suôn thẳng tự nhiên của nó thì Gia Anh khẽ cựa mình. Phải anh đã tỉnh, cả một đêm trong những lúc chập chờn nửa tỉnh nửa mơ anh luôn thấy nó túc trực bên giường lo lắng cho anh. Nhìn nó ngủ như một con mèo con, lòng anh rộn lên những cảm xúc khó tả.

Hôm trước, khi anh uống rượu rất nhiều ấy, anh đã nghĩ mình sống không còn có ý nghĩa với ai nữa; nhưng bây giờ khi nhìn nó ngủ anh muốn mình phải sống phải thật mạnh mẽ để bảo vệ nó. Bảo vệ người con gái mà anh yêu trước những toan tính của người mà anh vô cùng căm ghét nhưng vẫn phải gọi là cha.

Dùng chút sức lực ít ỏi của mình Gia Anh vén nhẹ những lọn tóc lòa xòa trước trán nó để nhìn lại khuôn mặt nó thật lâu. Trong giây phút ấy, anh đã đưa ra quyết định của mình. Rút điện thoại ra anh gọi cho người mà anh không muốn gặp để thông báo về quyết định của mình.

“ Tôi đồng ý với yêu cầu của ông nhưng hãy cho tôi được làm những việc mà bản thân tôi muốn làm trong thời gian một tuần. Sau đó, hãy cho người đến đón tôi ở biệt thự Green (nhà riêng của Gia Anh đó ạ).” – nói xong anh cúp máy trước khi đầu dây bên kia trả lời.

Phải anh sẽ cố sống trong một tuần với nó thật có ý nghĩa. Chỉ một tuần nhưng anh muốn bù đắp cho nó trong suốt thời gian qua.

Khi anh vừa để chiếc điện thoại xuống cũng là khi nó tỉnh hẳn nhưng nó không hề nghe được những gì anh nói mà chỉ thấy anh đang cười với nó vẫn nụ cười ấm áp như hồi mới quen nhau

23. Chương 23

Nó tỉnh dậy và đã chạm ngay ánh mắt nồng nàn yêu thương của Gia Anh. Phải, nó muốn như thế này mãi, bình yên bên anh không tranh đấu, không có máu hay nước mắt phải rơi vì tình yêu của 2 người. Nó biết đó là một điều không thể xảy ra.

Trước sau gì thì ba nó và Trịnh Luân cũng phải sống chết một phen. Đến lúc ấy liệu hai người còn có thể dành cho nhau tình yêu?

Vậy thì bây giờ nó phải trân trọng từng giây, từng phút khi ở bên anh để rồi sau đó nó không phải hối tiếc vì chưa yêu anh hết mình.

Cũng như nó, Gia Anh cũng đã nghĩ phải trân trọng từng thời khắc được ở bên nó. Anh biết anh phải bảo vệ người con gái trước mặt mình mọi giá. Ai biết được sau bấy ngày nữa anh còn có cơ hội được nhìn thấy nó như bây giờ. Nụ cười của nó chính là tia ấm sưởi ấm trái tim băng lạnh của anh. Để nụ cười ấy còn mãi trên môi nó thì chính anh phải nỗ lực rất nhiều. Anh phải mạnh mẽ hơn, nếu cần thì bàn tay anh cũng có thể nhuộm máu vì nó.

Bốn mắt nhìn nhau tràn ngập ái tình cứ kéo dài mãi nếu cánh cửa phòng bật mở. Đó là nhân viên phục vụ phòng mang theo những món ăn mà đêm qua đích thân chuẩn bị dưới sự hướng dẫn của các đầu bếp của khách sạn.

“ Chị cứ để đó và lui ra ngoài được rồi, cần gì tôi sẽ gọi sau.” – vẫn cái giọng nhẹ nhàng mà kiên quyết rồi quay sang nói với Gia Anh : “ Em đã biết mọi chuyện nhưng giờ em sẽ không nghe anh thanh minh gì cả cho tới khi anh chịu ăn một chút. Thể trạng của anh giờ này rất yếu không nên mất sức.”

Khác hẳn ngày thường anh tỏ ra rất nhí nhố trước mặt nó. Bình thường anh luôn phải mang khuôn mặt lạnh lùng để ít ra cho xứng với cái danh hiệu cậu chủ của Độc Long. Trước mặt nó anh đã để mình được sống đúng với bản chất của mình. Không những vậy anh muốn nhờ những cử chỉ thái độ này để che giấu những con sóng lòng đang ngầm sôi sục trong anh.

“ Tuân lệnh em – người yêu của anh” – vậy là nó định cầm lấy chiếc thìa và định giúp anh ăn sáng nhưng đã bị anh cản lại.

“Thôi mà em, để anh tự ăn được không? Người ngoài nhìn vào lại tưởng đôi ta là hai mẹ con thì chết.” – quả thật thua với lí luận của Gia Anh, nó đành ngồi nhìn Gia Anh đang cố ăn một chút một. Thỉnh thoảng anh lại cười, nụ cười của sự hạnh phúc. Nó đâu có biết rằng hạnh phúc của 2 người chỉ có vãn vãn là 7 ngày nữa, sau đó là những chuỗi ngày tràn ngập máu và nước mắt.

Gia Anh quả là một tay không vừa, ăn được chút ít lại không chịu ăn nữa với lý do nếu nó không chịu ăn cùng thì ăn cũng nhịn luôn. Vậy là trong căn phòng VIP hạng 1 của Blue có một đôi tình nhân hạnh phúc đang cùng nhau thưởng thức bữa sáng.

Nhưng đâu chỉ có một đôi tình nhân ấy là hạnh phúc. Trong phòng khách cầu Ngõ gia cũng có một đôi tình nhân hạnh phúc không kém. Vâng! Không sai đó chính là Triết Vũ và Minh Huyền. Sau khi “trút hết nỗi niềm tâm sự” cho nó biết thì Triết Vũ đã “dứt áo ra đi” để đến bên Minh Huyền. giờ đây, hai người đang ngồi cùng nhau ăn bánh, uống trà và.....xem...phim kinh dị.

Đang đến cảnh cao trào thì bất ngờ cánh cửa của đại sảnh mở toang đi kèm với tiếng động không thể lớn hơn: “ RẦ...ẦM.....MMMMMM”. Trong ánh sáng chói lòa của bình minh, hiện lên thân ảnh của một cô gái oai phong tột độ đang phăm phăm tiến về 2 con người đang hóa đá.

Ai da, nhìn vào cô gái ấy mà Minh Huyền thấy run sợ. Vẫn biết là Triết Vũ cũng đẹp trai, tài giỏi và nhất mực dịu dàng nhưng cô không nghĩ sẽ có ngày có người tìm tới nhà cô để đánh ghen.

Cô gái kia vẫn hăm hăm tiến thành về phía Triết Vũ. Vừa tới gần mặc cho ánh mắt ngạc nhiên của họ cô đã đưa ngay một cú đá về phía Triết Vũ. Đi kèm đó là một câu hỏi mang đầy sự phẫn nộ

“ nói ngay anh đã mang Hạ Vi đi đâu rồi?”

Vâng không sai vị nữ anh hùng, nữ siêu nhân ấy chính là Mỹ Linh. Sáng ra, Mỹ Linh sang nhà rủ nó đi học cùng nhưng từ trên xuống dưới Hạ gia đều khẳng định nó đi với Triết Vũ từ ngày hôm qua chưa về.

Quá tức giận cô đã cho người tìm Triết Vũ ở mọi nơi và kết quả là Mỹ Linh đã có mặt ở đây.

Không cho Triết Vũ trả lời cô đã tới tấp ra những đòn hiểm nhất trong Tiệt Quyền Đạo mà cô biết về phía Triết Vũ mặc cho ánh mắt như muốn lòi ra ngoài của Minh Huyền.

Phòng khách nghiêm nhiên trở thành chiến trường và những đồ vật có thể bay được như : cốc, chén, bình hoa.. đều bay loạn xạ trong không trung và tiếp đất rất nhẹ nhàng để tạo ra chuỗi âm thanh : “ RẦM, XOẢNG, CHOANG.....M. .2@\$\$%& (“

Nhờ chuỗi âm thanh cứ gọi là tấp tểi vui tai này đã đánh thức một ngày tỉnh dậy khi vừa mới chợp mắt sau một đêm làm việc cật lực. Bực mình vì ngủ mà cũng bị phá đám, người đó đi ra khỏi phòng và trước đó đã gầm lên:

“ Hai con người kia, ăn no đừng mỡ hay sao mà không cho người ta ngủ hả??”

24. Chương 24

Vâng đó chính là Thuận Phong, anh ta đang rất điên tiết. Thấy Triết Vũ và Minh Huyền quần quýt bên nhau anh thật sự mừng cho hạnh phúc của đôi trẻ(nghe như ông cụ non ý).

Anh đang rất tức giận vì cái kẻ đã phá đám khiến anh không được ngủ yên. Thuận Phong muốn phan hình xẻ thịt kẻ to gan đó. Và thế là anh ta đi ra khỏi phòng của mình để nhìn xem 2 người kia đang làm gì. Những tưởng là do 2 người kia nô đùa nhưng khi ra khỏi phòng thì nào ngờ mọi chuyện không như anh ta tưởng tượng.

Triết Vũ đang tránh không bị dính đòn của một cô gái quay lưng về phía anh ta nên không thể nhìn rõ mặt nhưng từ sau lưng anh ta đã nhận ra bóng hình ấy thật quen thuộc. Bóng hình ấy Thuận Phong đã chăm chú tìm kiếm giữa dòng người tấp nập của đảo Thiên Đường nhưng không thể tìm thấy. Dù có đánh chết anh ta thì anh ta cũng không thể quên được. Thuận Phong không tin lại có một ngày người con gái ấy lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta mà lại ngay trong chính ngôi nhà của mình.

a

Không kìm nén được bản thân, những bước chân gấp gáp đã đưa anh ta tiến về phía chiến trường của 2 người ấy. Ngay lúc ấy một chiếc gối ôm bị ném lên không trung và bị đánh rách khiến cho những chiếc lông bé xíu từ ruột gối bung ra như hàng ngàn bông tuyết đang rơi. Thật là một khung cảnh lãng mạn. Mỹ Linh ngay tức khắc dừng tay khi nhìn thấy khuôn mặt của người con trai trước mặt mình vì sock.

Trước mặt cô là khuôn mặt khô ngô và pha những nét kiên nghị. Mái tóc nâu bông bênh lãng tử và đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo thân thuộc. Tất cả những đường nét trên khuôn mặt ấy là của một người đã làm chủ trái tim cô từ lâu. Phải đó chính là Kenvin của Mỹ Linh và cũng là Thuận Phong cậu chủ của tập đoàn An Phát.

Chưa bao giờ cô nghĩ Thuận Phong là cậu chủ của tập đoàn An Phát cả. Những lúc ở bên anh ta cả 2 người đâu có bao giờ nhắc về thân thế của mình đâu. Không gian ấy dường như chỉ còn sự tồn tại của Mỹ Linh và Thuận Phong, cả 2 cùng gọi tên đối phương. Nhịp tim không còn bình ổn nữa mà đang đánh trống trong lồng ngực của Mỹ Linh, cô đang tiến lại phía Thuận Phong mà quên luôn vụ đánh lộn với Triết Vũ cũng như Thuận Phong đang tiến về phía cô. Triết Vũ thấy mừng trong lòng vì đã được Mỹ Linh bỏ qua nhưng cậu lại thấy lo lắng cho số phận của Thuận Phong. Và điều dĩ nhiên là cả Triết Vũ và Minh Huyền được hóa đá tập 1 khi thấy 2 người này ôm chầm lấy nhau. Từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên khuôn mặt của Mỹ Linh và đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc.

“Em tìm được anh rồi, em cứ ngỡ...” Lời nói của Mỹ Linh chưa hết thì cặp môi của cô đã bị khóa chặt bằng một nụ hôn nóng bỏng rất bá đạo của Thuận Phong. Nụ hôn này khiến Triết Vũ và Minh Huyền hóa đá tập 2. Phải lúc lâu sau khi 2 nhân vật chính của màn khóa môi nóng bỏng bình tĩnh hơn thì Triết Vũ và Minh Huyền mới được biết sự thật.

Minh Huyền cũng đã biết được lí do vì sao Thuận Phong hết lần này đến lần khác từ chối các cô gái được giới thiệu cho làm quen vì đơn giản anh ta đã yêu sâu đậm một người con gái mang tên Mỹ Linh.

Thấm thoát, 6 ngày trôi qua là những ngày bình yên và hạnh phúc đối với tất cả mọi người trên đảo Thiên Đường. Ngày thứ 7 trong giao kèo của Gia Anh đã đến, là ngày cuối cùng anh được bên nó nên anh muốn được trọn vẹn bên nó ngày cuối cùng. Phải nói là nhờ 6 ngày trước đó mọi hiểu nhầm đều đã được hóa giải nên nhóm bạn của nó không ở con số 3 nữa mà là 7 bao gồm: Triết Vũ, Mỹ Linh, San San, Minh Huyền, Thuận Phong, Gia Anh và nó.

Ngày cuối cùng ấy Gia Anh đã rủ cả nhóm ra biển chơi, trên đường đi tràn ngập tiếng cười. Bảy người đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của người đi đường. Trên bìa biển, sóng reo từng đợt lúc nhẹ nhàng như hoan nhĩ trước hạnh phúc của các cặp đôi nhưng cũng có lúc dữ dội như đang gào thét báo hiệu về một tương lai không êm đềm của họ.

Một bữa tiệc nho nhỏ do 3 chàng trai làm đầu bếp vì 3 trong 4 cô nương không biết nấu ăn (có mình San San là biết) đã diễn ra ngay trên khu vườn ngoài trời trong khu nhà nghỉ của anh em Thuận Phong – Minh Huyền.

Ráng chiều vội vã buông xuống, những cánh hải âu ở phía xa xa đang tìm đường về tổ trước khi mặt trời tắt hẳn. Sau bữa tiệc, mọi người tản ra từng đôi một để đi dạo trong khi San San trở về nhà nghỉ vì mệt. Hạ Vi và Gia Anh đã tay trong tay đi dọc bờ biển không biết là trong bao lâu. Gia Anh muốn lưu lại giây phút này mãi mãi.

Ngày đã sắp hết, anh đã sắp phải dời đi; những lời anh vạn lần muốn nói nhưng không thể nói ra khi nhìn vào nụ cười hồn nhiên của nó. Ngồi lại trên mỏm đá, nó kiên quyết muốn cùng anh ngắm hoàng hôn trên biển. Gió biển lồng lộng mát rượi kèm theo những tiếng sóng vỗ rì rào thật là: thiên thời, địa lợi và nhân hòa để nhưng tâm sự nhưng với nó – vua ngủ siêu cấp thì lại là điều kiện thuận lợi để nó lăn ra ngủ mà không biết rằng Gia Anh đang cố gắng nói với nó những lời trong sâu tâm can mình:

“Hạ Vi, mai này dù có thế nào thì em cũng phải sống thật mạnh mẽ nghe không? Bất kể anh làm gì thì mong em hãy tin là anh rất yêu em và mọi điều anh làm đều vì em.”

Khi quay sang anh đã thấy khuôn mặt thanh tú của nó gục trên vai anh. Gió biển về đêm đã se lạnh, Gia Anh cởi chiếc áo ngoài của mình khoác cho nó và bế nó về nhà nghỉ. Về tới nơi, chưa có ai về cũng như không thấy San San đâu nên anh đã đưa nó về phòng và không nỡ dời đi.

Chiếc điện thoại của anh rung lên không nghe cũng không được mà nghe thì sợ nó tỉnh giấc nên anh đã ra ngoài để nghe điện thoại. Khi vừa mở máy là đầu dây bên kia đã có giọng nói của Trịnh Luân:

“ Con trai à, hôm nay đã là hạn cuối rồi đó, hãy về Green ngay để thực hiện giao kèo với ta đi chứ. Nếu không cả con và con nhỏ đó không được bình yên đâu và con đừng nghĩ là có thể thoát khỏi được bàn tay của ta”. Sau đó là những tiếng tút tút kéo dài khô khốc.

Phải, đã đến lúc anh rời khỏi đây để thực hiện giao kèo của mình. Ngoài trời những đám mây đen kéo đến tự bao giờ báo hiệu một cơn giông sắp kéo tới cũng như giông bão đang kéo đến trong cuộc đời nó và Gia Anh. Anh đã rời xa nó mà không có một cơ hội nào để giải thích cho nó hiểu.

Không lâu sau, trong lòng thành phố có một vụ tai nạn đã xảy ra. Cả chiếc xe biến dạng hoàn toàn, người trên xe mất rất nhiều máu, cơ hội sống rất mong manh. Tất cả mới chỉ là bắt đầu của một âm mưu được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Nó cứ ngủ như vậy nếu như không có tiếng chuông điện thoại phá hoại đó. “ Alô...” nó nghe máy và đưa mắt tìm anh nhưng không thấy đâu.

“ Alô, tiểu thư Hạ Vi xin lỗi đã làm phiền cô vào buổi tối muộn như thế này nhưng chúng tôi đang gọi cho cô từ bệnh viện Yale. Chúng tôi có một bệnh nhân đang trong tình trạng nguy cấp và rất có thể là người nhà của cô..” nó nghe tới đây thì như đất dưới chân nó như sụp xuống và không còn dám nghe tiếp nữa.

Không lẽ vì lý do đó mà anh không có mặt ở bên nó. Nó thật sự lo lắng cho anh và nỗi lo ấy bị nhân lên gấp bội phần khi nó gọi vào máy anh nhưng chỉ nghe được một câu nói lạnh lùng: “ Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.

Nó lo lắng vô cùng. Ai là người bị tai nạn? Hiện giờ Gia Anh đang ở đâu? Lòng nó rối như tơ vò. Ngay trong đêm, bất chấp cơn giông nó vẫn lái xe về phía thành phố mà mục tiêu chính là bệnh viện Yale.

25. Chương 25

Gió đêm lạnh buốt, trên con đường trở về thành phố nó không quên gọi điện báo cho tất cả tập trung tại Yale vì rất có thể Gia Anh bị tai nạn. Sau 15 phút tất cả tập trung tại Yale nhưng ông trời thật biết đùa khi nó đặt chân tới nơi đã nhìn thấy dì Trần và Giang Thiệu Du – trợ lý kiêm thư ký của ba nó đang đứng ở sảnh của bệnh viện với vẻ mặt hốt hoảng vô cùng.

Nếu là Gia Anh thì người đứng ở đây sẽ là người của Độc Long nhưng lại không có một ai cả, không lẽ....

Nó không dám nghĩ tiếp nữa mà tiến thẳng về phía 2 người đó đi theo sau là: San San, Mỹ Linh, Minh Huyền, Triết Vũ và Thuận Phong. Nó biết lúc này nó cần phía bình tĩnh nhưng lượng adrenaline trong máu tăng cao khiến tim nó đập vô hồi.

“ Tiểu thư, xin cô hãy bình tĩnh...” Giang Thiệu Du vừa cất lời nói đã bị nó chen ngang

“ Nói ngay, ai là người bị tai nạn?”- trong lòng nó đã có đáp án nhưng nó vẫn muốn một lời xác thực của Thiệu Du.

“ Thưa cô, là ông chủ ạ...” – dì Trần đã nói trong nghẹn ngào. Cả hai đều cúi đầu nhìn xuống sàn nhà mà không dám nhìn vào ánh mắt của nó.

Câu trả lời của dì Trần đã giáng cho nó một đòn nặng nề, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình nó thật vất vả để đứng vững.

Sau nó là những tiếng khóc nho nhỏ của các cô gái. San San và Mỹ Linh đã coi ba nó như ba của mình nên không thể đứng trước tai nạn bất ngờ của ba nó được. Một bàn tay xiết nhẹ trên vai nó, là Triết Vũ cậu đang cố tìm cách an ủi nó. Trong thời gian lưu lại nhà nó cậu cũng đã cảm nhận được tình cảm của ba nó, ông coi Triết Vũ là một thành viên trong gia đình.

Với bản thân nó, mọi thứ trước mắt chỉ là một màu đen tối của sự đơn độc và lạnh giá. Mẹ đã dời bỏ nó và ba. Nếu nay ba nó cũng theo mẹ thì chẳng phải nó sẽ trở thành cô nhi sao? Không nó phải cố gắng gượng, cố hi vọng cho dù chỉ là một tia hi vọng mong manh thì nó cũng phải giành lại sự sống và cho ba nó từ tay của thần chết.

“ Vì sao ba tôi lại như vậy? Do ai gây ra?” – nó hỏi Thiếu Du, không thể tha thứ cho kẻ đã gây ra chuyện này. Nó không dám tin là người ấy lại ra tay tàn độc đến vậy.

“ Ông chủ bị tai nạn khi tự mình lái xe từ võ đường về nhà ạ. Mọi ngày vẫn có người đưa đón nhưng hôm nay ông chủ nhất quyết muốn về một mình nên chuyện đã xảy ra. Còn về kẻ đứng sau vụ tai nạn này tôi đã cho người tìm hiểu rồi ạ” – Giang Thiếu Du run sợ trước vẻ mặt của nó

“ Hiện giờ tình hình của ba tôi thế nào?” – nó hỏi câu cuối cùng trước khi khụy ngã. Mọi người đổ xô lại để đỡ nó nhưng nó đã nằm gọn trong tay của Thiếu Du.

“ Hiện giờ ông chủ đang trong phòng phẫu thuật, các bác sĩ giỏi nhất đang ở trong đó rồi nên mong tiểu thư hãy an lòng” – và anh ta diu nó lại chiếc ghế trước phòng phẫu thuật.

“ Tôi muốn được yên tĩnh, mọi người về đi” – nó quay sang nói với những người bạn của mình. Đưa ánh mắt ái ngại nhìn nó, họ hiểu rằng nó cần có thời gian để bình tĩnh lại. Nó đã gặp một cú sock quá lớn mà Gia Anh lại biến mất không ở bên cạnh nó lúc này.

Mỗi người một suy nghĩ nhưng chung quy lại vẫn là lo lắng cho nó. Triết Vũ ra khỏi bệnh viện nhưng không về nhà Minh Huyền hay về nhà họ Trịnh mà thẳng tiến về Green. Triết Vũ tới nơi nhưng mọi ánh đèn vẫn tắt ngấm, không hề có một dấu hiệu nào cho thấy có người đang ở nhà.

Mở cánh cửa ra, tìm khắp mọi nơi nhưng Triết Vũ không hề tìm thấy Gia Anh. Nhìn kĩ lại trong phòng ngủ của Gia Anh, trên giường có 2 phong thư: một đề tên Triết Vũ, một đề tên Thuận Phong. Triết Vũ cầm phong thư đề tên mình lên và mở ra đọc:

“ Triết Vũ khi cậu đọc lá thư này cũng là lúc tôi không còn trên đảo nữa. Tôi sẽ dời khỏi đây và rất có thể không có ngày quay trở lại. Từ giờ cậu đã được tự do, cậu không còn là người của Trịnh gia nữa. Hãy sống hạnh phúc bên người con gái mà cậu yêu và mong cậu sẽ giúp tôi chăm sóc cho Hạ Vi.”

Triết Vũ không hiểu nổi Gia Anh đang nghĩ gì mà lại dời bỏ nó trong lúc tình cảm 2 người đang mặn nồng. Liệu vụ tai nạn của ba Hạ Vi có liên quan đến việc Gia Anh biến mất.

Cầm lá thư đề tên Thuận Phong, Triết Vũ đi về phía nhà của họ Ngô. Tại đây, không rõ những gì Gia Anh viết gì nhưng ngay sau đó Thuận Phong đã thông báo cho Mỹ Linh 2 người sẽ cùng nhau đi Mỹ du học ngay sáng hôm sau. Trong đêm, mọi thủ tục cho 2 người đi du học được hoàn tất.

Quay lại Yale, thời gian như ngừng trôi, Giang Thiếu Du nhất quyết không ra về, anh ta phải ở bên nó để đảm bảo người kế nhiệm của tập đoàn được an toàn cũng như thu xếp cho ca mổ của Hạ Thái Sơn diễn ra thuận lợi nhất. Các y tá, bác sĩ vẫn cứ ra vào, đèn mổ vẫn cứ sáng. Mùi thuốc sát trùng khiến nó nhớ lại ngày mẹ nó ra đi mãi mãi.

Những giọt nước mắt bị kìm nén nay tuôn rơi, nó không muốn trở thành cô nhi. Một chiếc khăn trắng tinh mềm mại và một cốc cà phê nóng hổi được Thiếu Du chìa ra trước mặt nó. Anh ta đã từng là cô nhi và năm 12 tuổi anh ta được ba nó đưa về Ngọa Long nuôi dạy. Với anh ta thì Hạ Thái Sơn chính là người cha thứ 2 của mình. Mặc dù chỉ hơn nó 4 tuổi nhưng Thiếu Du đã giúp ba nó quản lí võ đường và là một trợ thủ đắc lực của ông.

“ Tiểu thư mong cô hãy cứng rắn hơn, hiện giờ ông chủ còn chưa biết ra sao, nếu cô cũng gục xuống thì lấy ai chèo chống tập đoàn đây?” – Thiếu Du dùng những lời lẽ nhẹ nhàng và thân tình nhất để an ủi nó.

Nó chưa kịp nói gì thì cánh cửa đã bật mở, trên băng ca là một người có vóc dáng của ba nó nhưng lại bị băng bó đã kín mít cả khuôn mặt chỉ chừa lại đôi mắt.

“ Bác sĩ, ông chủ/ ba tôi thế nào rồi” – Thiếu Du và nó đồng thanh tập 1

“Xin gia đình hãy bình tĩnh. Chúng tôi đã cố hết sức nhưng e là...” – ông bác sĩ nói và dè chừng khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Thiếu Du.

“ Ông còn không nói rõ.” – nó và Thiếu Du đồng thanh tập 2.

“ E là ông nhà sẽ không thể tỉnh lại nữa, suốt phần đời còn lại ông ấy chỉ có thể tồn tại trong trạng thái sống thực vật.” – ông bác sĩ biết người mà mình đang đứng nói chuyện là ai nên mồ hôi mẹ, mồ hôi con cứ thế túa ra.

“ XOẢNG...” – ly cà phê trên tay nó rơi xuống sàn nhà. Nó hoàn toàn kiệt sức khi nghe tin đó. Nó đã ngất xỉu trên tay của Thiếu Du.

Sáng hôm sau, nó thức dậy trong phòng hồi sức của Yale, việc đầu tiên nó làm là tìm ánh mắt của Gia Anh nhưng không hề gặp. Có lẽ một lần nữa anh đã bị đưa khỏi đảo Thiên Đường này.

Cánh cửa mở ra, Thiếu Du bước vào với bộ dạng vô cùng mệt mỏi.

“ Tiểu thư, cô tỉnh rồi ạ. Tình trạng của ông chủ đã ổn nhưng tập đoàn thì đang rất rối loạn. Tôi nghĩ dù muốn hay không cô cũng phải đứng ra làm chủ đại cuộc.”- Thiếu Du nói mà nhìn nó đăm đăm.

“ Tôi biết rồi, tôi sẽ không để công sức của ba tôi bị đổ vỡ trong tay tôi. Anh hãy triệu tập cuộc họp cổ đông trong 2 tiếng nữa. Đồng thời hãy cử vệ sĩ bảo vệ cho cha tôi. Giờ thì tôi muốn đi thăm ông ấy”. – nói rồi nó đi ra khỏi phòng.

Phải rồi, nó phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nó không còn thời gian để lo cho tình yêu của mình nữa.

26. Chương 26

Trong căn phòng trắng toát, tất cả mọi thứ trong phòng cũng trắng toát. Ba nó nằm đó, không còn cười âu yếm mà gọi nó “ con gái yêu”. Ba nó có thể tỉnh dậy và xoa đầu nó như mọi khi?

“ Ba à, con nhất định sẽ lãnh đạo tập đoàn và Ngọa Long thật tốt, ba yên tâm nha. Con cũng hứa với ba sẽ tìm ra kẻ đã làm cho ba ra nông nổi này. Bất kể kẻ đó là ai con cũng không tha thứ, cho dù đó là...” – nó nói đến đây và không dám nói tiếp nữa. Nó sợ những điều nó đang lo lắng là sự thật.

Sáng hôm ấy, Royal chấn động khi nghe tin 3 tiểu thư hàng đầu của trường đã nghỉ học(làm tan nát không ít con tim của các chàng si tình). Hai nam sinh anh tuấn, thông thái cũng đã tốt nghiệp sớm.

Mỹ Linh và Thuận Phong đã ra sân bay để đi Mỹ nhưng nó không thể đi tiễn vì nó có nhiều việc cần giải quyết. Thuận Phong giao phó lại mọi việc cho trợ lý của ba mình. Minh Huyền , San San không lỡ xa rời 2 người kia. Thật sự chuyến đi này của Thuận Phong và Mỹ Linh không biết khi nào mới trở về. Bề ngoài là đi du học nhưng thật ra họ có việc cần giải quyết gấp.

Trong phòng họp của tập đoàn Thái Sơn.

“ Tôi phản đối, một cô gái còn chưa đủ 18 tuổi thì làm sao có thể ngồi vào vị trí của tập đoàn được?” – theo sau câu ấy là vô số lời xì xầm về người con gái đang ngồi ở ghế chủ tịch.

“ Vậy theo ông bao nhiêu là đủ tư cách? “ – Giang Thiếu Du đã lên tiếng trấn áp người đàn ông kia.

“ Tôi.. tôi... nhưng cô Hạ Vi thậm chí còn không có kinh nghiệm kinh doanh. Thương trường như chiến trường, tôi không muốn mạo hiểm với số tiền của tôi. Tập đoàn này đâu chỉ của riêng nhà họ Hạ?” – tuy bị dồn vào thế bí nhưng ông ta vẫn cố gắng chống chế.

“ Đúng nhưng tôi mong ông nhớ cho, 75% cổ phần của tập đoàn là của người nhà họ Hạ tức là ba tôi là cổ đông lớn nhất. Về kinh nghiệm kinh doanh thì mời các vị đọc tài liệu trên bàn” – nó nói với một giọng lạnh lùng nhưng cũng đủ để bức người. Trên người nó đang phát ra một khí chất của người kế nhiệm đầy tiềm năng.

Giang Thiếu Du thăm phục cô chủ của mình. Chỉ một câu nói, nó đã khiến cả cổ đông cứng đầu nhất cũng phải im miệng.

Tất cả mọi người đều hóa đá khi nhìn thấy những tài liệu ấy. Tất cả đều là những tấm bằng tốt nghiệp ở mức độ đại học và sau đại học. Tất cả đều là của những trường đại học hàng đầu thế giới và chỉ mang một cái tên duy nhất: Hạ Vi.

“ Các vị đã có đáp án rồi đó. Và giờ thì chúng ta biểu quyết. Những ai đồng ý cho việc tiểu thư Hạ Vi sẽ thay thế ông chủ lãnh đạo tập toàn?” – Thiếu Du lên tiếng.

“ Tôi đồng ý” – cd 1

“ Tôi đồng ý” – cd 2.

“ Tôi tán thành.”

.....

....

..

“ Tất cả đã đồng ý, vậy thì tôi tuyên bố cô Hạ Vi chính thức trở thành tân chủ tịch của tập đoàn” – Thiếu Du tuyên bố trong những tràng pháo tay cầu các cổ đông.

Nó nhanh chóng rời khỏi căn phòng và đi về Ngọa Long. Nó cần phải làm việc và bảo vệ Ngọa Long này. Chưa tìm được ai để giúp nó quản lý võ đường thì Triết Vũ lại tự động đến nộp mạng cho nó.

Cậu không còn là người của họ Trịnh vậy thì đến giúp nó là chuyện đương nhiên. Nó có thể tin tưởng người này vì những gì cậu đã giúp nó và Gia Anh trở lại với nhau.

Triết Vũ tuyệt nhiên không nói gì về 2 lá thư của Gia Anh. Theo cậu, nếu Gia Anh muốn cho nó biết thì tự nó sẽ biết.

Tại một nơi cách đảo Thiên Đường rất xa, trên hòn đảo Dark Night; Gia Anh đang tham gia một khóa huấn luyện mang tên “ Đế Vương Địa Ngục”. Khóa huấn luyện ấy để đào tạo những người ưu tú cho Độc Long. Anh phải học để làm thế nào trở nên thật vô tình, thật tàn nhẫn. Và câu nói để miêu tả khóa huấn luyện ấy là “ kẻ sống sót duy nhất là kẻ mạnh nhất”.

Một năm trôi qua, mỗi người một con đường, một lựa chọn và giờ họ đang ở trong những trạng thái khác nhau.

New York – Mỹ.

“ Vẫn chưa có tin tức gì về người đàn bà đó sao Kenvin? Em lo cho Hạ Vi quá” – Mỹ Linh ôm chầm lấy Thuận Phong mà hỏi sau khi vừa vào đến nhà sau khi đi shopping.

“ Ukm. Anh cũng như e, lo cho Hạ Vi và ba anh quá nhưng giờ chúng ta vẫn chưa có chút mang mồi nào về người đàn bà đó cả”. – Thuận Phong trả lời cô trong khi tay vẫn không ngừng cầm cúi vào chiếc laptop của mình.

Đảo Thiên Đường – Việt Nam. Võ đường Ngọa Long

“ Vi vẫn khá lăm đó, bận lo công việc của tập đoàn mà vẫn không hề xa sút nhé. Tôi tập luyện nhiều như thế mà vẫn không thắng nổi Vi. Chúc mừng Vi nhé, nghe trợ lý Giang nói tập đoàn đứng thứ nhất khu vực Châu á Thái Bình Dương về doanh thu trong năm qua.” – Triết Vũ nói và đưa khăn cho nó.

“ Cũng nhờ có mọi người đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua” – nó nói và cầm chiếc khăn lau những giọt mồ hôi trên trán. Mái tóc của nó giờ không còn dài nữa. Nó đã cắt ngắn đi để coi như quên đi một quá khứ đau lòng mà không ngờ trước mắt nó còn nhiều lắm những chông gai.

“ Tình hình chú Sơn đạo này vẫn ổn chứ? Tôi bận việc của võ đường nên không thể đến thăm chú được. Vẫn không có tin tức gì của Gia Anh, thật không hiểu nổi anh ta nghĩ gì mà một năm qua không liên lạc chút gì cả.” – nói đến đây biết mình nói những điều không nên nói Triết Vũ đã im hẳn.

“ Ba tôi vẫn vậy, giờ tôi sẽ vào thăm ông. Mà hình như anh có khách đấy” – nó lảng tránh việc nhắc đến Gia Anh và nheo nheo mắt nhìn cơn lốc màu trắng đang ủa vào nhà.

Dark Night, khóa huấn luyện “Đế Vương Địa Ngục”

“Đã một năm từ ngày các người được huấn luyện. Hôm nay sẽ là bài kiểm tra cuối cùng. Ai là người sống sót duy nhất sẽ được dời khỏi đây. Các người được cung cấp: dao găm, kiếm Nhật và đoản côn. Giờ thì bắt đầu “sinh tử chiến!”

27. Chương 27

Tất cả lao vào nhau, 1 năm chung sống hay nhiều năm chung sống có nhiều tình cảm thì đã sao? Chỉ có một người được sống sót ra đời khỏi địa ngục trần gian này, lẽ duy nhất họ đã lao vào chém giết những người đã từng là anh em của mình.

Những lóe sáng hiện lên kiếm ảnh và mỗi khi một thanh kiếm hạ xuống là lại một người ngã xuống. Mùi máu tanh nồng nhanh chóng chiếm trọn cả không gian át cả mùi của gió biển. Trên mặt đất la liệt là những người bị thương nặng bởi những vết thương chí mạng. Đan xen với những người đã bị thương là những xác chết vẫn còn nóng hổi và co giật, máu từ vết chém vẫn ứa ra. Phía trên bầu trời là những đàn quạ đang bay lượn chờ để rĩa xác chết. Nhìn vào khung cảnh ấy ai ai cũng phải dợn người.

Trong cuộc chiến ấy có một quy luật duy nhất đó là không giết người sẽ bị người giết. Gia Anh cũng không thể đứng ngoài cuộc chiến đó, anh không muốn ra tay nhưng không thể. Anh phải sống sót trở về, chỉ có như thế anh mới có thể nhìn thấy nó thêm lần nữa dù chỉ là từ xa.

Trong mắt anh, tất cả đều là màu đỏ của máu nhưng vẫn phảng phất nét mặt của nó. Gia Anh không biết mình đã ra tay với bao nhiêu người. Cả chiếc áo sơ mi màu trắng thường ngày của anh đã đổi sang màu đỏ rực, phải giờ thì anh đâu còn phù hợp với anh nữa.

Một ánh sáng lóe lên bất ngờ từ phía sau lưng anh. Bất ngờ, không thể kháng cự được bởi trước mặt anh còn có 4 người nữa. Nếu giờ anh quay lưng lại để kháng cự với người đánh lên đó thì 4 người kia sẽ được nước làm tới nhưng nếu anh không quay lại thì sẽ được lĩnh trọn nhất kiếm đó. Thôi thì cứ đối phó với 4 người kia, cơ hội sống sót của Gia Anh sẽ cao hơn.

Lúc ấy, Gia Anh đã nghe được tiếng xé gió của một con dao găm đang tiến về mình từ phía sau.

“Phập” – anh nghe rõ tiếng con dao găm cắm vào da thịt nhưng lại không hề thấy đau đớn chút nào cả, bởi đơn giản con dao ấy đã cắm thẳng vào tim của kẻ đánh lên.

Ngay sau đó, một tấm lưng dựa vào người anh. Người đó không hề ra tay với anh mà chỉ tấn công những kẻ xung quanh. Không biết từ khi nào một vòng tròn đã vây xung quanh 2 người này.

Bây giờ không phải đấu đối kháng 1 chọi 1 mà là hội đồng 1 chọi mấy chục. Trong tích tắc, Gia Anh nhận ra người đã cứu mình là Kay – người bạn cùng phòng của mình. Đám người kia nhận thấy 2 người rất mạnh nên đã ngừng chém giết nhau mà thay vào đó là hội đồng Gia Anh và Kay. Đám người ấy nghĩ nếu có thể giết được 2 người này thì sẽ có cơ hội sống sót cao hơn.

Tới tấp vung tới là những đòn rất hiểm bằng kiếm và côn khiến cho Gia Anh và Kay không được nghỉ chút nào. Tuy nhiên 2 người cũng chỉ toát mồ hôi vì mệt tuy cả người đã nhuốm máu nhưng không hề bị thương. Cả hai cứ dựa vào nhau mà đánh trả những người xung quanh.

Kay và Gia Anh phối hợp rất ăn ý không có chút sơ hở nào để đám người đó tấn công. Đám người ấy đồng thì cũng đồng nhưng chưa đủ mạnh để có thể hạ gục được 2 người này.

Đánh mãi, Kay và Gia Anh đã mệt nhoài mà đám người kia vẫn còn tới hơn 2 chục. Trong một khắc, Gia Anh thấy xây xẩm mặt mày vì đã kiệt sức. Nhận thấy điều đó, có vài người này đã tấn công vào Gia Anh. Một đoản côn đứng lúc này nhằm đầu Gia Anh mà tiến tới. Kay đã đưa cánh tay trái của mình ra đỡ đòn này cho Gia Anh. Cảm giác rất buốt lan tỏa khắp cánh tay anh nhưng anh vẫn mỉm cười với Gia Anh:

“Dựa vào tôi, người anh em. Tôi sẽ không để cho ai có thể giết cậu đâu.” – vừa nói Kay vừa ra tay với đám người kia. Đó là câu nói đầu tiên của Kay với Gia Anh trong suốt cuộc chiến.

Được Kay cứu 2 lần, Gia Anh thật sự thấy con người này thật thân thiết với mình.

28. Chương 28

Phải, Gia Anh và Kay đã kề vai sát cánh bên nhau thì đã sao?Giây phút định mệnh cuối cùng cũng đến khi mà người cuối cùng trong đám kia gụcxuống chỉ còn lại Gia Anh và Kay. Thần chết đã có được linh hồn của 298 người nhưng vẫn chưa chịu dời đi khi chưa có đủ con số 299

Một người duy nhất được sống sót trở về, anh thật sự không muốn phải bỏ mạng nơi đây nhưng Gia Anh không thể xuống tay với người đã cứu mình tới 2 lần. Kay thì khác, anh ta do không được phép làm hại tới Gia Anh nên không thể ra tay. Hai người đứng nhìn nhau mãi mà không hề biết rằng mọi diễn biến của cuộc chiến lần này đều được đưa về trung tâm của Độc Long cho Trịnh Luân chứng kiến.

Nhìn Gia Anh chiến đấu mà Trịnh Luân không hề lo sợ bởi vì ông ta biết trong 1 năm anh đã mạnh lên rất nhiều. Lúc này khi nhìn Gia Anh mặt đối mặt với Kay ông ta đã đưa ra quyết định cuối cùng và cầm điện thoại lên gọi tới Dark Night.

Quay lại Dark Night, Kay là người đã lên tiếng phá vỡ sự im lặng đáng sợ

“ Gia Anh này, tôi biết cậu vẫn có người đợi cậu trở về, mỗi lần nhìn cậu ngấm chiếc dây chuyền trên cổ là tôi biết. Trong một năm ở cùng cậu tôi đã coi cậu như em trai của mình vì vậy cậu hãy giữ lấy mạng để trở về gặp người đó nhé. Còn tôi, không còn ai trên đời này là người thân của mình nữa lên chết cũng không hối tiếc.” - Kay vừa nói vừa dùng thanh kiếm định đâm vào bụng mình kết thúc cuộc sống.

Nhưng mọi cử chỉ của Kay không thể qua được mắt của Gia Anh nên khi thấy vậy ngay lập tức Gia Anh đã phóng chiếc dao găm của mình về phía Kay và đánh bật thanh kiếm ra một đoạn rất xa.

“ Anh nghĩ tôi là kẻ có thể chứng kiến ân nhân của mình tự sát ngay trước mặt ư? Chẳng phải tôi không có liên quan gì tới anh sao anh không giết tôi để được sống?... “ – Gia Anh vừa nói mà không để ý tới trên bầu trời đã xuất hiện một chiếc máy bay đang dần dần hạ thấp xuống.

Một phút sau, cảm giác nhói đau ở cánh tay và sau đó là nhẹ bẫng đi là cảm nhận chung của Gia Anh và Kay trước khi gục hẳn và bị mang lên chiếc máy bay đó.

Phải tới 2 ngày sau đó Gia Anh mới tỉnh dậy và nhận ra mình đang ở Độc Long. Nhìn xung quanh nhưng vẫn chưa hiểu vì sao mình lại ở đây. Rõ ràng là Gia Anh vẫn chưa phân thắng bại mà anh đã ở đây. Không lẽ...Gia Anh nghĩ ngay tới việc Kay đã bị Trịnh Luân giết hại thể nhưng khi cánh cửa phòng bật mở ra thì Gia Anh không khỏi giật mình.

Quay lại quãng thời gian một ngày sau sinh tử chiến, Kay đã tỉnh lại và nhìn thấy trước mặt mình là ông chủ của thể giới bóng đêm. Vội vã, Kay xuống giường và gặp người cung kính trước Trịnh Luân. Không cho Kay nói gì cả ông ta chỉ để lại một câu nói: “ Từ ngày mai cậu hãy là hộ vệ cho Gia Anh” rồi đi luôn.

Vâng người đứng trước mặt Gia Anh chính là Kay.

“ Cậu chủ, cậu tỉnh rồi ạ?” – Kay nói và đưa cho anh chiếc khăn ướt một chút để lau mặt.

“Vì sao anh lại ở đây? Không lẽ là anh lại được cha tôi tha cho.” – Gia Anh nó và nhìn đăm đăm vào người trước mặt xem là người hay là ma. Vô lí, nếu là ma thì sao lại có chân.

Thấy Gia Anh nhìn mình chăm chú lên Kay đã lên tiếng

“ Cậu còn mệt nên nghỉ sớm đi”.

Tối hôm ấy, trong Độc Long có một cuộc điện thoại bí mật, đó là cuộc điện thoại của Kay gọi cho ông chủ của mình

“ Ông chủ ạ, tôi đang ở cạnh Gia Anh. Mọi việc đều như ông dự đoán cậu ta không hề nghi ngờ gì về tôi cả. Bước tiếp theo tôi nên làm gì ạ?” – đó là Kay.

“Tốt, hãy giám sát mọi hành động của nó và báo lại cho tôi khi có tình hình mới. Hãy chú ý đừng để ai phát hiện ra thân phận của cậu hiểu chưa?” – giọng một người đàn ông vang lên và sau đó là tiếng tút kéo dài khô

khóc.

Kể từ sau sinh tử chiến được 3 ngày Gia Anh và Kay đã trở lại đảo Thiên Đường. Gia Anh quay về không phải với thân phận của một thiếu gia nữa mà là người thừa kế của Độc Long. Đó chính là điều kiện trao đổi của anh với Trịnh Luân, đổi cho 7 ngày bên nó là tham gia khóa huấn luyện Đế Vương Địa

Ngục rồi tham gia vào sinh tử chiến và cuối cùng là trở thành người thừa kế của Độc Long.

Anh không quay lại đảo Thiên Đường một mình mà đi cùng với Kay, người đã cứu anh 2 lần và anh coi đó như anh trai của mình.

Ngày anh trở về, không ai biết được thông tin ấy, nó và đám bạn chỉ biết có 2 nhân vật lớn của Độc Long đã đặt chân tới đảo Thiên Đường ngoại trừ một người – Giang Thiếu Du.

Anh ta đã nhận được thông báo ấy qua một cuộc đàm thoại lúc mà Gia Anh và Kay đang trên máy bay về đảo Thiên Đường

“Thằng nhóc ấy đang trở về, hãy chú ý tới mọi hành động của Hạ Vi cũng như thằng nhóc ấy. Ngoài ra, không được để tin này tới tai của Hạ Vi” – vẫn là một người đàn ông.

Từ đây sóng gió lại bắt đầu trên hòn đảo xinh đẹp. Nó sẽ không yên bình như cái tên của mình nữa. Mọi ân oán liệu có được hóa giải hay máu sẽ nhuộm đỏ nơi đây?

29. Chương 29

Hơn một tháng sau đó, mọi người của giới ăn đêm đều biết đến 2 nhân vật của Độc Long xưng là Kay và Hades đã lần lượt thôn tóm các băng nhóm nhỏ hơn và làm cho Độc Long ngày càng mạnh. Người ta dự đoán rằng nếu như Ngọa Long không có hành động gì thì e rằng chính nghĩa trên đảo Thiên Đường này sẽ không tồn tại nữa.

Nhưng tại sao Ngọa Long lại không ra mặt đối đầu với Độc Long? Đơn giản vì nó muốn nắm rõ xem người nó phải đối phó là ai? Liệu có phải là anh? Hạ Vi không hề hay biết mọi hành động của mình đều bị theo dõi bởi Thiếu Du và Kay. Họ làm việc cho ông chủ của mình và không hề phạm sai sót gì cả.

Sau một tháng có lẽ, mọi thông tin về 2 người tên Hades và Kay đều được tập trung lại trên bàn làm việc của nó – đó là những thông tin mà Triết Vũ đã giúp nó thu thập.

“Thôi, anh hãy nói vắn tắt về 2 người đó đi, tôi còn rất nhiều tài liệu cần xem qua” – nó nói trong khi tay vẫn lật giấy.

“Được thôi, nếu như đó là điều người đẹp muốn.” – Triết Vũ nhận được cái lườm cháy áo của nó và tiếp tục nói: “Kay năm nay 20 tuổi là nhân vật mà được Trịnh Luân chọn từ khóa huấn luyện Địa Ngục Đế Vương. Có vẻ như Trịnh Luân rất tin tưởng con người này vì anh ta chỉ đứng sau Hades và Trịnh Luân. Còn về phần Hades hành tung của anh ta rất bí ẩn chỉ biết rằng anh ta rất ít xuất hiện mà chủ yếu là thông qua chỉ thị cho Kay. Nghe nói anh ta còn rất trẻ”. Triết Vũ nói một hơi mới dừng lại

“Mục đích của bọn chúng là gì?” – nó vẫn nhìn vào tài liệu cầm trên tay

“Không biết nhưng hiện giờ chúng đang ra sức bành trướng và có vẻ như muốn nuốt gọn đảo Thiên Đường này” – nói và một điệu cười nhạt trên môi Triết Vũ.

“Anh hãy để những tài liệu đó ở đây và về Ngọa Long đi. Đừng quên nhắc mọi người cảnh giác và hãy phái thêm người của Ngọa Long tới các nhà hàng và bar của tập đoàn nhé.” – nó nói, trong lòng dâng lên một nỗi buồn man mác.

Nó không hiểu bản thân mình sao lại thế nữa. Có lẽ nó mong chờ Hades kia là Gia Anh nhưng nó cũng sợ nếu điều đó là sự thật. Bởi vì ngày ba nó tai nạn cũng là ngày Gia Anh rời xa nó.

Đêm ấy, trong một quán Bar tên Lucky cũng là một quán bar quan trọng của tập đoàn Thái Sơn, có một nhóm người của Độc Long đang tụ tập ở đây do Kay dẫn đầu. Anh ta nhận lệnh của Trịnh Luân thăm dò tình hình kinh doanh của bar để ông ta thực hiện những bước đầu tiên trong kế hoạch thâm tóm

Ngọa Long và tập đoàn của nó.

Nó không nhận được tin báo gì về nhóm người này và không hề nhận ra sự hiện diện của Độc Long nếu không nhờ San San. Trong đêm, San San tới

Lucky để nhảy vô tình đã nhìn thấy một người có hình xăm con rồng một mắt – đặc trưng của Độc Long. Vâng, người mà San San nhìn thấy chính là Kay. Anh ta cũng nhìn thấy nó nhưng là nhìn thấy một cô gái ăn mặc nóng bỏng với những bước nhảy mạnh mẽ toát lên vẻ đẹp đến mê người. Kay chưa bao giờ biết đến cái gọi là tình yêu sét đánh nhưng giờ thì anh ta đã trúng tiếng sét ái tình rồi.

Lặng lẽ quan sát San San và anh ta không biết được rằng nó đã đến Lucky dĩ nhiên là đi một mình. Nó muốn biết Gia Anh có quay lại hay không nên đã cố tình không cho Triết Vũ và Thiếu Du đi cùng.

Trong chiếc váy ngắn làm bằng da ôm sát cơ thể kèm đôi boots da đậm chất anh chị không ai nhận ra được đó là cô gái quyền lực nhất đảo Thiên Đường là chủ tịch đương nhiệm của Thái Sơn. Toàn thân nó toát ra vẻ đẹp đến tà mị.

“Bọn họ đang ở đâu?” – nó hỏi San San khi vừa đặt chân tới nơi.

“Ở đằng kia nhưng tôi nghĩ bà nên cẩn thận,” – San San nói rồi chỉ cho nó vị trí đám người của Độc Long.

Nó đang định ra đó hỏi chuyện “thân mật” thì chuông điện thoại của nó reo lên.

“Alô” – nó vừa bắt máy đã nghe được giọng nói không thể hơn hớn của

Triết Vũ.

“Alô, Vi à. Về ngay Ngọa Long nhé tôi có tin mừng cho cô đó”. Cậu cúp máy ngay không thương tiếc vì sợ tốn tiền điện thoại =.=.

30. Chương 30

“Thôi Triết Vũ gọi tôi về Ngọa Long rồi, nghe giọng hân hỉ hơn hớn lắm cơ. Mà bà ở lại theo dõi đám người kia giúp tôi nhé. Đổi lại tôi sẽ đãi bà một bữa ra trò được chứ?” – nó nói rồi nháy mắt với cô bạn thân của mình.

“Ok!chỗ này bà cứ giao cho tôi” – San San nói với nó.

Nó nhanh chân dời khỏi Lucky về lại Ngọa Long. Nó không biết rằng đêm nay sẽ thay đổi mọi thứ. Khi về đến nơi, nó thấy Triết Vũ ngồi ở vị trí phó đường chủ và phía dưới là tập trung đông đủ đệ tử của Ngọa Long.

“Đường chủ đã về”- mọi người đồng thanh lên tiếng và gật người chào nó.

Không nói, không rằng nó tiến đến vị trí của mình.

“Mọi người ngồi đi. Triết Vũ có chuyện gì mà anh gọi tôi gấp gấp như vậy?” – nó nhìn sang thấy Triết Vũ đang đắm chìm suy nghĩ.

“Có lẽ là đã tìm thấy kẻ gây tai nạn cho chủ tịch. Đêm chủ tịch bị tai nạn đã có người nhìn thấy người đó đâm vào xe của chủ tịch và bỏ trốn. Sau đó, không nhìn thấy hân xuất hiện nữa nên nhân chứng đã không báo lại cho chúng ta mặc dù treo thưởng rất cao. Hôm nay, nhìn thấy hân xuất hiện tại đảo Thiên Đường nên đã báo với tôi.” – Triết Vũ nói và nhìn nó xem biểu hiện của nó.

“ Hiện giờ hân ta ở đâu?” – nó nói mà không dám nghĩ xem thật sự người đã gây tai nạn cho ba nó có phải là Gia Anh không.

“ Hân đang ở khu vực của Độc Long quản lí. Vì vậy tôi mới gọi Vi để hỏi xem giờ chúng ta nên làm thế nào?” - giọng cậu vẫn đều đều.

“ Anh cũng đã biết mà, nợ máu phải trả bằng máu cho dù đó là bất cứ người nào.” – trong mắt nó hiện lên hình ảnh tươi cười của ba nó. Đã lâu rồi nó không được ba ôm vào lòng, đã lâu rồi ba vẫn cứ bất động trên giường. “ Anh hãy chuẩn bị đi, chúng ta sẽ tới đó, đừng quên mang đi những người mạnh nhất. Và nhớ họ phải là những người trên không còn cha mẹ phải phụng dưỡng, dưới không có vợ đại con thơ, cũng không được là con độc đinh trong gia đình vì rất có thể lần này ra đi là một đi không trở lại” – nó đã sẵn sàng để đòi lại công bằng cho ba nó.

Về phần Gia Anh, không sai anh chính là Hades của Độc Long, giờ đây anh đang nghe cuộc điện thoại của Thuận Phong về việc anh đã nhờ Thuận Phong làm giúp.

“ Tôi đã tìm được người đàn bà đó. Hiện tại tôi đang ở sân bay vừa về tới đảo Thiên Đường xong. Cậu hiện tại đang ở đâu để tôi đưa bà ta tới đó.” – đó là Thuận Phong đang nói, bên cạnh anh ta là một người đàn bà đẹp nhưng cũng đầy u buồn.

“ Vậy anh hãy đưa bà ta tới bên bờ sông Rex đi tôi và người của tôi đang ở đó.” – Gia Anh nói và cúp ngay điện thoại.

Đêm nay, một vở diễn cuối cùng sẽ diễn ra ngay trên bờ sông Rex ấy.

Tất cả mọi người sẽ đều phải tham dự vào vở kịch ấy. Đó sẽ là bi kịch hay là hài kịch thì chỉ có chúa mới biết được.

31. Chương 31

Cùng lúc ấy, người ta nhận thấy đêm nay sẽ là một đêm không yên bình. Cả Độc Long và Ngọa Long đều đã đổ ra đường và hướng tới bờ sông Rex.

Trong đầu nó lúc này không có ý nghĩ gì khác là phải trả thù cho ba nó. Không có thời gian để cân nhắc xem bên Độc Long có bao nhiêu người và nó cũng không ngờ được Gia Anh không hề có chuẩn bị nhiều như vậy.

Anh chỉ chuẩn bị để thanh toán một nhóm khác mà nhóm này đứng thứ ba trên đảo Thiên Đường là sau Ngọa Long và Độc Long. Nhóm này do một tên là Một Mắt đứng đầu, từ lâu hân đã mơ ước có được địa bàn của Độc Long cũng như Ngọa Long.

Chính tại bờ sông Rex, nhóm của Một Mắt đang đánh lén một nhóm nhỏ của Độc Long nên Gia Anh và Kay phải đến giải vây cũng như thanh toán nhóm này.

Khi người của Ngọa Long và nó đến nơi thì trận đánh vẫn chưa ngã ngũ. Từ lâu nó cũng đã biết Một Mắt gây nhiều khó khăn cho Ngọa Long nên không cần nó nói người của Ngọa Long đã lao vào cuộc hỗn chiến ấy. Không cần biết là người của Một Mắt hay Độc Long họ đều xuống tay cả.

Một là làm rõ xem người đã ám sát ba nó có phải là người của Độc Long hay không; hai là, nhân vào thế lực của Độc Long mà tiêu diệt luôn nhóm của Một Mắt luôn.

Chính nó và Triết Vũ cũng không đứng nhìn. Không ai có thể chạm vào người nó, luôn là vậy. Với những đòn dứt khoát nó hạ gục vô số những tên lâu la của Một Mắt.

Chính Một Mắt cũng phải chú ý tới nó. Hân chỉ nhận được thông tin về Độc Long có Hades và Kay là 2 nhân vật lợi hại còn Ngọa Long có một phó đường chủ là Triết Vũ giỏi giang. Người con gái trước mặt hân

không hề biết là có thân thủ lại tốt như vậy. Vượt qua vòng vây của những người yếu hơn hẳn tiến về phía nó và thủ trong tay một con dao gấn nhưng rất sắc.

Bình thường thì chắc chắn nó sẽ đưa hấn về với vòng tay của đất mẹ nhưng lần này thì khác. Dù thế nào thì nó cũng đã nhìn thấy Gia Anh, nó không mong ngày này nhưng sự thật là vậy. Không lẽ đó là sự thật rằng người đã ra tay với ba nó là Gia Anh?

Nó đứng nhìn rõ ràng Gia Anh đang so găng cùng với Triết Vũ. Những đòn nhằm vào chỗ hiểm của Triết Vũ được Gia Anh tung ra. Anh đã thay đổi rồi.

Chính lúc đó, Một Mắt đã nhằm phía nó và vung dao lên. Đẩy Triết Vũ ra, Gia Anh đã tiện tay kéo lấy chiếc mũ của Triết Vũ chụp lên đầu và lao về phía nó. Gia Anh đã liều cả mạng sống là để nhìn thấy nó dù chỉ một lần. Nó đang ở trước mặt anh và hơn hết nó đang gặp nguy hiểm, anh đâu có thể trở mặt nhìn nó bị thương được. Gia Anh đã mạnh hơn, anh phải bảo vệ nó.

Nhưng dù nhanh nhưng anh vẫn không thể đá văng con dao ấy. Hạ Vi vẫn ngậy ngốc đứng nhìn anh, không phản ứng gì với Một Mắt cả. Con dao ấy chỉ cách nó có vài phân nữa, Gia Anh đã dùng chính thân thể mình che chắn cho nó trước ánh mắt ngạc nhiên của Kay và Triết Vũ.

Và con dao ấy đã găm lên vai của Gia Anh. Việc Gia Anh lao vào ôm nó đã khiến cả hai mất đà và loạn choạng rồi : “ Ừm....” Cả hai rơi xuống dòng nước chảy xiết của dòng sông Rex.

32. Chương 32

Dòng nước xiết của sông Rex cuốn hai thân hình ấy khỏi tầm nhìn của đám người trên bờ. Một Mắt hả hê khi nhìn thấy hai nhân vật quyền lực hàng đầu của đảo Thiên Đường mất tăm trong đêm tối.

Hấn không biết rằng sau lưng hấn người của Độc Long và Ngọa Long đã không còn sát phạt nhau mà quay ra xuống tay với đàn em của mình. Kay và Triết Vũ không hẹn mà cùng lao về phía Một Mắt. Ánh mắt của cậu và Kay đều vẫn lên những mạch máu li ti thể hiện sự tức giận tột cùng, sát khí ngút trời. Chủ nhân của họ đã bị hấn hại sống chết không rõ.

Tuy nhóm của Một Mắt không mạnh như Độc Long và Ngọa Long nhưng không ngờ hấn lại có thân thủ cao cường như vậy. Những cú đâm đầy uy lực của Triết Vũ và Kay được tung về phía Một Mắt nhưng không hề trúng đích. Ngược lại, hấn cầm trên tay một đoản kiếm bén ngọt. Chính thanh đoản kiếm ấy đã rạch một đường dài lên cánh tay trái của Kay. Vết thương không hề nhẹ chút nào.

Tình hình đang bất lợi cho Triết Vũ và Kay, đúng lúc ấy Giang Thiếu Du đã mang nhiều của Ngọa Long đến thêm để tiếp ứng. Lúc này thì tình thế xoay chuyển người gặp bất lợi là Một Mắt. Không còn cách nào khác hấn đành ra lệnh cho bọn đàn em rút lui và trong đầu mưu tính một kế hoạch mới.

Tất cả không nhận ra trận chiến ấy đã lọt vào mắt của Thuận Phong. Cậu ta đến theo lời hẹn của Gia Anh nhưng khi chiếc xe Ferrari của cậu ta đến nơi là cuộc hỗn chiến bắt đầu cho tới việc Gia Anh và Hạ Vi mất hút trong dòng nước của con sông Rex. Cậu hiểu rằng lúc này chưa nên để người đàn bà mà cậu rất khổ công mới tìm được xuất hiện. Thuận Phong đưa Mỹ Linh và người đàn bà ấy về biệt thự ven biển của mình nhằm đợi lúc thích hợp sẽ lộ diện.

Độc Long cũng nhanh chóng rút khỏi bờ sông. Sau khi kiểm tra lại quân số, Triết Vũ và người của Ngọa Long phát hoảng lên khi thấy thiếu San San. Rõ ràng lúc hỗn loạn Triết Vũ đã nhìn thấy cô có mặt ở đây nhưng giờ thì như bốc hơi luôn cùng đám người kia. Rốt cuộc San San đang ở trong tay của Một Mắt hay của Độc Long?

Trong khi người của Độc Long, Một Mắt và Ngọa Long đang náo loạn lên để tìm kiếm Hạ Vi và Gia Anh thì nó còn đang phải ngụp lặn trong dòng nước của dòng sông Rex. Dù mệt nhưng nó vẫn cố sức lặn bắm:

“ Tên tâm thần, tự nhiên lại xô mình xuống nước. May mà mình còn biết bơi, không đã làm cô dâu của Hà Bá rồi. Phen này hẳn không biết bơi xem có được làm con rể Long Vương không....?”.

Đến câu cuối cùng thì nó cứng họng không nói tiếp được nữa. Nó biết người xô nó xuống sông không biết bơi dù cho không nhìn rõ mặt người đó. Là mùi gỗ bách đã giúp nó nhận ra anh, nó vẫn nhớ Gia Anh không hề biết bơi.

Nó đứng hình trong một phút và sau đó quyết định phải cứu anh để hỏi cho rõ xem có phải anh là người đã ám hại ba nó hay không? Hạ Vi không dám thừa nhận bản thân mình không thể đứng nhìn anh - người vẫn trong nơi sâu thẳm con tim nó đi vào chỗ chết.

Nhưng bóng đêm đã khiến nó tìm thấy anh quá muộn.

33. Chương 33

Khi mà nó tìm được anh thì anh đã rơi vào trạng thái hôn mê, toàn thân lúc nóng lúc lạnh.

Đoạn sông ấy đã là gần cửa sông nên nước không chảy quá mạnh nữa và nó đã kéo được Gia Anh vào bờ. Nhờ ánh trăng đêm mờ ảo mà nó tìm thấy một hang núi gần đó. Nó dùng hết sức mình dìu Gia Anh vào đó vì dù sao nó cũng không thể bỏ mặc anh được, còn một số chuyện nó cần hỏi anh cho rõ ràng.

Từ những cành cây nhỏ trước hang mà nó nhặt được nó đã nhóm được một đồng lửa khá lớn bằng chiếc bật lửa trong túi áo khoác của nó. Khứu giác của nó sớm nhận ra mùi máu tanh nồng nhưng chỉ khi có ánh sáng của ngọn lửa nó mới nhìn thấy con dao đang găm trên vai của Gia Anh.

Con dao ấy được nó rút ra ngay lập tức nhưng vết thương của anh Gia Anh vẫn không ngừng chảy máu và anh ta thì đang lên cơn sốt rất cao. Bộ quần áo ướt trên người anh cũng cần thay ra không thể để lâu hơn nữa.

Nó chạy ra ngoài với hi vọng sẽ tìm được một số cây thuốc có thể cầm máu. May mắn cho nó cách hang núi không xa có một vườn chuối đang độ chín rộ. Nó dùng chính con dao của Một Mắt cắt lấy những tàu lá chuối to nhất, những tàu lá này có ý nghĩa rất quan trọng.

Tiếp theo nó chọn những cây chuối mới mọc còn thấp và cắt lấy những búp lá chuối còn non. Nghĩ thế là đã đủ nhưng nó cũng không quên hái vài quả chuối chín thơm lừng cầm về hang.

Cả đi lẫn về nó chỉ mất có 5 phút. Khi nó về đến nơi nó bắt tay vào làm những việc mà nó cho là cần thiết để bảo toàn tính mạng cho Gia Anh. Việc đầu tiên nó cần làm là lột bỏ bộ quần áo ướt sũng nước của anh, mùa đông mà mặc quần áo ướt thì chẳng khác gì tự sát. Nó cũng mặc quần áo ướt nhưng đã được rèn luyện nhiều nên không thành vấn đề.

Nhưng Gia Anh là một người bị thương cơ mà. Với số lá chuối nó mang về nó trải thành một chiếc chiếu tự nhiên bên đồng lửa chỉ chừa lại có một tàu to nhất. Sau đó nó đặt Gia Anh vào đó để tránh không nằm trực tiếp xuống nền đất lạnh giá.

Chiếc áo của Gia Anh dễ dàng bị nó cởi bỏ, nhìn thân hình của anh khác xa so với tưởng tượng của nó. Không còn là một dáng vẻ thư sinh mà là một thân hình cân đối tuyệt mỹ, không gầy ốm tong teo nhưng cũng không phải hạng vai u thịt bắp. Cô gái nào nhìn thấy anh trong tư thế này không lao vào mà xoa dịu hũ của anh mới là lạ, ngay cả nó cũng đôi chút động tâm.

Giải quyết xong cái áo nhưng còn cái quần thì sao bây giờ? Đó chính là lý do khiến nó để lại một tàu lá chuối. Nó dùng chiếc lá đó để đắp lên người Gia Anh và dễ dàng cởi bỏ chiếc quần mà không cần rơi vào tình huống dở mắt. Bộ quần áo ướt đã được cởi bỏ, nó mang đến bên đồng lửa để hong khô.

Giờ là đến xử lý vết thương của anh. Nó nhai giập những búp chuối non để lấy nước và giúp anh uống bằng cách không thể hay hơn là đặt môi mình lên môi của anh. Cứ như thế cho đến những búp chuối cuối

cùng. Nó dùng bã của những búp chuối ấy đắp lên vết thương sau đó băng vết thương ấy bằng một miếng vải nhỏ xé từ cái áo của Gia Anh.

Nó biết công dụng cầm máu của ngọn chuối trong một lần đọc sách y học. Quả nhiên chỉ một lát sau máu đã ngừng hẳn. Lúc này nó mới tạm yên tâm và ăn một vài quả chuối để bình định cái dạ dày đang biểu tình.

Nó ngồi nhìn Gia Anh ở đó và tự hỏi có thật là anh đã nhấn tâm đến mức ra tay ám sát ba nó không? Nó ngồi như vậy đắm đắm suy nghĩ về ân oán của hai gia đình. Trời gần sáng thì Gia Anh lại lên cơn sốt rét và ngọn lửa không đủ để sưởi ấm cho anh. Cả thân hình co quắp vì lạnh, miệng vẫn không ngừng gọi tên nó. Nó không nghĩ Gia Anh vẫn còn yêu nó đến mức hôn mê mà vẫn gọi nó.

Nhìn đi nhìn lại nhưng trong hang không có gì sưởi ấm cho Gia Anh cả. Cứ như vậy không khéo anh sẽ chết trước khi nó mang Gia Anh và chịu tội trước mặt ba nó.

Không còn cách nào khác nó mím môi lại và những cú áo trên người nó dần dần được cởi ra.

34. Chương 34

Nó nằm xuống cạnh Gia Anh và ôm anh thật chặt từ phía sau mong nhờ thân nhiệt của mình mà anh sẽ ấm lên đôi chút. Những cơn con run thưa dần rồi ngưng hẳn, nó đã thành công trong việc giữ ấm cho anh.

Từ lúc ấy cho tới sáng nó và anh có một giấc ngủ yên bình. Nhưng ngoài kia đảo Thiên Đường không yên bình chút nào cả. Độc Long, Ngọa Long và cả Một Mắt lật tung từng góc phố lên tìm 2 người kẻ thừa hàng đầu của đảo Thiên Đường. Không một ai tìm được một chút dấu vết nào cả.

Trụ sở của tập đoàn Ngọa Long – Giang Thiếu Du đang báo cáo với một người đàn ông qua điện thoại:

“ Ông chủ, mọi việc đã ngoài tầm kiểm soát, cả hai người đã biến mất không chút dấu vết.”

“ Sao lại như vậy? Cậu nói rõ ra đi.”

“ Là thằng nhóc đó đã xô ngã Hạ Vi xuống sông khi hai bên giao tranh tại bờ sông Rex”

“ Ta đoán hai đứa nó đang ở cùng nhau, hãy cho người tìm chúng đi. Biết đâu đây là cơ hội tốt cho kế hoạch bấy lâu của ta. ”

“Vâng, tôi sẽ cho người đi tìm trước khi họ rơi vào tay của Một Mắt”

“ Không cần, ta muốn chúng bị Một Mắt bắt được và chúng ta chỉ cần đảm bảo an toàn cho người của ta thôi. Rõ chưa?”

“ Vâng. Tôi sẽ thu xếp theo những gì mà ông muốn.”

Không ai biết rõ người đàn ông mà Giang Thiếu Du đang nói chuyện qua điện thoại là ai. Mà đúng hơn hẳn chỉ liên lạc với ông chủ của mình khi ở văn phòng của mình khi không có ai.

Những tia nắng đầu tiên nghịch ngợm nhảy múa trên tán lá và những tiếng chim lạnh lớt báo hiệu ngày mới đã bắt đầu. Trong hang núi Gia Anh đã tỉnh giấc nhưng vẫn không dám động dậy vì sợ phá đám giấc ngủ của nó. Đã hơn một năm anh mới có thể ở bên, thật gần nó đến như vậy.

Hơi thở nóng ấm của nó phả vào gáy khiến Gia Anh không thể kìm nổi lòng mình mà quay lại đối diện với nó. Khuôn mặt của nó, chưa một lần phai nhạt khỏi tâm trí anh nhưng giờ đã chứng chạc hơn, không còn non nớt nữa mà là một vẻ đẹp quyến rũ mị người.

Một vài lọn tóc lòa xòa trước chán làm vẻ đẹp của nó có gì rất hoang dại mà cũng thuần khiết. Gia Anh đã bị nó mê hoặc đưa tay ra vén gọn lại những sợi tóc ấy. Mái tóc tuy ngắn nhưng vẫn lưu lại mùi hương quen thuộc, mùi oải hương ngọt ngào, dịu dàng khiến anh không thể dời tay khỏi mái tóc của nó.

Vô tình như vậy Gia Anh đã khiến nó tỉnh dậy, mắt 3s đứng hình sau đó nó hét ầm lên sau đó bật tung dậy và quay lưng lại phía Gia Anh

“ Đồ dê xồm! Nhìn cái gì hả?”

Mặc ặt nó đang chuyển sang màu quả cà chua, anh nhẩn nha buông từng chữ từng chữ như cả một khối núi đè thẳng lên người nó:

“ Lady, Your body perfect!!!”

Nó đã mặc xong cái áo của mình và quay sang mắng anh không tiếc lời:

“ Anh là đồ khốn, đại háo sắc, đại dê tiện...”

Gia Anh vẫn trong tư thế “ lá chuối che thân” chớp chớp mắt nhìn nó với dáng vẻ “ ngây thơ con nai tơ”.

“ Ai háo sắc? Là tôi lột quần áo của em hay là em lột quần áo của tôi đây? Ôi trời, còn đâu là công sức 19 năm mặc quần áo, giữ gìn trinh tiết của tôi nữa.”

Đến nước này thì mặt mũi nó đỏ bừng bừng và không còn cách nào khác nó chạy ra ngoài bỏ lại Gia Anh trong hang núi với câu nói ngắn gọn

“ Anh im đi, mặc quần áo vào. Tôi ra ngoài kiếm chút đồ ăn. Đừng có mà bỏ trốn đó”

35. Chương 35

Ra ngoài nhờ khí trời mát mẻ mà mặt nó dần dần bớt đỏ. Dưới ánh sáng mặt trời nó dễ dàng hái được chút nấm mà nó có thể khẳng định là không có độc. Thêm những quả trứng trong 1 tổ chim mà nó tìm được nữa là có 1 bữa sáng tương đối thịnh soạn, đảm bảo đủ chất dinh dưỡng cho 2 người sau 1 đêm mệt mỏi.

Lúc này nó mới thật sự thấy biết ơn ba nó đã huấn luyện cho nó cách sinh tồn tại điều kiện hoang dã. Nếu ông nuông chiều nó không khéo nó đã là 1 cô tiểu thư vô dụng chỉ biết khóc lóc rồi.

Khi nó trở về thì anh đã mặc lại quần áo nghiêm chỉnh nhìn nó. Trước nay chưa lúc nào anh lại đùa giỡn với nó nhưng sau một thời gian xa cách không có sự giám sát của Trịnh Luân anh chỉ mong có thể nhìn thấy nụ cười của nó. Để sau khi dời khỏi đây, trở về thế giới ngoài kia anh lại phải xa nó. Anh yêu nó vô cùng nhưng anh phải xa nó vì anh không muốn nó lại bị cha anh làm tổn thương một lần nữa. Đôi khi chính tình yêu làm cho những người trong cuộc trở nên mù quáng, ngốc nghếch.

Không nói không rằng nó bắt đầu vào việc làm bữa sáng. Đầu tiên là đốt 1 đồng lửa thật lớn sau đó vùi những quả trứng đã được bọc bởi 1 lớp đất sét mỏng vào đồng than hồng. Còn những cây nấm thì được nó khéo léo đặt lên 1 tảng đá đã được rửa sạch kê trên đồng than hồng. Gia Anh ngây ngốc nhìn nó, quả thật người con gái mà anh yêu đã trưởng thành rồi. Đáng lẽ anh nên vui nhưng ngược lại cảm thấy lòng mình thấy mất mát.

Ngay sau đó mùi nấm chín thơm phức đã khiến anh cảm thấy đói bụng. Nhẹ nhàng bóc những quả trứng nướng đưa cho anh nó chỉ nói: “ Anh ăn đi rồi chúng ta sẽ trở về thành phố. Tôi không muốn mang tiếng là ức hiếp người khác trong lúc hoạn nạn. Chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói với nhau. Lần này đừng mong tôi sẽ lương tay”

Gia Anh nhìn nó ánh mắt với bao câu hỏi nhưng không nói lên lời. Nó hầu như chỉ ăn nấm còn trứng dành hết cho anh. Nó không để Gia Anh nhìn như vậy nữa mà xoay lưng bước ra ngoài.

Trong lòng nó cũng rõ là không thể ở bên anh vì rất có khả năng người ám sát ba nó chính là anh. Nhưng trong tim nó chưa một khắc nào quên được đoạn tình cảm nó dành cho anh. Nó không thể nhìn thấu rốt cuộc thì tình yêu có thể giúp nó hóa giải hận thù hay là càng yêu thì lại càng hận? Yêu và hận thật sự khiến nó thấy thật sự mệt mỏi, muốn buông bỏ tất cả nhưng vẫn còn một chữ Hiếu mà nó cần phải gánh trên vai.

Đâu là lối thoát ỏi tình oan trái của nó và anh?

Ở một nơi khác,

” Lão đại, chúng em tìm được 2 người ấy rồi. Họ đang ở một hang núi”

“Chưa chết sao? Hừ! Sống giai quá vậy? Ta cũng không ngại tiễn chúng đoạn đường cuối cùng. Bảo mọi người chuẩn bị đi, lần này không được để chúng thoát. Ngày ta thành bá chủ của đảo Thiên Đường này không còn xa nữa rồi” - Một Mắt cười nham hiểm và mơ về một tương lai sáng lạn của mình.

36. Chương 36

Một Mắt chưa lúc nào từ bỏ ý đồ xưng bá giang hồ của mình nhưng hiềm một nỗi hắn không có thể chống lại được cả dòng họ Trịnh Hạ. Căn bản hắn không có khả năng quang minh chính đại mà giành lấy nhưng đã lỡ đắc tội với nó và Gia Anh thì cũng không có cách nào khác được. Hoặc là tranh thủ cơ hội này mà ra tay nếu không hắn sẽ rất thê thảm về sau.

Đã nghĩ là phải làm, rất nhanh chóng đám người Một Mắt đã chặn đầu được Hạ Vi và Gia Anh đang trên đường trở về trung tâm đảo. Hai người không chút hoảng hốt và lo lắng khi có cả 1 đám người vây quanh mình, quả không hổ danh là những người được đào tạo để kế nghiệp của hai dòng họ lớn.

Hạ Vi nở một nụ cười lạnh khiến cho ngay cả Một Mắt cũng thấy bất an:

“Một Mắt, có phải ông không muốn sống nữa? Nếu ông thấy như vậy ta có thể giúp nhưng chỉ là đầu cần phải huy động nhiều người như vậy?”

Gia Anh cũng nhàn nhạt tiếp lời:

“Nếu ông suy nghĩ lại thì tôi sẽ tha cho ông đường lui.” Nói xong còn dùng tay mân man con dao nhỏ trong tay, hết như một con quỷ khát máu khiến cho đám người của Một Mắt rùng mình và vô thức lùi lại một khoảng cách khá xa.

Gia Anh cũng tranh thủ mà nói nhỏ với nó

“Tôi không biết chúng ta có bao nhiêu ân oán nhưng tạm thời phải cùng nhau đối phó với đám người này đã. Cùng nhau sống sót rồi đây mới có cơ hội để nói rõ ràng. Em đã trưởng thành chắc hẳn cũng rõ thiệt hơn như thế nào đúng không?”

“Hừ, trước mặt tao mà liếc mắt đưa tình được. Chúng mày đâu? Lên! Đưa chúng nó xuống âm ti mà tiếp tục nói chuyện yêu đương.” – Không để cho Hạ Vi kịp phản ứng Một Mắt đã ra lệnh cho bọn đàn em xông lên. Lưu lại bên người hắn chỉ có vài tên có vẻ như có địa vị và mấy thằng thân cận.

Tình hình vô cùng hỗn loạn, bình thường Gia Anh có thể dễ dàng đối phó đám người này nhưng hiện tại anh đang bị thương nên chống đỡ rất chật vật. Chả mấy chốc miệng vết thương lại toác ra và sau đó tiếp tục chảy máu. Hạ Vi khá hơn đôi chút, không phải là nó chưa từng trải qua thực chiến nhưng dù sao thì sau một đêm trong điều kiện màn trời chiếu đất thì cũng có chút uể oải. Một Mắt chỉ đứng nhìn đám hỗn chiến trước mặt, hai người kia tuy có đôi chút mệt mỏi nhưng vẫn rất lợi hại. Đàn em của hắn đã bị thương hơn phân nửa nếu cứ tiếp tục thì chỉ có một kết quả là cùng nhau đi gặp Diêm Vương.

Hắn nở một nụ cười âm hiểm, ra lệnh cho thằng thân cận đứng bên cạnh

“Mày còn đứng đấy à? Phải đợi tao dạy cho phải làm gì à? Theo tao bao nhiêu năm mà chẳng khôn ra tí nào cả.”

“Dạ, em làm ngay đây ạ,” – gã đó khúm núm mà nghe lệnh của Một Mắt.

37. Chương 37

Trong chốc lát xuất hiện một làn khói thuốc mê cực mạnh tất cả đều ngất trừ có Một Mắt và mấy thằng đàn em mang mặt nạ là thoát khỏi cảnh bất tỉnh nhân sự.

“Mang chúng nên xe đi. Ta không tin thiếu hai người này đảo này không loạn.”

Nó và Gia Anh bị mang nên xe và đưa đến một căn cứ bí mật của Một Mắt. Sau đó không lâu thì nhóm người của Thiếu Du, Triết Vũ cũng tới nhưng chỉ phát hiện ra vài thi thể chưa được mang đi chứ tuyệt nhiên không có chút giống vết gì về nó và Gia Anh. Thiếu Du không thể ngờ được Một Mắt lại hành động lỗ mãng như vậy. Gần như cùng lúc Kay cũng mang theo người của Độc Long tới nơi nhưng chỉ thu được đáp án giống như Thiếu Du.

“Anh Du, có điện thoại của anh này”- một người đưa cho Thiếu Du điện thoại

“Alô, ông chủ ạ. Chúng tôi khi tới nơi đã không thấy hai người kia đâu cả. Giờ phải làm sao đây ạ?”

“Không cần vội, ta đã biết tung tích của họ. Mang người đến đường XX ngõ YY. Nhớ là phải đợi ta tới mới được hành động. Nếu làm hỏng kế hoạch của ta thì đừng trách ta phạt nặng”

“Vâng”

Bên kia Kay cũng nhận được chỉ thị tương tự. Không ai nói gì cùng tiến về một địa điểm.

Tại một căn hộ cao cấp trong thành phố.

“Đi thôi, ta phải dạy cho lão Một Mắt ấy một bài học. Dám ra tay ngay trước mũi của ta.” – Không ai khác vào đây chính là Trịnh Luân

Tại một nhà kho đường XX ngõ YY.

“Gọi hai đứa nó dậy cho tao?” – Một Mắt lấy chân đá đá vào hai người bị trói chặt như gói bánh chưng nằm dưới sàn. Đó chính là nó và Gia Anh

“ÀOOOOOOOOOOOOOOOO” – một chậu nước lạnh buốt dội thẳng vào mặt hai người

Hai người từ từ mở mắt ra mất gần một phút mới có thể nhận thức được tình hình

“Lão già khốn kiếp, còn không mau thả ta ra?”- Hạ Vi lên tiếng

“Tao sẽ thả mày ra nhai con ạ. Nhưng trước ấy mày phải đồng ý với tao một điều kiện...”

38. Chương 38

“Cho ông một cơ hội chết được toàn thân đúng không?” – Hạ Vi không đợi hắn nói xong đã chen vào. Dù sao cũng là 9 phần chết 1 phần sống thì tại sao lại không chọc cho lão Một Mắt tức chết chứ.

“Bất” – một âm thanh vô cùng thanh thúy vang lên trong nhà kho. Trên gò má của nó xuất hiện một vết đỏ in đầy năm ngón tay của hắn. Từ khóe môi nó tràn ra một dòng máu nhỏ đủ thấy hắn ra tay mạnh cỡ nào.

Gia Anh từ nãy vẫn im lặng nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo so với băng giá ở Nam Cực chỉ có hơn mà không có kém. Người con gái mà anh yêu thương lại bị ức hiếp ngay trước mắt mà anh không thể làm gì được. Giống như lúc trước nó bị chính cha rột anh lừa dối mà không cách gì bảo vệ nó được.

Gia Anh gầm lên, đã hoàn toàn không kiểm soát được giọng nói của mình:

“Ông có thôi ngay đi không, là một thằng đàn ông muốn chứng tỏ bản lĩnh sao lại không ra ngoài tung hoành mà ở đây bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối?”

“Chết đến nơi rồi mà còn làm ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân. Nghiệp lớn ai chẳng muốn xây dựng? Chúng mày chết đến nơi rồi còn mạnh mẽ à? Toàn là cậu ấm cô chiêu, không phải lăn lộn giang hồ nhiều cơ sao chúng mày dễ dàng có được quyền đứng đầu Đảo Thiên Đường này chứ? “

“Rốt cuộc ông muốn thế nào đây?” – nó lên tiếng hỏi, anh bị thương nhưng vẫn để ý tới việc nó bị người khác bắt nạt làm nó có đôi chút cảm động. Dù sao thì cũng không thể ra khỏi đây an toàn được, sao không thử tìm hiểu mục đích của Một Mắt, biết đâu nó vẫn còn một cơ hội sống sót thì sao? Ba nó vẫn dạy nó khi kịch chưa hạ màn thì ta không thể đoán trước được mọi việc.

“ Thông minh lắm, không hổ danh là nữ chủ tịch trẻ tuổi nhất Đảo Thiên Đường. Tao muốn mày ngay bây giờ viết giấy ủy quyền cho tao đứng tên tất cả cổ phần của tập đoàn Thái Sơn cho tao. Mày là người đứng đầu tập đoàn Thái Sơn nên chỉ cần nói một câu là xong. Còn là thằng nhóc thì tao không tin cha nó không đồng ý mọi điều kiện mà tao đưa ta trong khi tao đang nắm trong tay mạng sống thằng con trai độc nhất của hần” – Hần nói và trong ánh mắt như thể thấy được tương lai lấp lánh hoàng kim của mình

Hạ Vi cười nhạt:

“Ông tự đắc quá rồi đấy, ông cho rằng ta sẽ đồng ý sao? Dựa vào gì mà ông đòi hưởng thành quả lao động vất vả suốt mấy chục năm qua của ba ta? Ông nghĩ là ta sẽ đồng ý dễ dàng thế sao? Cứ cho là ông nắm được điểm yếu của Trịnh Luân đi nhưng ông không nắm được điểm yếu của ta đâu” – nó vốn dĩ đã mong có thể kéo dài thời gian để tìm cách thoát thân nhưng khi nghe hần nói muốn chiếm đoạt trắng trợn tập đoàn Thái Sơn thì nó không thể nhẫn nhịn được nữa. Tập đoàn là tâm huyết cả đời của ba nó, ông đã phải đánh đổi cả mồ hôi, nước mắt và máu để có thể gây dựng tập đoàn.

“Vi, em đừng chọc giận hần nữa, không có lợi cho chúng ta đâu” – Gia Anh nói khẽ bên tai nó. Anh không có cách nào để bênh nó được nhưng anh tận lực khuyên can nó không chọc giận Một Mắt nữa để nó khỏi bị hần bắt nạt.

Ngay lập tức nó nhìn thấy mặt của Gia Anh trắng bệch vì mất máu. Chỉ trong giây lát ánh mắt của nó đã thoáng dao động, ánh mắt của nó không thoát khỏi con mắt cú vọ của Một Mắt.

“Ai bảo mày không có nhược điểm?” – hần hần học cười cười nhìn Hạ Vi “ nó cũng chính là nhược điểm của mày”- hần đá đá vào Gia Anh. “Tao ày hai lựa chọn một là kí giấy ủy quyền cho tao và tao sẽ ày cùng nó một con đường sống, hai là tao sẽ ày tận mắt chứng kiến nó chết một cách đau đớn trước mặt mày”

“ Tôi với cô ấy chả có quan hệ gì cả...” – Gia Anh lo lắng nhìn nó. Đã không giúp gì được nó thì cũng không thể trở thành gánh nặng cho nó được. Nhưng anh chưa nói xong thì đã bị nó cắt ngang

“Ai bảo không có quan hệ gì?...” – nó kéo dài và ngừng giữa chừng quan sát biểu hiện của Gia Anh, khuôn mặt anh hiện lên đôi chút mừng rỡ cũng đôi chút lo lắng.

39. Chương 39

Không phải là trong tình huống này nó lại nhận anh là người nó yêu chứ? Như vậy chả khác gì đưa dao cho Một Mắt kề vào cổ nó cả. Sau khi nhìn thấy những biểu hiện sắc mặt hết sức đa dạng trên mặt Gia Anh nó thông thả nói tiếp:

“Không những không có quan hệ mà còn có một quan hệ vô cùng thâm sâu. Ấy là kẻ thù không đội trời chung. Ông không phải là không biết tới chuyện này chứ? Nếu ngày hôm nay anh ta chết về tay ông có phải ta nên cảm ơn ông không nhỉ? Nhờ ông mà ta không cần phải tính toán xem phải làm thế nào mới giết được anh ta. Cảm ơn ông trước nhé!” - nói rồi nó nở một nụ cười quỷ dị. Vết máu vương trên khoe môi càng khiến cho nó giống như một Nữ tử thần.

Phải, anh đã hai lần dời bỏ nó, lần đầu là do ép bị ép buộc; nhưng lần thứ hai khi mà cả hai đang rất vui vẻ thì anh lại bỏ lại nó và ra đi mang theo nghi vấn về vụ ba nó bị ám sát. Yêu anh bao nhiêu thì nó cũng hận

anh bấy nhiêu. Vừa rồi khi thấy anh quan tâm nó như vậy khiến trái tim nó lại khe khẽ rung động nhưng lý trí cho nó biết nó không thể yêu anh được nữa. Giờ này người đứng đầu Hạ Thị tức là nó không thể theo tình cảm nữ thường tình mà cư xử được. Nếu mất đi Thái Sơn thì chắc chắn Ngọa Long cũng sẽ không giữ được, nó không thể vì tình cảm của bản thân mà phá hỏng cơ nghiệp gần trăm năm của võ đường được. Thêm vào đó Một Mắt vốn là con người tham lam, làm việc không phân biệt phải trái nếu Thái Sơn rơi vào tay hắn thì không biết bao nhân viên của tập đoàn sẽ phải lâm vào cảnh khốn cùng.

“Thêm nữa, ai đảm bảo được ông sẽ cho ta ra khỏi đây an toàn khi đã có trong tay giấy ủy quyền? Có thể hôm nay ta được an toàn nhưng ngày mai ai dám khẳng định ông không lên lút tìm cách làm hại ta?” – nó không nóng, không lạnh tiếp tục nói như thể nơi này là địa bàn của nó vậy. Nó chỉ nói vài câu nhưng đã vạch rõ được âm mưu của hắn.

“Ha, thế mày nghĩ mày không kí giấy ủy quyền thì có thể toàn mạng ra khỏi đây sao? Nếu đúng như mày nói thì tao với mày cùng chơi một trò chơi. Tao giúp mày giết thằng này trước rồi tiễn mày lên đường.” – Một Mắt cười nhếch nhếch rồi ra hiệu cho bọn đàn em lôi Gia Anh tới một góc trong nhà kho.

40. Chương 40

Rất nhanh sau đó anh bị treo lên không, hai cánh tay bị trói phải chịu sức nặng của cả cơ thể làm cho vết thương trên vai càng chảy nhiều máu. Tuy rất đau đớn nhưng anh không hề rên rỉ lấy một câu, làm một thằng con trai không thể bảo vệ người con gái mình yêu đã là một thất bại, tuyệt đối không thể để người con gái mình yêu thấy mình yếu đuối. Nếu lúc này mà anh tỏ ra yếu đuối gì chỉ một chút thôi thì sau này khi tất cả được làm sáng tỏ và anh có thể ở bên nó thêm lần nữa cũng không thể mang lại cho nó cảm giác được bảo vệ.

“Trịnh Gia Anh hay tao nên gọi mày là Hades nhỉ? Đừng trách tao ác với mày, có trách thì trách ông bố của mày, trách mày đã sinh ra trong một gia đình vương giả ấy” – Một Mắt nói với Gia Anh bằng một giọng hết sức cay độc.

Hắn lấy chiếc roi da vút từng roi vào người Gia Anh; anh vẫn cắn răng chịu đựng. Nó trân trân nhìn người con trai mà nó vừa nói là kẻ thù của mình đang bị hành hạ ngay trước mắt. Nó muốn quay mặt đi nhưng hội đàn em của Một Mắt giữ đầu nó không cho nó nhìn đi nơi khác. Nhắm mắt lại, một dòng nước mắt tràn ra từ khóe mắt của nó.

Bao kỉ niệm của nó và anh ulla về. Là cuộc gặp đầu tiên tại ngoại ô, là lần anh tỏ tình nó trong đêm pháo hoa. Là ngày gặp lại sau hai năm xa cách anh như người đứng đối mặt với nó. Là bài hát “Thiên thần không có cánh” mà anh tặng nó tại dạ hội. Là bảy ngày hạnh phúc của anh và nó trước khi ba nó gặp nạn. Tất cả như một bộ phim quay chậm lần lượt hiện lên trong trí óc của nó. Nó tự dặn mình phải quên đi nhưng thực ra nó chưa bao giờ quên được, chỉ nó không chế trái tim mình bằng lý trí. Nhưng lý trí của nó thua rồi, nó yêu anh chứ không hận anh như nó vẫn mặc định. Tình yêu của nó dành cho anh như thể cây xương rồng, mảnh liệt, dai dẳng nhưng làm cho người ta đau đớn nếu cố ôm vào mình.

41. Chương 41

Nó không thể nhìn thêm được nữa, những giọt máu của anh vương trên sàn nhà ngày càng nhiều, nó sậm lại như thể là một đóa hồng đỏ rực đẹp mê hồn nhưng đầy mùi chết chóc. Vàng trán anh đầm mồ hôi vì đau đớn. Từng roi từng roi vút lên người anh biến thành vạn mũi kim châm vào ngực nó khiến nó nhức nhối, không thể thở được nữa.

“Dừng lại, đủ rồi. Ta thua rồi, ông dừng tay lại.....” – nó dùng cái giọng khàn khàn để nói. Giọng nói của nó khiến Gia Anh từ từ mở mắt ra nhìn nó. Khuôn mặt thanh tú của nó tràn toàn là nước mắt. Không còn đau đớn gì nữa cả, anh thấy nó vẫn là để ý tới anh, khiến anh vui lắm.

“Vi, em đừng khóc nữa. Không ai nói với em là khi em khóc thì nhìn em rất xấu sao?” - anh nói với nó như vậy. Luôn là cái kiểu nói khiến nó ngừng khóc như mọi khi. Nhưng giờ là lúc nào rồi mà anh vẫn nói như vậy được?

“Sao? Hẳn không phải là kẻ thù của mày sao? Giờ sao lại thương xót cho hẳn vậy?”

“Ta đồng ý, mang giấy lại đây!” – nó nói, phải làm như vậy để cứu anh. Với bản tính của Một Mắt thì chắc hẳn hẳn dám nói dám làm. “Ba à, con xin lỗi, con gái bất tài không thể giữ sản nghiệp được cho ba” – nó nhủ thầm trong lòng như vậy.

“Mang những giấy tờ ta đã chuẩn bị sẵn lại đây” - hẳn ta ra lệnh - “Nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn nghe lời như vậy thì cô em đâu có phải chịu thiệt?” đổi giọng rất nhanh, Một Mắt dùng tay nâng cằm của nó lên “Nhìn thì cũng thanh tú, quả thật là đệ nhất mỹ nhân của đảo Thiên Đường. Hay là về làm bà xã của ta đi, ta sẽ không bạc đãi cô em đâu. Hhahaha”

42. Chương 42

Thuốc đã ngấm, nó bắt đầu thấy nóng. “ Nóng, nóng quá.....nóng.....” Tự tay nó cởi bỏ chiếc áo ngoài, rồi tới chiếc áo trong, ba chiếc cúc rồi..Một khoảng vai trần của nó lộ ra. Anh lặc giọng đi hét lên; “ Vi, em dừng lại đi,.....Vi” nó nghe anh gọi nhưng không thể khống chế được mình bởi tác dụng của thuốc. “Gia Anh, em khó chịu quá, nóng quá...”

Một Mắt nhìn thấy thân hình nóng bỏng của nó thì dục vọng tràn ngập mắt hẳn. Lũ đàn em cũng nhìn nó đầy thèm thuồng

“Chúng mày nhìn cái gì mà nhìn? Yên tâm, đây là liều cao nên khi tao thỏa mãn sẽ cho chúng mày hưởng sái...”

Một Mắt đè nó ra sàn. Nó biết người đàn ông trước mặt nó không phải là anh nhưng một cảm giác chống rỗng, ham muốn đã khiến nó vòng tay qua cổ của hẳn. Đến đây thì Gia Anh không thể chịu được nữa, người con gái mà anh yêu nhất bị làm nhục ngay trước mắt mà anh không có cách gì để bảo vệ. Do anh mà nó mới lâm vào bước đường này. Lòng anh chết lặng khi nhận ra chính tình yêu của anh và nó đã làm cho nó phải chịu đựng rất nhiều.

Nhưng Một Mắt chưa kịp cởi quần thì hẳn đã đi gặp Diêm Vương nhờ một viên kẹo đồng ngay giữa trán. Người ra tay chính là Kay. Sau đó một người con gái ôm lấy nó, choàng cho nó chiếc áo khoác kín kẽ, không ai khác đó chính là San San người đã mất tích tối hôm trước. Nó chỉ kịp nói: “Gia Anh đang nguy hiểm....” trước khi ngất đi trong vòng tay của Gia Anh.

Ba ngày sau, tại bệnh viện Yale

Nó vẫn không thể tin được mọi chuyện. Nó đang ngồi đối diện với giường của bệnh của Gia Anh chăm chú gọt táo cho anh. Anh thì nhìn nó ngây ngốc, nở nụ cười đẹp mê hồn.

“Vi, em nói xem có phải anh đang mơ không? Cuối cùng thì mình đã có thể ở bên nhau mà không còn phải nghĩ tới thù hận nữa?” – anh vẫn không tin vào chuyện này

“Á á á đau..... Em làm gì thế? Anh đang là bệnh nhân đấy nhé” – anh nó rồi xoa xoa vào bên má bị nó nhéo

“Đấy, biết đau thì tức là không phải anh đang mơ. Đây là sự thật gốc ạ!” – nó nói rồi lấy đĩa xiên một miếng táo đút cho anh ăn.

“Ê hèm.... Xin lỗi hai con, nhưng con dâu à. Con đừng có gọi thằng con trai duy nhất của ta là ngốc đi. Không phải sau này nếu hai đứa có con thì ta lại có cháu trai cũng ngốc đi chứ...” - ai lại gọi nói là còn dâu? Đáp án chỉ có một dĩ nhiên là Trịnh Luân, ba của Gia Anh nên tiếng khi vừa mới đặt chân tới cửa phòng bệnh.

“Ui da, sao bà đánh tôi? Tôi nói sai sao? Không phải sớm muộn gì thì Vi cũng gả vào nhà chúng ta hay sao?” – Trịnh Luân bị một vị phụ nhân cốc đầu.

“Đường đường là bang chủ của Độc Long lại bị một người phụ nữ cốc đầu. Chuyện này mà đồn ra ngoài sẽ thành truyện cười hay nhất trong năm cho coi... Haha” - một vị trung niên cũng cười hào sảng khi nhìn thấy cảnh đó.

“Ai nói ông có một thằng con trai hử? Triết Vũ mà nghe thấy thì không biết thằng bé sẽ buồn thế nào đâu..” – người phụ nữ vẫn chau mày nhìn Trịnh Luân mà nói

Nó và Gia Anh nhìn thấy ba người cười nói vui vẻ cũng thấy ấm lòng

43. Chương 43

Mọi người chắc đang thắc mắc vì sao lại như vậy đúng không? Khi nó tỉnh lại cũng mắt tròn, mắt dẹt khi nhìn thấy ba khuôn mặt đang chăm chăm nhìn nó. Một người phụ nữ lạ, một Trịnh Luân. Và người cuối là người ba đáng mến của nó. Nó cứ ngỡ là ba nó đã bình phục nhưng không phải, tất cả là do ba nó đã dựng nên vụ tai nạn xe. Việc ông chọn ngày dựng nên vụ tai nạn trùng với ngày anh dời bỏ nó lần thứ hai chỉ là sự trùng hợp. Ba nó biết rằng nếu còn một ngày ông ngồi trên ghế đường chủ của Ngọa Long thì oán hận của Trịnh Luân cũng sẽ không nguôi một ngày. Thông qua Thiếu Du nên ông vẫn có khả năng giúp nó không chế mọi chuyện, thêm nữa là ông cũng tin vào khả năng của nó để phát triển tập đoàn và võ đường.

Cũng phải nói thêm về Kay, đó là người mà ông cài vào Độc Long nhằm giúp đỡ Gia Anh. Ông biết Gia Anh là người con trai nó yêu nhất, ông không thể khoanh tay đứng nhìn Gia Anh đi vào chỗ chết lúc anh đồng ý tham gia khóa huấn luyện “Đế vương địa ngục” của Trịnh Luân. Nếu anh chết đi thật thì nó sống cũng chỉ như cái xác không hồn.

Về phần người phụ nữ kia chính là mẹ của Gia Anh, chính Gia Anh đã nhờ Thuận Phong đi điều tra về thân thế của mình một lần nữa. Theo những gì anh được biết trước đó thì vốn dĩ mẹ anh là tam sư muội của ba nó và cha anh. Ngày mẹ anh vào viện sinh ra anh vốn dĩ cha anh đang phải thay võ đường Ngọa Long đi thi đấu vì vậy mà ba nó đã cùng vào viện với mẹ anh. Nhưng có điều kì lạ là sau khi sinh một ngày người phụ nữ đó đột nhiên biến mất, khi cha anh nhận được tin tức đó đã mất tinh thần thi đấu và vì bất buộc phải thắng mà cha anh đã sử dụng doping, nhưng việc này đã bị phát hiện khiến cho cha anh bị tước quyền thi đấu khiến Ngọa Long mất hết thể diện. Ba tháng sau ấy, cha của Hạ Vi đã mang lại thành công cho Ngọa Long chính vì vậy mà ông giành được chiếc ghế đường chủ còn Trịnh Luân thì bị đuổi khỏi Ngọa Long. Trong việc này cha anh luôn giữ hiềm khích và cho rằng vợ mình bị cha Hạ Vi hại chết, tất cả những thất bại của bản thân mình là do cha của Hạ Vi sắp đặt sẵn. Gia Anh đưa ra nhận định có sự hiểu nhầm ở đây và đã nhờ Thuận Phong điều tra về chuyện năm xưa. Kết quả thật bất ngờ, sau khi sinh anh một ngày thì mẹ anh nhận được thông báo của bệnh viện về kết quả chuẩn đoán bà bị ung thư máu. Không đợi xét nghiệm lại bà đã tự mình bỏ sang Mỹ muốn tìm một nơi để ra đi trong im lặng không khiến cha anh đau lòng mà không hề biết rằng kết quả đó không chính xác. Phải rất vất vả Vũ Phong mới thuyết phục được bà quay về vì năm xưa bà bỏ đi như vậy luôn luôn lo lắng Trịnh Luân đã có người phụ nữ khác, không còn yêu mình nữa. Và một kết quả khiến người ta ngỡ ngàng cả người là bà không phải sinh ra duy nhất mình Gia Anh mà là sinh đôi, người em ra đời sau anh vài phút đã bị đánh cắp mà không ai hay biết, chính bản thân bà cũng không biết do bà quá yếu nên sinh mổ.

Những bác sĩ đã bị người đánh cắp mua chuộc để nói rằng bà sinh một mình Gia Anh. Kẻ đánh cắp không ai khác chính là Một Mắt người luôn yêu thầm mẹ Gia Anh, hẳn muốn nuôi dưỡng người con này trở thành người chống lại chính cha đẻ mình nhưng không ai ngờ được bà ** già được thuê để bế đứa trẻ đã biết mọi

chuyện và âm thầm mang nó đến trước cửa của Trịnh gia đặt ở đó, bà không nói ra thân phận của đứa trẻ vì nói ra cũng không ai tin, chỉ hi vọng nó có thể lớn lên bên cạnh gia đình mình. Chính ông Thành đã nhận nuôi đứa trẻ ấy để mong phần đời về già của mình bớt cô quạnh. Nó mang tên Lý Triết Vũ mà giờ phải gọi là Trịnh Triết Vũ.

44. Chương 44: Vĩ Thanh

Ba tháng sau, tại khách sạn lớn nhất của Đảo Thiên Đường người ta chứng kiến một tiệc cưới xa hoa đến cực điểm.

Không khí trong sảnh chính của khách sạn đang vô cùng huyền ảo thì đột nhiên tĩnh lặng như tờ. Trên cầu thang xuất hiện một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ khiến cho đám người tới dự tiệc mãi ngẩn nhìn tới mức quên cả hít thở. Cô gái mặc váy cưới trắng hở ra bờ vai tròn trĩnh, chiếc cổ cao cao và tôn lên gò bồng đảo đầy đặn. Chiếc váy trắng được may từ tơ lụa cao cấp mềm mại, khéo léo tôn lên những đường cong nữ tính, vô số viên kim cương nhỏ được đính lên váy không quá phô trương mà vẫn tôn lên sự quý phái của người mặc. Chân váy được xẻ tà khéo léo khoe ra đôi chân đẹp như tạc của cô khiến không ít người đàn ông phải ghen tị với chàng trai đứng bên cạnh. Đặc biệt cô không hề mang một chiếc vòng cổ sang trọng đi kèm mà chỉ đeo một chiếc vòng có thiên sứ với đôi cánh bạc, đơn giản mà tinh tế. Những lọn tóc được tạo kiểu tỉ mỉ ôm lấy khuôn mặt thanh tú. Đôi mắt màu hổ phách lóng lánh nước ôn nhu mà tràn ngập hạnh phúc. Khi cô cười, môi anh đào chúm chím càng thêm kiều mị. Khiến ọi người đàn ông sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được nụ cười ấy của cô. Đó chính là nó. Đương nhiên người nó lấy làm chồng cũng khiến cho không ít con gái than khóc vì đời đã mất đi một anh chàng độc thân cực phẩm. Khuôn mặt tuấn tú, khí chất cao nhả của một hoàng tử, Gia Anh mặc trên người bộ Tuxedo màu trắng đang đỡ tay nó xuống cầu thang. Ánh mắt anh vẫn không rời nó dù chỉ một khắc. Cuối cùng anh đã có thể ở bên bảo vệ, chăm sóc, chiều chuộng yêu thương nó cả đời mà không ai ngăn cản. Một khắc ở bên nó là một khắc khiến anh thấy hạnh phúc. Anh thấy bức tức khi người con gái của mình lại có sức hút quá đáng, lẽ ra anh không nên để nó mặc chiếc váy cưới này, những nét đẹp của nó chỉ mình anh mới có quyền ngắm nhìn. (Gia Anh nhà mi chưa gì đã uống cả lu giấm nha)

Cả đại sảnh vỡ òa khi nhìn thấy thêm hai cặp đôi cũng đang tiến xuống nữa. Đó là Triết Vũ và Minh Huyền, Thuận Phong với Mỹ Linh. Hai cặp đôi này cũng là yếu điệu thực nữ, nam tử xuất kiệt, anh hùng xứng giai nhân. Mỹ Linh mặc chiếc váy cưới màu xanh nữ tính vô cùng nhẹ nhàng, thanh tao, Minh Huyền lại diện một váy cưới màu hồng mang lại cho cô vẻ đẹp ngọt ngào, thơ ngây. Hai anh chàng đi cạnh không kém Gia Anh một chút nào cả.

Những người đến dự đám cưới này đã được chứng kiến một đám cưới có một không hai tại đảo Thiên Đường, dù là hôn nhân của các gia tộc lớn trên đảo nhưng đó không phải là hôn nhân sắp đặt hay hôn nhân liên minh mà là hôn nhân dựa trên tình yêu.

Quả thật là song hỉ lâm môn đối với hai nhà Trịnh, Ngô. Trịnh Luân cười hớn hở, cuối cùng thì ông đã có hai cô con dâu hiền thảo, thêm nữa lại tay trong tay với vợ sau bao năm xa cách, chỉ đợi Hạ Vi và Minh Huyền có baby là tam đại đồng đường được rồi.

Thế nhưng tất cả đứng hình khi nhìn thấy một cô nàng phóng như điên trên chiếc Ducati lao thẳng vào sảnh miện la lớn:

“Kay... Đồ chết tiệt nhà anh, hôm nay anh không làm đám cưới với tôi thì tôi băm anh ra làm trăm mảnh. Ăn xong chùi mép, anh có phải đàn ông không hả?” – đó chính là San San. Người luôn điên cuồng truy đuổi Kay trong ba tháng nay, cô không thể nhịn thêm được nữa, hai người bạn của mình đã lên xe hoa mà cô vẫn ê sặc ế, chỉ do người đàn ông mà cô yêu không đáp lại tình yêu của cô với lý do lằng xet “cô quá nam tính”! Cô nam tính ở chỗ nào hả trời? Ai chỉ cho cô với???

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-khong-co-can>